

စိုးမိုး စာပေ

BURMESE
CLASSIC

(ရိုးချင်းဝတ္ထုတစ်)

ရွှေအူလီ

ချစ်ဖြိုးညိုတူ

www.burmeseclassic.com

L ၈၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အပုံးဒီဇိုင်း
ထုတ်ဝေသူ

- L လင်း
- ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၆၀၊ စကားဝါလမ်း၊
အပူမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။

အတွင်းပလင်
စာအုပ်ချုပ်
ပုံနှိပ်ခြင်း

- ဦးထွန်းဆိုင်
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။
ပထမအကြိမ်။

အုပ်စု
တန်ဖိုး

- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

ရွှေအခွေလီ
ချစ်ပြုံး ညီတူ / ရွှေအခွေလီ ။ - ရန်ကင်း
စိုးမိုးစာပေ ၂၀၁၂
၂၆၀ - စာ ၁၂.၅ x ၁၈.၅ စင်တီ။
(၁) ချစ်ပြုံးရည်တူ

အခန်း (၁)

“ငါ...ငါ ကြောက်တယ်နော် ယံယံ”

“မကြောက်ပါနဲ့ဆို၊ ရဲရဲစီးပါ မခ”

“နင်...မလွတ်လိုက်နဲ့နော်”

“အေးပါ၊ နောက်က ကိုင်ထားတယ်၊ နင် ဘယ်ကိုမှ မကြည့်နဲ့၊ ရှေ့ကို တည့်တည့်ကြည့်၊ ဟ...ဟ ခါးကြီးက မစောင်းနဲ့လေ၊ အေး...ခြေနင်းကို အာရုံစိုက်ထား၊ မခ ခါး မစောင်းနဲ့ဆို”

“အေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကြောက်ပြီး စောင်းသွားတာပဲကို”

“မကြောက်နဲ့၊ ငါရှိတယ်”

“နင်...မလွတ်နဲ့”

ပန်းရောင်စက်ဘီးလေးပေါ်မှ ပန်းရောင်ဂါဝန်က စာအုပ် တစ်လေးတွေနှင့်။ ပခုံးကျော်ရုံ ဆံပင်အိအိလေးတွေကို ပန်းရောင် ဖဲကြိုးလေးဖြင့် မြင့်မြင့်လေး စည်းထားတာမို့ လေအစေ့မှာ ပန်းရောင်ရနံ့ သင်းနေသည်။ ယံယံက မခရဲစက်ဘီးကို နောက်က ကယ်ရိယာမှ တွန်းရင်း၊ ထိန်းရင်းက ခြေထောက်ကလည်း အမှီ ပြေးရ၊ ပါးစပ်ကလည်း မမ မကြောက်အောင် တတွတ်တွတ် အားပေးရနှင့် ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့်တကွ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေ၏။

“နင် တအားကြောက်နေတာကိုး၊ ဟိုးမှာ ဘီဘီတောင် စီးတတ်သွားပြီ”

“ဘီဘီက ငါ့ထက်ပိုသတ္တိရှိတယ် ယံယံရဲ့”

“ဘီဘီကပိုတယ်ရှိဦးမလား။ သူက ငါတို့လိုတောင် မိဘစုံရှိတာမဟုတ်ဘူး”

အသက် ဆယ်နှစ်ပြည့်ခါစမို့ လူ့လောကအရေးနှင့်

ပိုနီးစပ်လာပြီလို့ထင်ရပေမဲ့ လူကြီးတွေလောက်ပရိယာယ်မကြွယ် ကလေးငယ်လို့ မသိနားမလည်ခြင်းတွေမရှိသော အရွယ်လေးတွေ ကိုယ်စီ။

“ဒါပေမဲ့ အန်တီခမ်းက ငါ့အမေလို မဟုတ်ဘူး၊ အရမ်း ထက်တယ်လို့ ငါကြားဖူးတယ် ပြီးတော့ ဘီဘီက နင်နဲ့ ငါ့လို မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ရအောင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဟဲ့...ဘီဘီက မအေ တခွန်းဆိုတခွန်းပဲတဲ့၊ အဟိ... ငါနဲ့ တခြားစိတ်”

ယုယံက သူ့ဟာသူ့စကားတွေဖောင်ဖောင်ကြဲလျက် စက်ဘီးစီးနေသောအဖြစ်ကိုလဲမေ့။ ကြောက်ရမည့်အရေးမှလဲ ကင်းလွတ်ကာ စည်းချက်ကျကျ နင်းနေတဲ့အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ယံယံက စိတ်ထဲသဘောကျသွားသည်။

“ယံယံရေ”

အားကိုတကြီးခေါ်တဲ့ အသံက ပန်းရောင်လေထုကို ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်လာလေ။ ယံယံက စိုးရိမ်တကြီးလှည့်အကြည့်

သူ့မျက်ဝန်းထဲ အပြာရောင်အရိပ်လေးနှင့် အပြာရောင်စက်ဘီး
လေးက ရိပ်ဆုံးဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“ဘိဘိ..”

မခလံမှ ခေါ်သံတိုးတိုးလေး။

“သတိထား...ဘိဘိ...ရှေ့မှာ မြေချိုင့်ကြီးနဲ့”

ယံယံ၏ အော်ဟစ်သတိပေးခြင်းအဆုံးသတ်မှာ...

“ဘိ...ဘိ”

သူ့မြင်ကွင်းထဲ ယန်းရောင်နှင့် အပြာရောင်တွေ ပျောက်ရှု

သွားကာ အနီရင့်ရင့်... သွေးစက်များနှင့်။

• • •

အခန်း (၂)

“ဘိ...ဘိ”

အော်သံကလည်းချောင်းဝမှ ရုန်းကန်ထွက်သွားသည်။

စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် အခုန်မြန်လာသောရင်သည် အိမ်မက်ဟုသတိ
ရသည်အထိ အရှိန်မသေနိုင်သေး။ ယံယံက စားပွဲတင်နာရီလှမ်း
ကြည့်တော့ အခုမှ မနက်ခြောက်နာရီ။ ခါတိုင်းဆို ဒီလိုအချိန်
ဒီလိုမနက်က သူ့အတွက် အိပ်မက်ကောင်းတွေမက်ကာ အိပ်
ကောင်းဆဲ။ အခုတော့ ဘယ်လိုမှ ပြန်အိပ်လို့ မရမှန်းသိနေခြင်း
ကြောင့် ကိုယ်ပေါ်ရှိ ဝှမ်းကတ်လိုခွာထုတ်သည်။

ခုတင်ပေါ်က လင်း၍ ဝရန်တာဆီထွက်သော မှန်ဆွဲ

တံခါးကို တွန်းဖွင့်တာနှင့် သန့်စင်သောနံနက်ခင်းလေက သူ့ထံ အလှအယက် တိုးဝင်လာခဲ့ပေ။ ယံယံက စတီးဝရန်တာကို လက်ထောက်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဆင်တူ တစ်ထပ်တိုက်အပူ လေးနှစ်လုံးအား ငေးမောကြည့်သည်။ ပုံစံချင်းဆင်တူပေမဲ့ တစ်အိမ်က ပန်းနုရောင်။ တစ်အိမ်ကတော့ အပြာရင့်ပေမယ့် ယံယံ မျက်စိထဲတော့ နှစ်အိမ်စလုံးက လှသည်။

“ဒီအိမ်ခွဲခြံကို ရောင်းပြီး အမွေခွဲကြမယ်၊ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရှိတာ၊ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီပုံချရုံပဲ”

ဖေဖေနှင့်ဘကြီးတော်သူတို့က ထိုအိမ်ကလေးတွေရောင်း ရန်စီစဉ်တိုးဟာ ယံယံ ငါးနှစ်သား။ သူကတော့ အဲဒီကစည်းက ဘယ်ဟာသူအိမ်။ ဘယ်ဟာ ဘကြီးအိမ်ဆိုတာ ခွဲခြားမရအောင် အိမ်နှစ်အိမ်ကလဲဆင်တူ။ ကလေးဆို၍ သူတစ်ယောက်တည်းရှိ တာ ဘကြီးတို့လင်မယားကလည်း ကလေးမရှိတာမို့ ဟိုအိမ်ဒီအိမ် လည်ပတ်ရင်းသာ သူ့ငယ်ဘဝကို ကုန်ဆုံးခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ တစ်ခြံတည်းမှာ အိမ်နှစ်လုံးက ဆင်တူမို့ တော်ရုံးရောင်းမထွက်ခဲ့ပဲ ဝယ်သူလာတော့လဲ နှစ်ဦးတပြိုင်တည်းဖြစ်နေပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က မိသားစု သိပ်မများဘူး၊ သုံးယောက် တည်း။ အိမ်အကူနဲ့မှ လေးငါးယောက်ဆိုတော့ ဒီလောက်အိမ် လေးဆို အဆင်ပြေတယ်၊ ကြိုက်တာက အိမ်ရှေ့နဲ့ အနောက်မှ မြေနေရာပိုတာကို သဘောကျတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ ကလဲ နှစ်ယောက်တည်းရယ်၊ သမီးနဲ့ ကျွန်မပဲနေမှာ၊ မြေကျယ်တော့ ကလေးလည်း ကစားလို့ ရတာပေါ့”

ဝယ်သူတွေက စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ကာ ယံယံတို့ခြံကို ချက်ချင်း စရံချသည်။ ယံယံတို့က မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဒီနှစ်ထပ် တိုက်ကို ပြောင်းခဲ့တာမို့ နဂိုအိမ်လေးဆီ ဘယ်သူတွေရောက် လာမလဲဆိုတာ ကလေးပီပီ သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

“ရှေ့အိမ်ကိုလာမှာ သားနဲ့ရွယ်တူ ကလေးမလေး တွေတဲ့”

“ကလေးမလေးတွေဆိုတော့ ဘယ်နှစ်လဲ...အစ်ကို”
သမီးမိန်းကလေးဆိုရင် အသံကြားတာနဲ့ သည်းသည်း လှုပ်ချစ်တတ်သော မေမေဝင်မေးတာကိုလဲ သူအမှတ်ရရရှိနေခဲ့

ပါသည်။

“နှစ်ယောက်ကွ”

“အမွှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တစ်အိမ်တစ်ယောက်စီ”

“အမျိုးတွေခွိုလို့လား”

ဖေဖေက ဒီမိန်းမ စပ်စုရန်ကောဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ လှမ်း

ကြည့်သည်။

“ထူးဆန်းလို့ပါ၊ ရွယ်တူ တစ်အိမ်တစ်ယောက်ဆို တော့”

“ဘာမှမတော်ဘူးဟေ့၊ တိုက်ဆိုင်တာ ဒီနှစ် ကျောင်း အပ်ရင်တောင် မင်း သားနဲ့ အတူအပ်ဖို့ အကူအညီတောင်းထား သေး”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ယောက်ကျားလေးချင်းရွယ်တူ ကျရင်...ချမှာ...ရန်ဖြစ်မှာ ပူရဦးမယ်၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပေါင်း တော့

“အခြောက်ဖြစ်သွားမှာ တွေးပူပေါ့”

ဖေဖေပြောခဲ့ပေမဲ့ ဖေဖေပြောသလို သူ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ အားကိုးရာသူရဲကောင်းအဖြစ်သို့ သူရောက်ရှိခဲ့သည်။

“ငါက အရောင်ထဲမှာဆို ယန်းရောင်ကိုကြိုက်တယ်၊ ယန်းရောင်လေးက အနီက ဆင်းသက်လာတာဆိုပေမယ့် ရဲရင့်တဲ့ နူးညံ့မှုတွေရှိသလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ်”

စိတ်ကြိုက်အတိုင်းပင် အသားရောင်က ယန်းရောင်ပြေး သည်။ နှာတံချွန်ချွန်။ မျက်အိမ်ကျယ်ကယ်မှာ မျက်တောင်ကော့ တွေက တမင်ချင်းသိသာစွာ မျက်ခုံးရိုးနားအထိ ထိစပ်နေကာ နှုတ်ခမ်းပါးမှ ထွက်လာသမျှ စကားတိုင်းက မနူးညံ့တတ်။ ချစ်စရာကောင်းသလောက် ရန်စွာသူက သူရဲ့သူငယ်ချင်းမလေး ဖြေမခပန်း။

“ငါကတော့ အပြာရောင်ကို အကြိုက်ဆုံး၊ ကြိုက်တာ ထက် ချစ်တာက ပိုမယ်သိလား၊ ငါက မခေလို အကြောင်းပြ ချက်မရှိဘူးဆိုတော့ ကြိုက်တဲ့အဆင့်ထက်ကျော်သွားပြီး အချစ်မှာ အကြောင်းပြချက်မရှိဘူးလို့ ငါ စာတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်၊

ဒါကြောင့် ငါက အပြာရောင်ကိုကြိုက်တဲ့ အဆင့်က လွန်သွားပြီ၊
ချစ်တာ”

ထိုစကားစုကို မျက်ဝန်းတွေမှိတ်ပြီး လေးလေးနက်နက်
ပြောတတ်သည်။ မျက်ဝန်းပြန်အဖွင့်မှာ ရီဝေရွန်းလဲ့ခြင်းမျိုးနှင့်
လည်း ယံယံကို ကြည့်တတ်ကာ သုံးယောက်သော ဒီသူငယ်ချင်း
ထံမှာ အရွဲ့နဲ့ဆုံး၊ ကလေးအဆန်ဆုံး။ ပြီးတော့ လိုချင်တာတစ်ခုခု
ကို ရအောင်ယူတတ်၊ နေတတ်။

“အေးပေါ့... ငါက မခလောက်မှ မချောတာ”

အသားက ညိုသေး။ ပါးမှာက အမာရွတ်လေးကရှိသေး
တော့။ သနားစရာကောင်းသော မျက်နှာနှင့်စကားကို တစ်ဝက်မှာ
ရပ်ပြီး မျက်ရည်ခဲပြတိုင်း သူနှင့် မခက ပျာပျာသလဲ ချောရ
အရုံးပေးကြရသည်။ ဘီဘီရဲ့ အမာရွတ်ဖြစ်ခြင်း ကြောင်းက
သူတို့ပယောဂမကင်းဟု ခံယူထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး... ဘီဘီရယ်။ နင်က ညိုချော
လေး။ ပြီးတော့အမာရွတ်က ရုပ်ဆိုးလောက်အောင်မှ မဟုတ်တာ။
မသိရင် ပါးချိုင့်လေးလို့တောင် ထင်ရမှာနော် မခ”

မခက မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေးလေ၊ နင့်ကို အရပ်အမောင်းနဲ့ရော ကိုယ်လုံးနဲ့ပါ
ယှဉ်ရင်ငါ ထိုင်ငိုလောက်တယ်၊ နင်ဟာ လှပြီးသား”

လူကျအောင် စကားလုံးနဲ့ မဆွဲညှို့တတ်၊ မခ၊ ကတော့
ရိုးရှင်းစွာ ဝင်ချော၏။

“ဒါပေမဲ့ နင်က အရပ်မလေးနဲ့တူတယ်၊ မြင်တဲ့သူ
တိုင်းက နှစ်ခါပြန်ငေးရတာ မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုနဲ့ကို
နင်ကပြည့်စုံနေတာ၊ အခုတောင်ကြည့်ပါလား၊ ယံယံက နင်ဘာ
ပြောပြော ခေါင်းညိတ်ချင်တဲ့ ရုပ်နဲ့”

ဘီဘီတို့ စကားနာထိုးလျှင် ယံယံက အရှက်ပြေမျက်နှာ
နီနီနှင့် ရယ်ချင်တော့ မခက သူ့အင်္ကျီကော်လံမရင်း ခပ်သဲ့သဲ့
ပြုံးသည်။

“နင် ပြောမှ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သိတော့တယ်၊
ဒါပေမဲ့ ယံယံက”

“ဘီဘီဘက်ကပဲ အဲ့ဒါသေချာတယ်”

ဘီဘီနှင့် ပခုံးချင်းတိုက်ပြီး အနိုင်ပေးရပေမယ့် သူ့

စိတ်ထဲရှိခဲ့တာ မခ၊ အရွယ်၏ ပြောင်းလဲခြင်း အစက ရင်ခုန်
သံဟု သူသိထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ခုန်သံ မြစ်ဖျားခံခြင်းက
မခဖြစ်ပေမဲ့ ဦးစားပေးအဆင့်တစ် နေရာရှိခဲ့တာက ဂမ္ဘီကျော်
ဇောဟုခေါ်သော ဘီဘီ ဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။

အချစ်နှင့် ဦးစားပေးရေးက သိပ်တော့မဆိုင်ဟု ယံယံ
ထင်သည်။

• • •

အခန်း (၃)

“အသည်း...စား”။

“ဘာ”

မခ၊ က သူကမ်းပေးသော တုတ်ထိုးကို လှမ်းမယူ။
ပေစောင်းစောင်းနှင့် ဘာခနဲ အော်တော့ ယံယံက မျက်ခုံးပင့်ပြီး
လက်ထဲမှ တုတ်ထိုးကို ထုပ်ထိုးပေးသည်။

“ဒီမှာ အသည်းလေ၊ နင့်စားဖို့”

“စကားကို ရှင်းရှင်းပြော”

မျက်စောင်းထိုးရင်း တုတ်ထိုးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ
အချဉ်ပုလင်း ထဲအားပါးတရ နှစ်ပြီးမှ ပါးစပ်ထဲထည့်ဝါးနေသော

နှုတ်ခမ်းနီနီ ထွေးထွေးလေး ရဲရဲနေတာကို ယံယံက ဘေးနားမှနေ၍ တမေ့တမော ငေးသည်။ ဒီလိုနီးနီးကပ်ကပ်နေရတိုင်း ဒီလို ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အနှောက်အယှက်ကင်းကင်းနှင့် ငေးမောခွင့်ရ တိုင်း ရင်ခုန်သံက အသက်ရဲရဲမရွံ့တဲ့အထိ မြန်ဆန်ကြမ်းတမ်း လာရသည်။

ပါးပြင်မွတ်မွတ်က အနီးကပ်ကြည့်တိုင်း သွေးကြော စိမ်းတွေလည်း ဖြာနေတာလဲ တွေ့ရသည်။ နှုတ်က မျက်ခုံးရင်း နှစ်ခုကြားမှ စင်းနေအောင်ကျသွားကာ နှုတ်ထိပ်ဖျားမှာ ကော့ တက်သွားတာကြောင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးက အရာထင်ကာ ပိုလှပသွား သည်။ ဆေးသားကူစရာမလိုသော မျက်တောင်ကော့တွေနှင့် မျက်ဝန်းတွေက အမြဲတစေ အရောင်လက်ကြည်လင်နေကာ အဲဒီ နီရဲနုထွေးသော နှုတ်ခမ်းတွေကြောင့် မခ.က အရုပ်လေးတစ်ရုပ် နှင့် တူသွားတာဖြစ်၏။

“ဟဲ့...ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ နင်လည်း စားလေ၊ ငါ ရှင်းမှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော် ယံယံ”

မခ.က ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြောရင်း တုတ်ထိုးကို ဆက်

ရွေးနေပြီးမှ နံဘေးရှိ ယံယံလှုပ်ရှားမှု ငြိမ်သက်နေခြင်းကြောင့် ခေါင်းငဲ့စောင်းကြည့်သည်။ မခ.ရင်ထဲ ဒုတ်ခနဲ မြည်သွားသည်။ ဒီမျက်ဝန်း၊ ဒီအကြည်တွေကြောင့် လူက မကြာခဏလက်ဖျား ခြေဖျားတွေအေးဝက်သွားရစေမိ။ ခက်တာက အဲဒီခံစားချက်မျိုးကို အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝမှ အခုထိ ခံစားနေရပေမဲ့ ရိုးအိမ် သွားတာတော့ အံ့သြစရာ။ ရင်ခုန်သံသည် ကာလတန်ဖိုးနှင့် အလိုက် တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာမည်ဆိုလျှင် ခုလောက်ဆို အဘယ်မျှ တန်ဖိုးကြီးနေပြီလည်းမသိ။ မခ.က ကတုန်ကယင်ဖြစ် လာတဲ့လက်ကို အချင်းချင်းပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားကာ...

“ယံယံ”

တိုးတိတ်စွာခေါ်သည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲ ခတ်နေသော တုတ်ထိုးသည် ဦးလေးကြီးမမြင်အောင် ခြေထောက် ချင်း ပစ်တိုက်လိုက်မှ ယံယံ သတိတွေဝင်လာ၏။

“အင်း ... နင်စားပြီးရင် သွားမယ်လေ”

“ဟ...သွားကြတော့မလို့လား၊ ဟိုတစ်ယောက်ပါရင် ဈေးဗန်းထက်ဝက်ကျိုးအောင် စားတာ၊ ဟိုတစ်ယောက် ဘာလို့

မလိုက်လာတာလဲ”

မခ.က တုတ်ထိုးတစ်ချောင်း လက်စသတ်ဝါးရင်းယံယံ လှမ်းကြည့်တာ သူများဖြေမလားလို့။ ဒါပေမဲ့ ယံယံက ပိုက်ဆံ ထုတ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

“သူကြည့်နေတဲ့ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲက ကောင်း ခန်းရောက်နေလို့တဲ့”

တကယ်တော့ ဘီဘီက ဆင်ခြေပေး၍ သူမနှင့်လိုက် မယုံလမ်းကို ရှောင်မှန်း မခ.သိပြီးသား။ မခ.ကတော့ ဘယ် တော့မှ ဝတ္တရားမပျက်။ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ဘီဘီကို အသိပေးပြီး ခေါ်ခဲ့တာတောင် မချောက စစ်ဆေးရေးဝင်နေသည်။

“နင်တယောက်တည်း သွားစားမှာလား”

မခ.က ဘယ်နေရာမဆို ပရိယာယ်မဲ့စွာ ကောက်တွေ့ မတွေ့တတ်သူအဖြစ် ယံယံ အမေးကို ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်၏။

“အင်း...ပျင်းလဲပျင်း၊ ဗိုလ်လဲဆာလို့၊ ယံယံလည်း မရှိဘူး၊ သူ့စက်ဘီး ဆေးရောင်ပြောင်းမလို့ဆိုလားပဲ သွားလေရဲ့”

“ဟွန့်...ယံယံ မရှိလို့ ငါ့ကိုခေါ်တာမဟုတ်လား”

ဂျာကင်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ထားတဲ့သူမကို မျက်စောင်း တွန်းပြီး ရန်စွာလိုက်သေးသည်။

“ပေါက်ကရဇော်...ဘီဘီ၊ နင့်ကို အမြဲဦးစားပေးခေါ် တာ၊ ယံယံသိလို့ လိုက်လာတာပဲရှိတာကိုး”

“ဒါဖြင့် ငါ မလိုက်ရင် နင်တစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“အေး...ပါ...ဆို”

မခ.က အတည်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြတာ မျှော်လင့်ချက် နဲ့ပါ။ တီဗီရှေ့ပျင်းရိပျင်းတွဲနဲ့ လှဲနေသူ...ဘီဘီများ ကောက်ခနဲ ထလိုက်မလားလို့တွေးပေမယ့် ဘီဘီကတော့ မွေ့ရာပေါ် ဟိုဒီလူး လှိုမ့်၍...

“ယံယံ မပါရင် ပျင်းစရာကြီး၊ ပြီးတော့ ငါက နင့်ရဲ့ အဖော်အဖြစ် လိုက်ပေးရမှာ၊ မနိပ်ပါဘူး၊ သွား...တစ်ဗွေ ဘည်းခိုး”

ပြောပုံက ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ပစ်ခါခါ။ ငြင်းပြီးသား တို့ ထပ်ခေါ်လည်း မရမှာမို့ မခ.က စိတ်လျှော့ပြီး ထွက်လာရပေ မယ့် တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပျင်းတာတော့ အပျင်းသား။

လမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှ ပြန်လှည့်ရန် စိတ်ကူးပေါ်ပေမယ့် ကိုယ့်အပေါ် အမြဲပစ္စာပြုတတ်တဲ့ ဘီဘီကို စိတ်နှာတာနဲ့ပင် ဟုတ်ထိုးဆိုင်ရောက်အောင် လာခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဆိုင်ရှေ့ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ယံယံနှင့် တန်းတိုးသည်။

“နှစ်ယောက်စားတာ ဟိုတယောက်စားတောင် မရှိဘူး။ နောက်တစ်ခါ လာအားပေးရင် ဟိုတစ်ယောက်ပါ ခေါ်ခဲ့ကြနော်၊ ဒါမှ ငါ ရောင်းကောင်းမှာ”

ဈေးသည် ဦးလေးကြီးရဲ့ စကားသံကြောင့် စိတ်တွေ အတိတ်ဆီ ခြေဆန့်နေရာမှ တစ်ပတ်ပြန်လည်လာသည်။ မခေ့က အိမ်ပြန်ရာလမ်းကြောင်းကို ခြေဦးတည်လိုက်သည်။

“မခေ့”

“ဟင်”

ထူးပြီးလှည့်ကြည့်တော့ ယံယံက သူမနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အနောက်ဘက် နှုတ်နှာမူသည်။

“စက်ဘီးပေါ် တက်”

“ပြန်မယ်လေဟာ”

“ဟိုးဘက်...ခဏသွားရအောင်”

မခေ့က အထွေအထူး မေးမနေတော့ဘဲ ကယ်ရီယာ နောက် တက်ထိုင်တာနှင့်ယံယံက စက်ဘီးစနင်းသည်။ ယံယံ နောက်ပါးမှာ အခုလို သူမထိုင်စီးတာ အလွန်ရှားပါးသောဖြစ်ရပ်။ စက်ဘီးကိုယ်စီနဲ့ ထွက်မယ်ကြံတိုင်း ယံယံနောက်က အမြဲလိုက်သည်။

“ငါက ခဏခဏ မှောက်တတ်တယ်၊ ဒီတော့ စက်ဘီး စီးကျွမ်းကျင်တဲ့ ယံယံနောက်ကပဲ ထိုင်စီးတာ အန္တရာယ်အကင်းဆုံး”

ယံယံနောက်က ကယ်ရီယာကို ဘီဘီက အမြဲကန်ထရိုက်ဆွဲဦးထားတတ်သည်။ အခုတော့ ညနေခင်းရဲ့ လိမ္မော်ရောင် ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ နွေလေညင်းက အေးရုံမကပဲ မွှေးနေ၏။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က မြင်နေကျပေမယ့် နေရောင်နှင့် လေရနံတို့ ကြောင့် သာသာယာယာ။ ယံယံက ဆေးကျောင်းသူတွေနေသော အဆောင်တွေဘက်ရှိ ကွန်ကရစ်လမ်းလေးဆီထိ နင်းလာခဲ့သည်။ ထိုလမ်းလေးက သူမတို့ရပ်ကွက်ထဲတွင် ချစ်သူလမ်း

ကြားဟု အမည်တွင်သည်။ လူသွားလမ်း သက်သက် မဟုတ်ပေမယ့် လမ်းကျဉ်းခြင်းကြောင့် ကားတွေဘာတွေ အဝင်နည်းသည်။ လမ်းဘေးက စက်ဘီးစီးခြင်းနှင့် လမ်းလျှောက်ခြင်းသာ အသုံးပြု၍ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းကာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိလှပေ၏။ ယံယံက လမ်းဘေးဗန်ဒါရိပ်လေးမှာ စက်ဘီးရပ်ပြီး။

“ခဏဆင်းပါဦး။ ငါ...နှင့်ကိုပြောစရာရှိလို့”

တိရုပ်အဖြူက ခါးတိုတို လိမ္မော်ရောင်ကွင်း ကျပ် ကျပ်နှင့် တွဲဝတ်ထားတဲ့ မခေ့က ကယ်ရီယာပေါ်မှ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခုန်ဆင်းသည်။ ဘေးခွဲဆံပင်အတိုက နဖူးတစ်ခြမ်းကို တစောင်းအုပ်ထားသည့် အိမိုကေအား ဖန်းဆီရောင်ရင့်ရင့် ကာလာတင်ထားသဖြင့် ဖြူသောအသားကို ပို၍ ထင်းခနဲဖြစ်စေသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ ပြော”

မေးဆတ်ကာမေးပြီးမှ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနောက်မှာ စူးစိုက်ရိဝေသော မိုးယံရဲ့ အကြည့်ကြောင့် မခေ့ရင်ခုန်သံတွေ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်သွားသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်း မှန်သည်။ ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းဖော်ခဲ့ကြတာလည်း တကယ်ပါ။ သို့သော်...

“မခေ”

တိုးတိမ်တုန်ရီသော အသံဟာ မခေ့ရဲ့ နှလုံးသားအား ဆွဲခါ့ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်သည်။ ရှေ့ဖြစ်တွေကြိုမြင်ရတဲ့သူလို မိုးယံဘာပြောမည်ဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် ထိုအသံတရားမှရုန်းမထွက်နိုင်။

“ငါ...ငါလေ...နှင့်ကို”

ရင်ခုန်သံ အမြန်ဆုံးနှုန်းနှင့် နှလုံးသားကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်ပတ်နေပြီလဲမသိ။ မခေ့လက်ကို မိုးယံဆုပ်ကိုင်တာသိသည်။ ရင်ခုန်ရလွန်း၍ ခေါင်းတွေမူးနောက်ကာ မျက်ဝန်းတွေပြာဝေလာပေမယ့် မခေ့ကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့၍ မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“ဟေး”

အော်သံတစ်ခုက နှစ်ယောက်ကြားသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝင်လေ၏။

“ဟေး မခေ”

“ဟင်...ဘီဘီ”

သူတို့နှစ်ယောက်ဘာမှ မပြောလိုက်ခင် ဘီဘီ စက်ဘီးက သူတို့နားမှာ နီးနီးကပ်ကပ်ထိုးရပ်သွား၏။

အခန်း (၄)

“နင်ရုပ်က အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘိဘီရဲ့”

“ဟွန့်...ငါသိပါတယ်နော်”

“ရော်...ခက်ပြီ၊ နောက်ကထိုင်လိုက်ပြီး ဘာတွေ သိနေတာလဲ ဘိဘီရယ်”

ဘိဘီက သူမအပေါ်ဆို အမြဲတမ်းစိတ်ရှည်သည်းခံခြင်း တွေနဲ့သာ ဆက်ဆံတတ်သော မိုးယံပါးစပ်က အင်္ကျီစကို လက် နှစ်ဖက်နှင့် စုဆွဲကိုင်ရင်း ကျောပြင်ဆီပါးအပ်သည်။

“နင်...မေ့ကို စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ သပ်သပ်နင်းခိုင်းရလို့”

နင်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လားဟင်”

စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံတင် ဘယ်ကမလဲ ဘီဘီရယ်လို့ ရင်ထဲက အသံတိတ်ညည်းတွားခြင်းက ရင်ထဲမှာသာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ချစ်ရေးဆိုဖို့ အခါအခွင့်လည်းသင့်သည်။ ရင်ခုန်သံကလည်း ပြင်းပြင်းပြပြ အားပေးသည်။ မခန့်နှင့် သူလည်း မျက်ဝန်းချင်း နားလည်သလိုမျိုး ခံစားရခြင်း နားမလည်ခဲ့တာကို ကိုယ်စီ ရင်ထဲ သိမ်းဆည်းလိုက်ရသည်။

“ဆောရီးပါဟာ၊ ငါ့လို အမြင်မလှတဲ့သူကို တင်နင်းရင် အမောမပြေတဲ့အပြင် နင် ပိုတောင် ပင်ပန်းဦးမယ်ဆိုတာ ငါ သိရက်သားနဲ့၊ ငါကလည်း စက်ဘီးစီးတာက ငယ်ငယ်ကမှောက် ခဲ့တဲ့အကြောင်းပြန်တွေးရင် ရောက်တဲ့နေရာမှာ ထပ်မှောက် တတ်တာ နင်အသိမဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါကြောင့် ငါ့မောင်းတိန်း ဘီးကို မခန့်ကို နင်းခိုင်းလိုက်တာပါဟာ၊ ဟို နင် အဆင်မပြေရင်”

“ဘာအဆင်မပြေစရာရှိလို့လဲ”

ထိုစကားဟာ ယံယံနှုတ်ဖျားမှ ဘယ်လိုလွယ်လွယ် ကူကူ ထွက်ကျသွားလဲမသိ။ ရင်ထဲမှာ အဆင်မပြေတာကိုယ်တိုင်

အသိဆုံးဖြစ်ရက်နဲ့ ဘီဘီထိုသို့ပြောတိုင်း သူ့မှာ ငြင်းဆန်ရန် အင်အားမဲ့ခဲ့ရသည်။ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပေမဲ့ ဒီနေ့အထိ ဘီဘီရဲ့သွေး သံရဲရဲမျက်နှာအား အာရုံမှ ဖျောက်မရခဲ့။ ထိုစဉ်တုံးက ကျောက် ခွန်းနှင့် ပါးတစ်ဖက်အပ်ကျခဲ့သောကြောင့် ဘီဘီပါးမှာ လက်ညှိုး တစ်ချောင်းစာ ကွဲထွက်သွားခဲ့သည်။ သွေးတွေနှင့် မျက်ရည်တွေ ရောထွေးစိုရွဲကာ အန်တီကျော် ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ငိုနေသော ဘီဘီ ကိုကြည့်ရင်း ဒါဟာ သူ့အပြစ်မကင်းဆိုတဲ့ မှတ်ချက်က ရင်ဘတ် မှာ တစ်ထိုင်တည်း အမြစ်တွယ်သည်။

“ကလေးချင်းဆိုတော့ ထိမိခိုက်မိ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ယူနဲ့ ဒေဝီတို့ကလည်း သားနဲ့သမီးကို မဆူပါနဲ့၊ တမင် နာစေချင်လို့လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

အန်တီကျော် သဘောထားကြီးပြ လေလေ၊ သူတို့ရော နှစ်ဖက်မိဘတွေကပါ အားနာရလေလေ။ ထုံဆေးအကူအညီနဲ့ ဘီဘီ ပါးဒဏ်ရာကို နှစ်ချက်ချုပ်လိုက်ရသည်။ ညှိစိမ့်စိမ့်ပါး ပြင်လေးက ချုပ်ရိုးရာလေးကိုကြည့်ရင်း အန်တီကျော်ကဖြင့် ယူကျုံးမရသော အသံဖြင့်၏။

“မိန်းကလေးဆိုတော့ ကြီးတဲ့အထိ အမာရွတ်ထင်သွား
မှာ စိုးရိမ်မိတယ် ယုရယ်၊ ကျော် သမီးက ဒေဝီသမီးလေးလို
အရမ်းမချောပါဘူးဆိုမှ ဒဏ်ရာက ပါးပေါ်တည့်တည့်မှာ”

ဖေဖေကို တိုင်တည်ပြောခဲ့တာလဲ...သူ... မှတ်မိ
သည်။ လှိုအကြောင်းအရာတွေကြောင့် ယံယံက မခန့် ဘီဘီ
ယှဉ်လျှင် အားငယ်သူ ဖေးကူခဲ့တာ ရိုးရာဖြစ်သည်။

“ဘီ...ဘီ”

“အင့်”

လည်ချောင်းထဲမှ ပွင့်ထွက်လာတဲ့ အသံဖြင့် ဘီဘီက
ထူးသည်။ မိုးယံက အိမ်ဘက်ဆီဦးတည်သော လမ်းသွယ်လေးထဲ
စက်ဘီးချိုးကွေ့သည်။

“ဘာမှ တွေးမနေနဲ့ ... မခန့် နင်ဆိုရင် နင့်ကိုစက်ဘီး
ပေါ်တောင် ပိုတင်နင်းချင်သေး”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ဟ၊ နင့်ကိုယ်က မခထက်စာရင်ပိုတောင်
ပေါ့သေး”

“မဟုတ်တာ။ မခက ငါ့ထက်စာရင်ပိုပုပြီး ပိုတောင်
သေးသေးတာ”

“အေး...ဒါပေမဲ့ သေးတဲ့လူတွေ လေးတာကျတော့
နင် မသိဘူးမဟုတ်လား”

“သေးတဲ့လူ...လေးတယ်”

“အေး...မှတ်ထားလိုက်”

စက်ဘီးကို ခြေထောက်တဖက်နဲ့ ထိန်းထောက်ရပ်ပေး
တော့မှ ဘီဘီက စက်ဘီးပေါ်မှဆင်းကာ သူ့ဘေးလာရပ်သည်။
အဖြူခံပေါ် အနက်အစက်လေးတွေပါသော ဂါဝန်တိုတို ခါးနားမှာ
ခါးပတ်အမည်းကြီးနှင့် ပတ်စည်းထားသည်။ ဒူးကျ အသားကပ်
ဘောင်းဘီအမည်းမှာ မင်းဂွတ်သီးရောင်ရှိတဲ့ ကျောလယ်ခန့်
ရှည်ဆံပင်တွေနှင့် အပြုံးက ဝင်လှဆဲနေရောင်နှင့်အပြိုင် တောက်ပ
လွန်း၏။

“အင်း...မှတ်ထားရမယ်၊ နင် ပြောတာနဲ့တင် ငါ
အရမ်းပျော်သွားပြီ သိလား၊ ယံယံ...ငါကနင့်အတွက် တကယ်
အရေးပါတယ်ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့...ဒီလောက်ခင်စရာကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်း
မလေး...ငါ့အတွက် အရေးမပါပဲနေမလား”

ယံယံက သူမဦးခေါင်းကို အုပ်မိုးရမ်းခါရင်း ပြောတာ
လိုအပြုံးနှင့် ကြည်ကြည်နူးနူးခံယူရင်းက ဘီဘီမျက်ဝန်းထောင့်
မှာ ရိပ်ခနဲရပ်သွားတဲ့ စက်ဘီးလေးနှင့် အဖြူရောင်အရိပ်လေးကို
မကြည့်သော်လည်း မြင်နေ၏။

ဆောရီး မခ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယံယံရင်ထဲ ငါ နံပါတ်
တစ်ဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးဆုံးပို့ပါ။

■ ■ ■

အခန်း (၅)

“ဂန္တီကျော်ဇော”

ဘီဘီက နီညိုရောင် သားရေအဖုံးပေါ် နာမည်ကို ကြည့်
ပြီး ရင်ထဲကြက်သီးဖျန်းခနဲ ထသွားသည်။

“သမီးကို မွေးတုန်းက မေမေစိတ်ဟာ ဒဿဂီရိရဲ့ညီမ
အတိုင်းပဲ၊ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပြီး ဒေါသအရမ်းကြီးတယ်။ ဒါပေမဲ့
စိတ်ထဲရှိသလောက် မုန်းသူတွေကို လက်တုံ့ပြန်ခွင့်မရခဲ့ဘူး။
အဲဒီအခါ ဒေါသနဲ့ယှဉ်တဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းဟာ လူကို ဆွဲချသွားသလို
အားငယ်သွားစေတယ်။ အဲဒီအားငယ်ခြင်းတွေကို မာယာတွေနဲ့
မေမေပေါင်းပြီး အသုံးချကြည့်တဲ့အခါ အံ့သြစရာကြီး သမီးရဲ့

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကိုတင်မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်...စိတ်ကိုပါ မေမေ သတ်နိုင်ခဲ့တယ်”

ဒေါ်ခင်ကျော်စောမှာ အောင်ကျော်စောဆိုသည့် အစ်ကို ကလွဲ၍ မိဘမဲ့ခဲ့တာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်ရင်း ဘဝကို မယိမ်းမယိုင် လျှောက် လှမ်းခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်လာတော့ ဘီဘီ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ဒေါ်ခင်ကျော်စော အိမ်ထောင်ကျခဲ့၏။

သမီးယောက်မချင်း မတည့်တာဟာ သဘာဝကျပေမဲ့ ဘီဘီဦးလေးနှင့် ဖခင်ကျတော့ မတည့်အတူနေဟု ပြောရမည် လားမသိတော့။ ညီမကို အချစ်လွန်သော အစ်ကိုနှင့် သူ့ကို သူ့ဆိုပဲ အားကိုးစေချင်တဲ့ ခင်ပွန်းသည်ကြားမှာ ဒေါ်ခင်ကျော်စော ဗျာများခဲ့ရသည်။ ထိုဗျာများခြင်းက တစ်စထက်တစ်စ အဆိပ်သင့် လာတာ ဒေါ်ခင်ကျော်စောပင် ဖြစ်၏။

ယောက်ျားဖြစ်သူရဲ့ ချုပ်ချယ်ခြင်း ဝန်တိုခြင်းတွေ ကြားနစ်မွန်း၍ အစ်ကိုအား ရင်ဖွင့်သောအချိန်မှာ ဘီဘီက တစ်နှင် သမီးအရွယ်။ အစ်ကိုနှင့် ခင်ပွန်းသည်တို့ရဲ့ ရန်ပွဲက ဖြစ်ခဲ့သဖြင့်

အထဲမှာ အကြီးကျယ်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် ဒေါသ၏ နောက်ဆက် တွဲမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အစ်ကိုကို ဒီဇိုက်ခြေပစ်ခဲ့သည်။ လူ့အသက် သတ်ခြင်းရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခံရသော ခင်ပွန်းသည်အား သွားလည်း မတွေ့။ ဥပက္ခာပြုထားခြင်းဖြင့် ဘီဘီအဖေက အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးသောဒဏ်နှင့်ပင် ချုပ်ရက်မပြည့်ခင်ဘဲ ထောင်ထဲမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဘီဘီမှာ အဖေဆိုတာလည်း မမြင်ဖူး၊ မမှတ်မိခဲ့။ ဘီဘီဘဝမှာ အားကိုးရာက မေမေ။ ဘီဘီ အထင်ကြီးလေးစာတာ မေမေ။

“လောကမှာ ပြိုင်ဘက်ကို အလဲထိုးဖို့အခွင့်အရေးက နှစ်ရပ်ရှိတယ်။ သမီးရဲ့...မှတ်ထား၊ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ အားမာန်အပြည့်နဲ့ တိုက်ခိုက်တာမျိုးရယ် နောက်တစ်နည်းက အလစ်ဝင်တိုက်တာမျိုးပေါ့၊ အခု မေမေဘီဘီမှာ ပြိုင်ဘက် ဆိုတာ ရှိလာပြီ”

မေမေ စပြောစဉ်က ဒီအိမ်လေးကို စရောက်လာသော အချိန်မှတ်မှတ်ရရ ဘီဘီ သူငယ်တန်းကို မိုးယံတို့ မခေတို့နှင့် တောင် တက်ရမည့်နေ့...။

“ဘီဘီရဲ့ ပြိုင်ဘက်က အရမ်းအားသာချက်တွေများ လွန်းနေတာတော့ မေမေစိတ်မကောင်းဘူး သမီးရယ်”

“ဘီဘီ ပြိုင်ဘက်က ဘယ်သူလဲ...မေမေ”

အဲဒီအရွယ်၊ အဲဒီစိတ်ခံစားချက်တွေက အင်မတန် ရိုးစင်း လှပါသည်။ အဖြူရောင်မို့ စွန်းစေချင်သောအရောင် တစ်စက်လေး ကျသွားတာနှင့် တခဏချင်း ပေလွယ်ညစ်လွယ် ပြောင်းလဲ လွယ်သည့်အရွယ်။ ဖေဖေက ဘီဘီပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါး နှစ်ဖက်ထဲ ထည့်ညှပ်လိုက်သည်။

“မြေမခယန်းပေါ့ ဘီဘီရဲ့၊ တခြားဘယ်သူရှိရမှာလဲ”
“မခ”

သံယောင်လိုက်ရွတ်သော ဘီဘီ မျက်ဝန်းတွေထဲ မေမေ က တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သောအခါ ဘီဘီရင်ထဲ ကတုန်ကယင် ကြီး ဖြစ်လာရ၏။ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းဆိုတာတွေ ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ မခအား မြင်ယောင်ကာ မေမေပြောသော ပြိုင်ဘက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီးတဲ့နောက် အရုံးကြီး ရုံးမှာထိ နှိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်ပေ။

စိုးစိုးစာပေ

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သူက သမီးထက် အစစအရာရာ ပြည့်စုံတယ်လေ”

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဘီဘီမှာ အဖေမရှိ ဘူး၊ သူ့မှာ အဖေရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အဖေရော အမေရောက မခ ကို အရမ်းချစ်ကြတာ မေမေရဲ့၊ ပြီးတော့ ယံယံအမေ အန်တီယုကလည်း မခကိုဆို အရမ်းနမ်းတာပဲ၊ သနပ်ခါးလည်း လိမ်းပေးတယ်၊ ချောကလက်ဆိုလည်း ပိုကြီးတာကျွေးတယ်၊ အိုက်စစ်ခရင်း(စ်)တောင် မခ မကြိုက်တဲ့ ဒူးရင်းဆို ဘီဘီပဲ စားရတယ်။ မခ ကြိုက်တဲ့ နို့ကျတော့ ဘီဘီကိုဘယ်တော့မှ မကျွေးဘူး”

မေမေ့ကို တိုင်ခြင်းလဲမမည်၊ ကလေးမို့ အားကိုး တကြီးရင်ဖွင့်ခဲ့တာမျိုးဖြစ်မည်။ မေမေကတော့ သဘောကျစွာ ပြုံးခြင်းမျိုးမဟုတ်သော နှုတ်ခမ်းကို အမြန်လိုက်ဆွဲဆန်ပြီးမှ ပြုံး သည်။

“အဲဒါကြောင့် မေမေပြောတာပေါ့၊ သမီးရဲ့ပြိုင်ဘက်က သမီးထက်အစစသာနေတော့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တာ ဝ ထ က”

စိုးစိုးစာပေ

အလစ်အငိုက်ယူပြီး ထိုးနှက်တာက ပိုသင့်တော်တာပေါ့၊ ဒါမှ ယံယံကလည်း သမီးကို လိုချင်မယ်။ ယံယံ ဇီဘတွေကလည်း သမီးကို ဦးစားပေးမယ်”

သင်ကြားခဲ့တာက ကမ္ဘာမှာ အရှားပါးဆုံး ဆုံးမစကား။ ထိုထိုသော စကားတို့ကြောင့်...ဘီဘီ စက်ဘီးမှောက်လဲပြီးက တည်းက မေမေပြောသည့်နည်းလမ်းတွေ အတိုင်းကျင့်ကြံ နေလို့ခဲတော့ ယနေ့အထိဖြစ်သည်။ ဘီဘီက ဒါဆို ဟိုဟာလို့ လက်ညှိုးကျော် မထိုးရဲသော ယံယံက ဒီအရွယ် ဒီအချိန်မှာ ဘီဘီရဲ့ ရွှေမင်းသားဖြစ်၏။

“မျိုးရိုးကောင်းတယ်၊ ပညာအရည်အချင်းရှိတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ ရုပ်ရည်ဆိုတာလဲ အပြစ်ပြောစရာမရှိတဲ့သူ၊ ပိုကောင်းတဲ့အချက်က သမီးတို့မှာ သံယောဇဉ်ဆိုတာရှိကြပြီး သား၊ အဲဒီသံယောဇဉ်ကို သမီးဘက်ပိုပါလာအောင် နည်းနည်း ထပ်ကြိုးစားဖို့လိုတာ”

ရင်ခွန်သံပန်းရောင်သမ်းလာချိန်မှာ မေမေသင်ရိုးက ချောကလက်တွေ အိုက်ခရစ်(စ်)တွေ မဟုတ်ပဲ တစ်မျိုးပြောင်း

သွားခဲ့သည်။ ဘီဘီကလည်း သင်ယူသမျှ၌ ဒီသင်ရိုးကို အကြိုက်ဆုံးပါ။

“ယံယံကို ငါ ပိုင်ရမယ်”

ဒိုင်ယာနီထဲ ဘော့ပင်(နီ) အနီနှင့်ထင်းနေအောင်ရေးပြီး အဖုံးကို ပြန်ပိတ်သည်။ ဘယ်ဘက်ပါးပေါ် အုပ်ကျနေသည့် ဆံပင်ရှည်စင်းစင်းတွေအား လက်နှင့် သိမ်းယူကာ ညာဘက် ပခုံးပေါ်ချထားတော့ ပါးပြင်ပေါ်က အမာရွတ်ရာက ထင်းခနဲ ပေါ်လာ၏။

ယံယံကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ပါးတဖက်မှာ အမာရွတ် ထင်ကျန်အောင် ပေးဆပ်ရလျှင် ရှိပါစေ၊ အရေးကြီးတာ သူမ နှလုံးသားမှာ အမာရွတ်မထင်ကျန်ရေး...

အခန်း (၆)

“သွားပေးပါ မခရယ်၊ အပြင်မှာ ငါ့စက်ဘီးရှိတယ်၊ နင်ကလည်း စက်ဘီးလေးစီးပြီးသွားဝယ်ရတာ ဘာပင်ပန်းတာ မှတ်လို့လဲ၊ တကတည်း...အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ စောစော ကတည်းက ယံယံပြောတာ နင်မကြားဘူးလား”

ဖန်ပန်းကန်လုံးကြီးတွေ တိုက်နေတဲ့ အဝတ်စကို အသာချပြီး မခက မော့ကြည့်သည်။ ဒီနေ့က ယံယံမွေးနေ့ရဲ့ မနက်အစောကြီး အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးတွေပင့်ကာ အာရုဏ်ဆွမ်း ကပ်သည်။ ဖိတ်ကြားခြင်းခံရတဲ့သူတွေက မခနှင့် ဘီဘီတို့ နှစ်မိသားစုတည်းသာ။

“ငါ့သူငယ်ချင်း၊ အပေါင်းအသင်း၊ မိတ်ဆွေတွေဆို လို့ နင်တို့နှစ်ယောက်မရှိတာလေ၊ ငါ့လိုပဲ ငါ့အဖေနဲ့ အမေ မှာလဲ ခင်စရာမိတ်ဆွေဆိုလို့ နင်တို့ မိဘတွေပဲရှိတာ၊ တခြား လူမပါဘူး။ ဒီမိသားစုတွေပဲ။”

မိုးမလင်းခင်ကတည်းက မခေတ္တို မိသားတစ်စုလုံး ဒီအိမ် ရောက်နေတာပါ။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်၊ တရားနာပြီးတာနှင့် ဖေဖေ က ရုံးတန်းသွား၍ မခေတ္တို သားအမိသာ ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အမေသုံးယောက်ကတော့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ သူ့မတို့တစ်တွေ စား သောက်ဖို့ပြင်ဆင်ရင်း ရင်မောသံတွေသောသောညံနေ၏။

“ဟဲ့...ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ပန်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်အတွန်းခံလိုက်ရမှ စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေသည်။ မခေမှာ သတိပြန်ဝင်လာ၏။

“ဟို... နင်ဘာပြောတာလဲ ဘီဘီ”

“နင်ဟာလေ တကယ်အူကြောင်ကျားပဲ၊ ယံယံ မနေ့က ပြောတာလေ၊ ဘုန်းကြီးတွေကို ပြန်ပို့ပြီးပြန်လာရင် ငါ့ကို အရင်ဆုံး တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောသွားတာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် နင့်သွားဝယ်ပေး

လို့ အကူအညီတောင်းနေတာ”

မခေက သက်ပြင်းကို တိတ်တိတ်ခိုးချလိုက်မိသည်။ ယံယံ အဲဒီလိုပြောတာ မခေလည်း ကြားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘီဘီကို ပြောတာ မဟုတ်မှန်းလည်း မခေ အသိဆုံးဖြစ်၏။

“ဘယ်မှ လျှောက်မသွားနဲ့။ ဘာမှမလုပ်နဲ့ ငါ့မွေးနေ့မှာ ငါ့အနားမှာပဲနေ။”

မွေးနေ့ရက်မတိုင်ခင်ကတည်းက နှစ်ကိုယ်ကြားမှာတမ်း ချွေးထားတဲ့ယံယံ။

“ငါ ပြန်လာရင် နင့်ကိုတွေ့ချင်တယ်နော်”

ဘီဘီကပဲ အတင်းကြားဝင်ရပ်သည်။

“ငါ့ကို ပြောတာလား ယံယံ”

ယံယံမျက်နှာက ချက်ချင်းငိုမလို ရယ်မလိုနှင့် အမ်း တမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ ဘီဘီ ဆံပင်စင်းစင်းတွေကို ဆွဲဖွသည်။

“ဒါပေါ့... ငါတို့ရဲ့ ဂျူးလိယက်လေးကိုပြောတာ”

ကျောလယ်ခန့်ဆံပင်ဖြောင့်တွေကို အလယ်ခွဲတိတ်ကျကျ လေးခွဲထားတဲ့ ဘီဘီကို သူမနှင့်ယံယံက ဂျူးလိယက်လို့

မကြာခင် တင်စားပေါ်သည်။ ဘိဘိကတော့ မုန့်နွဲ့မျက်စောင်းနှင့် ယံယံအားကြည့်သည်။

“ဂျူးလီယက်နဲ့ မနိုင်စမ်းပါနဲ့ဟာ၊ အတိတ်နိမိတ် မကောင်းဘူး၊ ငါက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ သေကွဲရော ရှင်ကွဲပါ မကွဲချင်ဘူး၊ သိရဲ့လား၊ ပြီးတော့ ဒီလိုဆံပင်ခွဲထားတာလည်း ပါးကိုအကာအကွယ်ယူထားတာဟဲ့၊ ငါ့ ပါးပေါ်က အမာရွတ် မြင်ရင်ရှက်လို့”

ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်လက်ဝါးအုပ်ပြီး တိုးသဲ့သဲ့ ပြောရင်း အဖျားခတ်၌ အသံတိမ်ဝင်သွားသည့်အခါ ယံယံနှင့် မခပါ ရင်တွင်းဆန္ဒတွေ မျိုသိပ်ကိန်း ဆိုက်သွားတာအမြဲ။ အခုလည်း ဘိဘိက ဘေးမှနေပြီး သူမကို တဂျီဂျီနဲ့ ဂျစ်ကျနေပြန်သည်။ ယံယံ ဘတ်(ထ်)ဒေးကိတ်ခွဲတဲ့အခါ ခရစ်(ဖ်) ဗူးရှူးခနဲဖောက် သည်။

“နင် သွားဝယ်ပါဆို”

“နေပါဦး ဘိဘိရယ်။ ငါတို့က ကလေးမှ မဟုတ် တော့တာ၊ ပြီးတော့ ယံယံက ကြိုက်မှန်းမသိ။ မကြိုက်မှန်း

မသိ”

“ငါလုပ်တာဆို ယံယံက အားလုံးကြိုက်ပြီးသား၊ နင် မဝယ်ပေးချင်လို့ ဉာဏ်များနေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ အပြင်မှာလည်း မိုးတွေ ဒီလောက် သည်းနေတာကိုး”

“မိုးသည်းသည်းမှာ ဘယ်ထွက်ဖို့ ပြင်နေတာလဲ ဒီ နှစ်ယောက်”

အန်တီယုက အငွေထောင်းထောင်းတနေသည့် ဟင်းချို ဖန်းကန်ကြီးကိုင်လာရင်းမေးသည်။ ဘိဘိက အခုမှအားကိုးရာ ရှာတွေ့သွားတဲ့ကလေးငယ်လို အန်တီယုခါးကို ဖက်သည်။

“ဘိဘိ မသွားပါဘူး၊ မခကို အကူအညီတောင်း နေတာ၊ ဘိဘိက မိုးရေထဲဂါဝန်ကြီး တဖားဖားနဲ့ထွက်လို့ မကောင်းလိုကို သက်သက်ကပ်ပြီးမသွားပေးဘူး၊ ပြီးတော့ ယံယံလာရင်လည်း အားလုံးအတူတူ ပျော်ကြဖို့ဥစ္စာ”

“ဟုတ်သားပဲ...မခရယ်၊ ဘိဘိက ဘာအကူအညီ တောင်းလို့လဲ။ သမီး တတ်နိုင်တာဆိုလုပ်ပေးလိုက်ပါ။”

မေမေက ဘာအကြောင်းမှမသိပဲ ဝင်တိုက်တွန်း၏။

“ပြောပေးပါဦး အန်တီဒေဝီရဲ့ သူက ဂျင်း(နီ)ပင်(နီ) ဝတ်ထားတော့ နေပူပူ မိုးရွာရွာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိတယ်လေ၊ ဘီဘီက ဒီမှာဂါဝန်ရှည်ကြီးနဲ့ပို့ပါ”

ဪ ဖြစ်ရလေ။ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်တိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိရရောလား။ ဂါဝန်ဝတ်ထားတဲ့ သူမခိုင်းတိုင်းလုပ်ရရောလား မခမာ ငယ်ကတည်းက မချွတ်တမ်းဝတ်လာသည့် ဂျင်း(နီ)ကိုပင် စိတ်မှာချင်စိတ်ပေါက်သွားရသည်။ ယံယံမွေးနေ့ ဇို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရှိုးပေးပဲများလာတာတော့မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မခမာ စကင်(နီ)နီ အနက်ကို တီရှပ်ခါးတိုကျပ်ကျပ် အစိမ်းရောင် ပေါ်ကုတ်ခါးတို လိမ္မော်လေးထပ်ဝတ်လာခဲ့သည်။

ပါးရိုးတွေပေါ်အောင် ညှပ်ထားသည့် ဘော့(ဝိ)ဟဲယား ဆံပင်တိုကပ်ကပ်က ဘီဘီလိုစက်ဆွဲစရာမလို။ ဟဲ(လ်) ကုတ်(ထ်) တွေ ဘာတွေလိမ်းစရာမလိုဘဲ လက်ငါးချောင်းနှင့် ထိုးတင်က ပြီးပြီဖြစ်၏။ ဘီဘီကတော့ ပခုံးချိတ်ရုံ ကြိုးတချောင်းတည်း ဂါဝန်ရှည်ပန်းခရမ်းမှာ ခါးနား၌ ခရစ်စတယ်ခါးပတ်နှင့် ထိန်းထား

တာကြောင့် လှသောကိုယ်လုံးအပြင် အရပ်ရှည်ခြင်း နမ္မတ်သော ပခုံးသားနှင့် လက်မောင်းအလှတွေပါ ထင်သာမြင်သာရှိခြင်းဖြင့် အခါများစွာနှင့်မတူ၊ တမူထူးခြားပြီး အလှကြီး လှနေတာတော့ သေချာသည်။

“အလကား၊ ဒီကလေးမ မခကို သက်သက်ဂျီကျတာ နေမှာ၊ မိုးရွာရင် မအေခိုင်းတာတောင် အပြင်မထွက်ချင်ဘူးလေ၊ ဆံပင်တွေကပ်ပြီး သူ့ပါးပေါ်ကအမာရွတ် လူမြင်မှာစိုးသတဲ့။ ဟွန်း...မယ်လှချင်လေ”

သမီးဖြစ်သူ ဘီဘီအား ရွဲ့ပြောတာလား၊ မေ့နေပြီဖြစ်သော အတိတ်အကြောင်းတူးဆွတာလား မသိနိုင်ပေမဲ့ မေမေနှင့် မခကတော့ မတိုင်းပင်ပဲ အကြည့်ချင်း ဒိုင်းခနဲဆုံလေပြီ။ မေမေမျက်ဝန်းတွေထဲ...သွားလိုက်ပါဟူသော တိုက်တွန်းချက်တွေ တွေ့ရတာကြောင့် မခမာ အပြင်မှာ ရွာနေသော မိုးတွေကို ကြည့်ရင်း ထရပ်လိုက်သည်။

“ငါ သွားဝယ်ပေးပါမယ်”

“ဟေး...ဒါမှ ငါ့ရဲ့ မခ”

အန်တီယုကို ဖက်ထားရာမှ သူမနားပြေးလာပြီး ပါး
တဖက်ကို ရွတ်ခနဲ နမ်းသည်။ ထိုအနမ်းတွေက အေးစက်စက်ဖြစ်
နေသည်ဆိုတာတော့ မခ ခံစားရတာကိုယ်တွေ့ဖို့ မခ အသိဆုံး။

• • •

အခန်း (၇)

လေကြောင့် မိုးရေစက်တွေအရှိန်ပြင်းပြင်း မခ၊မျက်နှာ
ထံ လာမှန်တာကျည်ဆံတွေအတိုင်း မခက မိုးကားအင်္ကျီခေါင်း
ဖွယ်ကို နဖူးစပ်ဆီခပ်စိုက်စိုက်ဖြစ်အောင် ဆွဲချသည်။ မိုးကာလွတ်
သော အောက်ပိုင်းတပိုင်းလုံးလဲ စိုရွဲနေပြီ။ မခက စက်ဘီး
ထိုးအားစိုက်ပိုနင်းသည်။ ဟန်ဒယ်(လ်)ဘား၌ ချိတ်ဆွဲထားသော
လွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှာ ဘီဘီဝယ်ခိုင်းသော ခရင်(မ်)ပူးတွေက
နေ၏။

“ငါ့မွေးနေ့မှာ ငါ့အနားပဲနေ”

ပြုံးရိုရိုနှင့် ပြောထားသော ယုံယုံစကားကြောင့် စက်ဘီး

ခြေနင်းကို အားစိုက်နင်းသည်။ ယံယံကိုမွေးနေ့လက်ဆောင်ပေး
မည့် ဗူးလေးအားဘောင်းဘီအိတ်ထဲရှိနေတာ သတိတရနှင့်
စမ်းကြည့်သည်။

“နင့် ဘာမွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမှာလဲ”

“ငါ့ မစဉ်းစားရသေးဘူး”

ဖြေခဲ့တာ တကယ်ပါ။ ယံယံကတော့ပြောသည်။

“ဘာမှ မပေးလည်း ရတယ်နော်၊ ငါက နင်တို့ဆီက

စိတ်ရင်းအမှန်ရထားတဲ့အတွက် ကျေနပ်ပြီးသား”

ဘိဘီကတော့ တခွန်းတင်မခံပါ။

“နင်က ချမ်းသာတော့ ငါတို့ပေးတာလေးတွေ

ပါချီပါချက်ပါဆိုပြီး မလိုချင်တာ မဟုတ်လား၊ ငါ့မွေးနေ့တုံး

နင်ပေးထားတဲ့ ပတ္တမြားရင်ထိုးလောက်တော့ တန်ဖိုးမများဘူး

အပေါ်စားတော့ မပေးဘူး၊ စိတ်ချ”

ဒါဆို ဘိဘီက ယံယံမွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်

ပေးမှာပါလိမ့်။ သိချင်စိတ်က အတွေးထဲ မီးတစလို ပူလောင်

တိုးဝင်လာသည်။ မခေ့က ခေါင်းယမ်းရင်း စက်ဘီးကို ပို

စိုက်ပြီး နင်း၏။ သူ့မ မွေးနေ့တုံးကလည်း ယံယံက တန်ဖိုးကြီး

သက်(ပ်)တော့တစ်လုံးဝယ်ပေးခဲ့တာပါပဲ။ ဒီသုံးယောက်ထဲမှာ

ဘိဘီကတော့ အန်တီကျော်ရဲ့ ကျောက်ပွဲစားလုပ်သည့် ဝင်ငွေ

နှင့် မချို့မတဲ့ သုံးရပေမဲ့ ပြီးပြည့်စုံကြီးတော့မဟုတ်။ မခေ့လည်း

ညီနည်းလည်းကောင်းပါပဲ။ ဖေဖေက အစိုးရဌာနမှာ ညွှန်ကြားရေး

ဦးစီးချုပ်၊ မေမေမိဘတွေဘက်က ခွဲဝေပေးသော အမွေလေးရှိ၍

သူတန်းစေ့နေရတယ်ဆိုပေမယ့် ယံယံတို့လို မိသားစုဝင်တွေ

ဆစ်ယောက် ကားတစ်ဆီးဆီစီးပြီး ဘဏ်အကောင့်(တ်) ကိုယ်စီ

ပိုင်ထားနိုင်သူ မဟုတ်။ ဖုန်းတောင် တန်ဖိုးနည်းဖုန်းတွေပေါ်လာ၍

တိုင်ခွင့်ရတာမျိုး။ အန်တီယုပြောပုံအရတော့ နှစ်ဖက်ဘိုးဘွားတွေက

တဦးတည်းသော မြေးယံကို အင်မတန်ချစ်ကြောင်းနှင့် ရှိသမျှ

အမွေဆက်ခံသူဟာ ယံယံတဦးတည်းဖြစ်ကြောင်း လူကြီးစကား

ပြောပြီးမှ သူမကြားဖူးသည်။

“အဲဒါကြောင့် စိတ်ဖြူ သဘောဖြူတဲ့ချွေးမကို အခု

အတည်းက ရှာနေရတာ ဒေဝီရေ၊ ကိုယ့်သားကို မေတ္တာစစ်နဲ့

ချစ်ပယ်လူပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ ဒေဝီက ယုနဲ့ ဆွေမျိုးမတော်ချင်ဘူး

လား”

နောက်နောက်ရွတ်ရွတ်နှင့် မေမေ့ကို စတတ်ပါသည်။ အန်တီယုက မခက်ကိုချစ်မှန်းလည်း မခက်စားရသည်။

“အန်တီယုလေ မနေ့က ငါ့အမေနဲ့ လက်ဖက်သုပ် စားရင်း မေမေ့ကို သမီးတောင်းနေတာလေ၊ အတွင်းအစင်းသိပြန် မျက်စိအောက်တင် ကြီးပြင်းလာတဲ့ သူ့ဆိုတော့ နင်နဲ့ငါနဲ့ကို ရည်ညွှန်း တယ်ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ အလှပရေးရာ ချို့ယွင်း အတွက်တဲ့ ယံယံကို နစ်နာကြေးပေးမတဲ့ဟေ့၊ ရုတ်တရက်ပြောချလိုက်တာ၊ မေမေတော့ ဘယ်လိုနေလဲမသိဘူး၊ ငါ့ကြောက်သီးတွေထဲသွားတာများ... ဘကယ် ရှိန်းခနဲဖိန်းခနဲ”

ဘီဘီပြောတာကို သူမက အပြုံးလေးနဲ့ နှုတ်ဆိတ်နားထောင်ပေးခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ခြင်းဆိုတာ ရုတ်တရက် ငုပ်လျှိုခဲ့ရလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ယံယံထံမှ “ပြောစရာရှိတယ်ဆိုသော သာမန်မဟုတ်သည့်အကြည့်နှင့် အပြုံးတွေကြောင့် ရင်ခြင်းက အသစ်တဖန် နိုးထခဲ့သည်။

“ကျွါ”

စိုးစိုးစာပေ

“ဝေါ”

အရှိန်နှင့် ဝိုက်ကွေ့ချသော စက်ဘီးရဲ့ရှေ့မှာ ရုတ်တရက် ထားဦးခေါင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် သတိကောင်းသော သက်က အလိုလိုဘရိတ်ဖမ်းဆွဲပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ပြင်းလွန်းတဲ့အရှိန်ကြောင့် ရုတ်တရက်ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်ကာ သူ့ရော စက်ဘီးပါ လမ်းဘေးအစပ်ဆီ ဦးခိုက်ကျွမ်းပြန်။

“အ ... အား... လား...လား”

“ဟေ့...မင်းဟာမင်းလဲတာနော်၊ ငါ့ကားက ဘရိတ် ခွဲပြီးသား”

“သိပါတယ်၊ ဦးလေးကြီးကိုလည်း ဘယ်သူမှ တရား မခွဲပါဘူး၊ ကြ...ကြ လိုရာလမ်းဆီ”

နာကျင်မှုကြားမှ ပြန်ရန်စွာမိတာက သူ့အပြစ်မရှိဘူးဆိုပြီး လွတ်အောင် ရုန်းထွက်ချင်နေတဲ့ တက္ကစီဒရိုက်ဘာ ဦးလေးကြီးကို မုန်းလွန်း၍ပါ။

“မ...ခ”

တက္ကစီ နောက်ခန်းမှ ဆင်းလာတဲ့ မိုးယံကြောင့် မခမှာ

စိုးစိုးစာပေ

အံ့အားတသင့်ကြီးဖြစ်သွားသည်။

“ယံယံ...နင်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

နာကျင်တာတွေလဲပျောက်၊ ဒေါသတွေလည်း ဘယ်
ရောက်သွားမှန်းမသိ။ ယံယံက တက္ကစီခရိုင်ပေးရင်း သူမနာ
လျှောက်လာတော့ မိုးတွေရွဲရွဲစိုနေပြီဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မိုးရွာကြီးထဲထွက်လာရတာလဲ မခေ
ငါ့မွေးနေ့ပြီးတာနဲ့ နင်ဖျားတာကို ပြုစုခိုင်းချင်လို့လား”

အနားရောက်လာတာနှင့် မခေကို ပျာပျာသလဲ ဆွဲ
သည်။ အဖြစ်တင်စကားပြောနေပေမယ့် ဒါ မုန်းလို့ပြောတာ
မဟုတ်မှန်းအသိသာကြီး။ မခေ နာကျင်သွားတဲ့ တင်ပါး
လက်ဖမိုးနဲ့ လက်နောက်ပြန်ဖွတ်သည်။

“နင့်မွေးနေ့အတွက် ဘီဘီက ခရင်(မ်)ဗူးဝယ်ခိုင်းတာ
နဲ့”

“နီးရွာနေတာကိုဟာ...ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ အဲ
တွေမလိုပါဘူး၊ ကဲ...ရပ်ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်နားနာနေလဲ”

မိုးရောလေပါ အင်တိုက်အားတိုက်ရွာနေတာကို သ

မထားမိပဲ နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုယ့်စောနဲ့ကိုယ်။ မခေက
ထိုယုံခြေထောက်ပေါ်ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြီးမှ ပွန်းပဲ့ရာတွေ
လိုက်ရှာသည်။ ယံယံက လွင့်ကျနေတဲ့ ခရင်(မ်)ဗူးနှင့် စက်ဘီးကို
အနားသို့ ပြန်ဆွဲယူလာ၏။

“ဘယ်ထိသွားသေးလဲ”

မော့ကြည့်တော့ ဆံပင်တွေအချောင်းချောင်းကျကာ
မျက်နှာပေါ်မိုးရေစက်တွေက တရဟောစီးဆင်းနေခဲ့သည်။
မခေကရော အခုမှ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိရသွားပြီး ဆံပင်တွေကို
မုူးအထက်ပင့်တင်ရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“ပွန်းသွားရုံပါ”

အော်ပြီး ဖြေရတဲ့အထိ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လေသံ
မိုးသံကြီးစိုးနေ၏။ ထို မိုးလေထဲမှာပဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သွားတွေပေါ်အောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
ရယ်သည်။ ယံယံက စက်ဘီးကို လမ်းဘေးသစ်ပင်၌ ကပ်ထောင်
လိုက်သည်။

“ငယ်ငယ်တုန်းကလိုလေ၊ မိုးရေချိုးကြမယ်”

ဟုတ်သည်။ မိုးရေထဲ လျှောက်ပြေးကာ လွတ်လပ်ပေးပါးခြင်း။ အေးမြလန်းဆန်းခြင်းတွေနှင့် အတိတ်ကို သတိရသွားသည်။

“အိမ်မှာ နင့်မွေးနေ့”

“ထားလိုက်စမ်းပါ”

ယံယံက စကားစကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်ဖြတ်ပြောရင် သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲတာ မိုးရေထဲအတူထွက်ကြဖို့ ဖြစ်ပေမယ့် ဝင်းခနဲ ပြုံးဖျက်လက်သွားသည် လျှပ်ရောင်က သူမတို့အနားသိမ်းမောင်းကြီးထိုးချလိုက်သည်။

“ဂျိမ်း...ဒိန်း”

“အမေ”

ကမ္ဘာတုန်သော မိုးခြိမ်းသံဟာ မခေကို သူရင်ခွင်ထဲ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သလိုရှိသည်။ ရင်တခွင်ဟာ မိုးရေကြောအေးစက်နေရာမှ နွေးထွေးခြင်းအထိအတွေ့၊ စည်းချက်ညီ ရင်သံတွေက နှလုံးသားဆီ တိုးလျှို့ပေါက် ဝင်ရောက်သွားသည်။

“ငါ့ အရမ်းလန့်သွားလို့”

မော့ကြည့်ကာ ဖြေရှင်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတာ ယံယံက အပေါ်မှ စီးမိုးမြင်နေရသည်။ မိုးရေကြောင့် စိုရွဲပူးကပ်နေတဲ့ မျက်တောင်ကော့တွေကို ကြည့်ရင်း အခုနမိုးခြိမ်းသံထက်ကျယ်တဲ့ ရင်ခုန်နှုန်းက တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် အခုန်ပြန်လာသည်။

“လွတ်ဦး...ယံယံ၊ တခြားလူတွေမြင်ကုန်ရင် မကောင်းဘူး၊ နင်နဲ့ငါက လမ်းမကြီးပေါ်မှာ”

ရုန်းကန်ခြင်းမည်သော လှုပ်ရှားမှုကို မခေပြုမှုနေတာ သိသည်။ ဒါပေမဲ့ နွေးထွေးခြင်းအား တောင့်တသောရင်ခွင်အေးက သူမကိုယ်လေးအား နှစ်ဆတိုးဖက်ထားသည်။

“ငါ နင့်ကို ချစ်တယ် မခေ”

အခုမှ “မြေမခပန်း” ကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်တာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုမိုးကြိုးက မသေနိုင်သော နူးညံ့စွာ ကမ္ဘာကိုခွင်းမည့်လက်နက်တစ်ခုဖြစ်သည်။

• • •

အခန်း (၈)

“သေချာတယ်...မရှိဘူးဟဲ့”

“စကန္တ ဟိုမိန်းမခေါ်လို့ သွားတာနေမှာပေါ့”

“နင် ငြိမ်ခံနေရင် ကျန်ရစ်ဖြစ်သွားမယ်နော်...ဘိဘီ၊
ဘာပဲပြောပြော ခြေမခပန်းက သူ့ရဲ့အတန်းတင်မကဘူး၊ ဒီ UFL
တခုလုံးမှာ ဒီတိဒီတိကြ...ကွင်း(နိ)”

ဆေးအားမှာရှိနေသော ဝါဝါက ချီးမွမ်းသလို ငြိမ်းခြောက်
သလိုနှင့် ဆိုသည်။ ခုကတော့ ယံယံအတန်းထံ ကော်ရစ်ဒါမှ
နေ၍ ခေါင်းပြုလည်ဆန့်ပြီး ဒုတိယတစ်ကြိမ် ထပ်ရှာသည်။

“လုံးဝသေအသေအချာပဲ၊ မိုးယံ ဒီအခန်းထဲမှာ မရှိဘူး”

ဒီတော့ နင် သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်။ ဟိုမိန်းမရဲ့ သင်တန်း ထိ သွားမှပဲ”

“သွားမယ်”

ဘီဘီက သံပြတ်နဲ့ဆိုပြီး မခရိုရာ ကိုရီးယားဘာသာ သင်တန်း ဘက်ခြေဦးလှည့်သည်။ ဘီဘီတို့ သုံးယောက်မှာ ဆယ်တန်းအောင်တော့ မခက အမှတ်အများဆုံးရကာ သူမလိုချင် သော လိုင်းကို ရွေးချယ်တက်ခွင့်ရှိသည်။ ဘီဘီတို့နှစ်ယောက်သာ မှီရာ အမှတ်နှင့်ရရာအတန်းတက်လိုက်ရကာ ယံယံနှင့် ဘီဘီက အကြိုက်ချင်းမတူ၍ တကွတပြား နဂိုကဆို နေ့လည်စာစားချိန် မှာ ယံယံက သူမဆီရောက်လာနေကျ။ သူမကိုခေါ်ပြီးမှ မခဆီ သွားတာမျိုးလည်းရှိသည်။

“မခဆီ မသွားဘူးဟာ၊ ကန်ဘောင်ပေါ်သွားပြီး လေ ညှင်းခံမယ်၊ အကြော်စားမယ်၊ ကြီးရင် အတွဲချောင်းမယ်လေ၊ နော်...ယံယံ”

ယံယံလက်မောင်းကို မှီတွယ်ပါးအပ်၍ သူမ ပူဆာတိုင်း ငြင်းခုံတယ်ဆိုတာမရှိ။ သူမရဲ့ဆံပင်စင်းစင်းတွေ မပွပွအောင် ဆွဲ

သည်။

“ဝါသနာက ကြီးပါ့”

ရွတ်နောက်နောက် ဝေဖန်မည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ ရည်းစားမရှိသေးတော့ သူများတွေ ရည်းစားထားခြင်းရဲ့ အဆိုးအကောင်း အကျိုးအကြောင်းတော့ သိအောင်ကြိုးစားပြီးမှ”

“ရည်းစားထားမယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့”

သွားစွယ်တွေပေါ်အောင် ဘီဘီကရယ်ပြီးမှ ချက်ချင်း မျက်နှာညှိသွားလျှင်လည်း မိုးယံ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားတတ်သော မျက်ဝန်းတွေက ဘီဘီ အပေါင်းအသင်းဖြစ်သည့် နီနီနှင့် စုတို့က မြင်ဖူးထားကြ၏။

“ဒါပေမဲ့ ငါက ပါးပေါ်မှာ အမာရွတ်နဲ့ဆိုတော့”

“အမယ်လေးဗျာ...အပ်ဖျားလောက်ရှိတဲ့ ဒီအမာရွတ်ကို ထည့်ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ဒီမှာ ဘီဘီ အရေပြားအလှဆိုတာ အပေါ်ယံအလွှာပါဟာ၊ တကယ့်အတွင်းစိတ်က လှနေဖို့ပဲ အရေးကြီး

တာကို တခြားထွေလီကာလီတွေ လျှောက်မတွေးနဲ့၊ ငါတစ်ယောက်လုံး နှင့်နားမှာရှိတယ်၊ ဘယ်သူမှမယူရင် ငါယူမယ်”

သူ့ရင်ဘတ် သူပုတ်ပြီး ပြောခဲ့တာ အမှတ်ရတော့ ဒေါသတွေက လေတိုးတိုက်ခံရသော ရွက်ခြောက်ပမာ။ ဝေါခနဲ လွင့်ပြေးသွားပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ မွေးနေ့က အကြောင်းပြန်တွေးတော့လဲ နှလုံးသားက စိုးစိတ်နှင့် ပူလောင်သွားရပြန်သည်။ အဖြစ်က နှလုံးသားတစ်ခြမ်းသည် ကျောက်စက်ရေအိုင်ဆေး မှေးတင်နေရ၍ အေးမြနေသလို ယံယံနှင့် မခေ့ကို တွဲမြင်ရတိုင်း ကျန်နှလုံးသားတစ်ခြမ်းက မီးသင့်ထားသလို ခံစားနေရ၏။ အဲဒီနေ့က အားလုံး စားသောက်ပြီးချိန်မှ ပြန်ရောက်လာကြပေမဲ့ မိုးတွေရွှံ့စိုထားတာ မခြောက်သေး။ ယံယံထက် ပိုစောကာ ပြန်ရောက်လာသည့် ယံယံဖခင် အန်ကယ်ကောင်းကတောင် တထူးတဆန်းဖြစ်သည်။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းနားမှာ ကားထိုးရပ်သွားလို့လေ၊ မက္ကနစ်တွေ ခေါ်ကြည့်ခိုင်းတော့ ခဏနဲ့ ပြင်လိုပြီးတယ်ဆိုတာနဲ့ ဒီကောင်ကို အရင်ပြန်ခိုင်းတာ၊ သူက မွေးနေ့ရှင်ဆိုပြီး အရေးကြီးတယ်လို့၊ အခု ဘယ်နှယ်ဖြစ်ပြီး မခနဲ့ အတူတူပြန်လာကြတာ

လဲ”

“ပြန်လာတာထက် မိုးရေတွေလည်းရွဲလို့၊ ကြည့်စမ်းအစ်ကိုကောင်း၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက် စကန္တ ငယ်မူပြန်ပြီး မိုးရေချိုးကြသလားမသိဘူး”

ယံယံအမေကပါ ဝင်ပြောရင်းအားလုံးက ထူးဆန်းပေမယ့် ပြိုင်စူးစမ်းရိပ်တော့ မတွေ့ရ။ ဘီဘီနဲ့ မေမေကလွဲ၍ပေါ့။ အဝတ်အစားလဲပြီး စားကြသောက်ကြတော့လဲ နှစ်ယောက်သား ပြုံးစိစိနှင့်။ မိုးကြည့်တဲ့မျက်ဝန်းချင်း ဒိုင်းခနဲပစ်ဆောင့်လျှင် မချိုမချည် ရုပ်တွေ ဖြစ်ဖြစ်သွားတာက မုန်းချင်စရာ။ ဘီဘီက တွေးရင်း ခြေလှမ်းတွေ ပိုကြပစ်တာ ဒေါသတွန်းအားကြောင့်လည်းပါသည်။

ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူနေတာက ဝန်တိုစိတ်။ ယံယံဟာ ကိုယ့်အတွက် သီးသန့်လူဆိုတာ မခေ့မသိဘူးလား။ ပြည့်စုံခြင်း ချားစွာနှင့် မခေ့က ကိုယ့်လက်ထဲ။ ကိုယ့်ဘဝထဲမှ ယံယံကို လှယူခဲ့မည်ဆိုပါက...။ သူမ ရပ်တည်မှုက ဘယ်မှာလဲ။ မျက်လုံးထဲ ယံယံနှင့် မခေ့တို့ရဲ့ ယှဉ်တွဲပုံရိပ်တွေ မြင်လာသည်။ လက်တွဲထားရင်းနှစ်ဦးသား ဟားတိုက်ရယ်မောနေတာ။ ဘီဘီ ကိုလား။

ဦးနှောက်က ပူဆူဝေကာ တစ်ကိုယ်လုံးဆီ ထိုအပူရှိန်က ပျံ့နှံ့သွား၏။ မျက်လုံးထဲ ဖြူနီပြာအရောင်တွေပဲ ကြီးစိုးကာ လူက သတိလက် လွတ်နှင့် အော်ပစ်ချင်သည်။

“ဟဲ့...ဘီဘီ”

သူမ လက်ဖဝါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာဖျစ်ညှစ်မှ အမူဇလာကကြီးထဲက လွတ်ထွက်သွားသည်။

“ဟင်...အင်း”

ချွေးစေးတွေ ပျံ့နှံ့ထွက်လျက် အိမ်မက် မက်နေသလို ဘီဘီက ဂုဏ်ထူးကတမ်းနှင့် ဘေးကိုလှည့်ကြည့်၏။ သူမဘေးရှိ ဝါဝါကတော့ သူမ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သတိထားမိပုံမပေါ်။ ဘီဘီလက်ကို ဆွဲခါပေမယ့် အကြည့်က ရှေ့ကင်(နီ)တင်းမှမခွာဘဲ။

“ဟိုမှာ...နင့်ရဲ့ ယံယံ”

မေးခေါ် ထိုးပြသည်။ တွေ့ပါပြီ။ ယံယံနဲ့ မခေ။ ကင်(နီ) တင်းရှိ တစ်စားပွဲတည်းအတူထိုင်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ဘာတွေ ရယ်မောနေလဲမသိ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား၌ စားလက်စတွေ စားပြီးသားပန်းကန်တွေလည်း ရှိနေ၏။

စိုးမိုးစာပေ

“သူတို့က စားရင်းသောက်ရင်း ကြည်နူးနေတာ၊ နင့်မှာ ချိန်ထိ ဘာမှ စားရသေးတာမဟုတ်တော့”

“အေးလေ...မိုးယံက နင့်ကို အမြဲဦးစားပေးခဲ့တဲ့သူပါ။ မှာမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“စုရယ်...နင်ကလည်း ခေးပါ။ ဘီဘီ စကားထဲမှာတင် မိုးမ ကာရိုက်တာကို ပုံဖော်လို့ရတယ်။ အခြေတမ်းသူလိုချင်တာ ချင်တာပဲ ဦးစားပေးတာ မတွေ့ဘူးလား။ အခုလဲ သူပဲ မိုးယံကို ခေါ်တာနေမှာ”

“ခေါ်တိုင်း မိုးယံကရော သွားစရာလား၊ သွားချင်ရင် ခေါ်တော့ပါ။ ဘီဘီပါခေါ်ပြီး သွားပေါ့”

“သူက မခေါ်နဲ့ပြောလို့နေမှာပေါ့။ ကဲ...ဘီဘီ” ဝါဝါက သူမကို ပခုံးချင်းတိုက်ခေါ်ပြီး ဘီဘီ လှည့်ကြည့်

“နင်...ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“ဒီတိုင်း ရပ်ကြည့်လှည့်ပြန်တာတော့ မလုပ်နဲ့၊ မိုးယံ ဘုန်းကလည်း အကြောင်းရှာအမြင်ထွက်ပြီး မိုးယံကို နှစ်ကိုယ်

စိုးမိုးစာပေ

ကြား လက်ဆောင်ပေးထားတာဆို”

အဖြစ်မှန်ကို ချဲ့ကားရင်ဖြင့်ကာ နားထောင်ထားရသေး
ဝါဝါတို့က မခံချိုမခံသာ။

“အေးပါ...ငါသွားခေါ်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ ဘာတ
ခွန်းမှ ဝင်မပြောနဲ့နော်၊ မခေ့ကလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ၊ သူ နန်း
သွားမှာ ဝမ်းနည်းသွားမှာတော့ ငါမလိုချင်ဘူးဟာ”

“အေး...လုပ်ပါ၊ ဟိုကတော့ နင်ဝမ်းနည်းအောင်
လုပ်လည်း ခေါင်းငုံ့ခံမယ်ပေါ့၊ ဒီလိုလား”

“ထားလိုက်ပါ၊ အဲဒါ သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ်”
ဘီဘီက ဆံပင်တချက်ခါရင်း ကင်(နံ)တင်းထဲ ခြေထောက်
သည်။

“နင်တို့ ဒီမှာပဲစောင့်”
သူမ ဝင်သွားတော့ကင်(နံ)တင်းတစ်ခုလုံး ဆူဆူညူညူ
အသံတွေ ရုတ်ချည်းတိတ်ကျသွားသည်။ ဒီမေဂျာကွင်း(နံ)တင်း
သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ်လည်း သိထားသည်။ သုံးပွင့်ဆိုင်စာတ်ထဲ
ဟူ၍လည်း ဝေဖန်ခြင်းတွေရှိထားတာကြောင့် ဒီသုံးယောက်ဆီ

ညင် စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်တဲ့ မျက်လုံးပေါင်းများစွာက ဘီဘီ
ခြေတစ်လှမ်းရွေ့တိုင်း တစ်ခါရွေ့၍ ငေးကြ၏။

“ဟယ်...ဘီဘီ”

စားပွဲပေါ်အရိပ်ကျ၍ မခေ့က ဖျတ်ခနဲ့ မော့ကြည့်ရင်း
ညီတကြီးဖြစ်သွားတာကိုပဲ ဘီဘီက မဲ့ခနဲပြုံးသည်။

“ငါမသိအောင် ကြိတ်ပုန်းခုတ်နေကြတယ်ပေါ့”

“အယ်...နင့်စကားကြီးကလဲ”

အနီရောင် ခါးရှည်ဆွဲသားအင်္ကျီက ခါးနားမှာ အတွန့်
တွေနဲ့ ကားကားလေးဖြစ်ကာ အသားကပ်ဘောင်းဘီကလည်း
အနီရောင်ခြေကျင်းဝတ်အထိ ကြိုးသိုင်းဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကလည်း
အနီရောင်ပို ဘီဘီပုံစံက မွန်းတည့်ချိန်မှာ နေနှစ်စင်းထွက်သလို
ကျသွား၏။

“ထိုင်လေ...ဘီဘီ၊ ဘာစားမလဲ တခုခုမှာစားလေ”

ယံယံက သူ့ဘေးခုံမှာ ဆွဲထိုင်စေရင်း မေးပုံက ပျာပျာ
နဲ့ပဲဖြစ်သည်။ ယံယံဘက် မျက်နှာမူတော့ အခုနကရှိခဲ့သည့်
ခြင်း မျက်ဝန်းအရောင်တွေက မှိန်ပျော့ကျသွားသည်။

“ငါ ဘာမှ မစားရသေးဘူး...ယံယံ”

“အေးလေ၊ အဲဒါဆို...ဒီမှာပဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ငါ ဒီမှာ မစားချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ အပြင်မှာ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ပါသေးတယ်ဟ”

ဘီဘီက ဆိုင်အပြင်ဘက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ငါ သူတို့နဲ့ပဲ သွားလိုက်တော့မယ်၊ နင်တို့စကား မပြတ်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ နေခဲ့ပါ”

ချက်ချင်း ဘီဘီက လှည့်ထွက်သည်။ ဒီလောက်အထိ မရက်စက်နိုင်တဲ့ မိုးယံက ဘီဘီလက်ကို လှမ်းဆွဲပြီးမှ မခွင့်လှမ်းကြည့်တော့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့။ ငါ လိုက်သွားပါရစေလို့ ခွင့်ပြုချက်ယူနေသလိုလို။ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတာ ရက်ပိုင်းကာလအတွင်းရှိခဲ့သော ကြည်နူးခြင်းနှင့်အတူ ပြောခြင်းက အချိုးကျ ရင်ထဲ မို့မောက်ပြည့်တက်လာပေမယ့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ငါ...လိုက်ခဲ့မှာပေါ့ ဘီဘီရဲ့၊ နင်စားချင်တဲ့ဆိုင် လိုက်ကျွေးမယ်လေ မခဲ၊ ငါ ဒါတွေ ရှင်း...”

“ရတယ်၊ ငါ ရှင်းလိုက်မယ်၊ သွားတော့လေ၊ ဘီဘီ ဆာနေလောက်ပြီ”

အလိုက်တသိ ပြောတဲ့အသံက အဖျားခတ်မှာ တုန်ယင် ခဲ့သည်။ ယံယံ လက်မောင်းကို မှီချိတ်ရင်း ထွက်သွားသည်။ ခြင်းကွင်းအား ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်မရေမိအောင် အံကြိတ် ကာသိုခံထားရတာ ခံစားရခက်လွန်း၏။ နားထဲကြားယောင်တာ အေး၊ ဘေးနားပိုင်းကာ သီချင်းထဆိုတာလားမသိအောင် အသံတွေ အခါးရှုပ်ထွေး ဆဲကြားမှာ အမှတ်မထင် တိုးဝင်လာသည်။

“နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲလဲ ကိုယ် ခွင့်ပြုထား၊ အို... ခုခယ်ဘူး အချစ်ဦးမို့ပါ”

အချစ်ဦးတဲ့။ အချစ်ဦးမှာပဲ ရူးအောင်ခံစားရတာရင်ထဲ သိပ်နေတာမို့ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ခွင့်ပြုဖို့ နောက်တကြိမ်ဆိုတာ အတွက် ခက်ခဲလွန်းတာ တကယ်။

■ ■ ■

အခန်း (၉)

“ဟဲ့လို”

ဘေးနားက ဖုန်းမြည်လာ၍ ယံယံ ဖုန်းဖွင့်ထူးမှန်းသိပေ
မယ့် မခက် အာရုံစိုက်မရ။ စိတ်အစဉ်က အင်မတန်ရယ်ရသည်ဟု
မည်ကြီးနေသော ရုပ်ရှင်ကားဆီသာ ရောက်နေသည်။ ပိတ်
ထားပေါ် စာတမ်းထိုးပုံကအစ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ ဒီဇိုင်းဆန်းတွေနှင့်မို့
ဒီကားက နာမည်ကျော်တာဖြစ်မည်။ ဒီကားစတင်တဲ့ ရက်က
အည်းက မခံကြည့်ချင်တာဖြစ်၏။

“မြန်မာစကားဆို မကြိုက်ပါဘူး။ ပြီးတော့ရုပ်ရှင်ရုံ ထဲ
ကွဲခံသွားမကြည့်ချင်ဘူး။ အခွေထွက်လာမှ ကိုယ့်အိမ်မှ

အေးအေးဆေးဆေးကြည့်မယ်”

အဖော်ခေါ်မိတာ ငါ့အမှားလိုပြန်တောင်းပန်ရကိန်းဆို သွား၏။ ဘီဘီတို့က အဲဒီလိုပင် အမြဲတမ်းမခမအဖော်စပ်ထူ ငြင်းဖြစ်အောင်ငြင်းမည်ဟု သစ္စာဆိုထားသလားဟု ထင်ရအောင် မခတောင်းဆိုတိုင်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာမရှိပေ။ ယံယံကိုပြောဖို့ တော့လည်း သူ့နဲ့ ကိုယ်က အရင်ကလို သူငယ်ချင်းသက်သေ မဟုတ်တော့ပါ။ ချစ်သူအဖြစ် အသွင်ကူးပြောင်းစေ ကာလ စောင့်စည်းစရာ ထိန်းသိမ်းစရာတွေများသည်ဟု မခထင်ပါ။ သူ့ ထိုကြောင့် မခက အဖော်မရှိ၍ ငြိမ်နေရပေမဲ့ ဒီကား ကြည့်စိတ်က ရွစ်တက်နေ၏။

“ငါတို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်...မခ,ရာ၊ ချစ်ဖြစ်တဲ့ တစ်လပြည့် အထိမ်းအမှတ်လေ၊ နင်...ကြိုက်တဲ့ကားချင် ငါက ချစ်သူတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတာကို ပီပြင်အောင် လုပ်ချင်ရဲ့ပဲ”

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်ပြီး မရွံ့မရဲလာပြောတဲ့ ယံယံက အဆုံးမှာ မခက ရန်ထောင်ရန် အချိန်လဲမရ။ ဘာဘာညာညာ

အမူပိုရန် သတိလည်းမရ။

“ငါ အရမ်းကြည့်ချင်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်တစ်ကားတော့ ရှိတယ်ဟ။ မြန်မာကားဆိုတော့ နင်ကြည့်မှ ကြည့်ချင်ပါ့မလားလို့”

“ရတယ်။ ဘာကားဖြစ်ဖြစ်”

နှစ်ဦးသဘောတူသွားမှ နာရီကြည့်တော့ ငါးနာရီကျော် နေပြီ။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်တော့ ညကိုးနာရီပွဲ လက်မှတ်ပဲ ရတော့မည်။ လက်မှတ်ဆိုမှ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်း ရိုက်ကာ နှစ်စောင်မှာရမလား၊ သုံးစောင်လားဆိုတာ မျက်ဝန်းချင်း အသံတိတ်ဆွေးနွေးပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာ မိုးယံဖြစ်၏။

“ငါတို့...နှစ်ယောက်ပဲ ကြည့်မယ်လေ၊ ချစ်သူတွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပါဆို”

မိုးယံကို ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှာ အားကိုးခြင်းနှင့် ချစ်စိတ်တွေ ဘယ်ကဘယ်လို ပွင့်အန်ထွက်လာလဲမသိ။ မိန်းကလေးသဘာဝ ချစ်သူက ကိုယ့်ဘက်မှာရှိတာကို သဘောကျတဲ့သူချည်းပဲမို့ မခလည်း ဒီနေရာမှာတော့ မိန်းမ ဆန်ချင်ပါသေးသည်။ ဖေဖေ ကိုတော့ ယံယံနှင့် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မည်လို့ အသိပေးထားကာ

အမေနှစ်ယောက်စလုံးအား ဘီဘီကိုမပြောရန် တားရသေးသည်။
အန်တီယုကတော့ ပြောသည်။

“နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ခွဲထွက်ချင်ပြီဆိုတော့ ဘာလဲ
မေမေ ဝမ်းသာရတော့မှာလား...သား”

ယံယံကိုမေးမေမယ့် ရယ်မြူးရိပ်သန်းနေသော အန်တီယု
မျက်ဝန်းတွေက မခေ့ထံမှချည်းဖြစ်၏။

“ဘီဘီကံ မြန်မာကား မကြိုက်ဘူးအန်တီရဲ့ အဲဒါ
ကြောင့်ပဲ”

ဘီဘီပြောထား၍ အန်တီယုက ဘီဘီအား ချွေးမတော်
ချင်တဲ့ စကားကိုသူမ မမေ့သေးပါ။ ထို့ကြောင့် ယံယံက ချစ်သူ
ဖြစ်နေကြောင်း မိဘတွေဆီ အသိပေးမည်ဆိုတာကို မခက
တားထားခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား ဟိုဟို ဒီဒီသွားမလိုနှင့်
လူခွဲပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထွက်ရတာလည်း ပျော်စရာဖြစ်၏။

“ဟဲ့လို...ဘီဘီ၊ မကြားရဘူးလား”

“အေး... ခဏ...ခဏ”

ယံယံက အပြင်ထွက်ဖုန်းပြောရန် သူမကို လက်ဟန်ပြ

သည်။ မခ,က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး အာရုံက ပိတ်ကားပေါ်မှာ
စူးစိုက်ထား၏။ ဇာတ်လမ်းက စနေပြီကိုး။ စစချင်းကတည်းက
ကျေးလက်ခလေ့စရိုက်များနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာစို့ မခ,က နစ်ချော
သွားတာများ ယံယံ အနားမှာမရှိတော့တာ မေ့သွားတဲ့အထိ။
ခဏကြာမှ ယံယံက သူမနားပြန်ရောက်လာပေမဲ့ သူ့ခုံမှာ ဝင်
မထိုင်။

“မခ”

“အင်း...ပြော”

နေကြာစေ့ ခွာခြင်းကြောင့် လက်ရောပါးစပ်ရော မအား
သလို မျက်စိကို ပိတ်ကားက ခွာမရ၍ လှည့်မကြည့်ပဲထူးသည်။

“ဘီဘီဆီ ငါ ခဏသွားမှ ဖြစ်မယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟင်...ဘယ်လို”

လက်ရောပါးစပ်ပါ ရပ်တန့်ခြင်းသို့ ရောက်သွား၏။
ယံယံ မျက်နှာလှည့်ကြည့်ပြီးမေးတော့ ရုံထဲမီးတွေမှောင်နေပေမယ့်
ယံယံမျက်နှာက သိသာစွာ ယိုယွင်းပျက်ကျနေတာ သူမမြင်နေရ၏။

“ဘီဘီ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးဟ...ဒါပေမဲ့ တော်တော် အရေးကြီးနေတယ်နဲ့တူတယ်၊ ငါ ခဏလေးသွားပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်ဟာ၊ ရုပ်ရှင်မပြီးခင် ပြန်ရောက်မှာပါ၊ နင်ဖြစ်တယ်မို့လား”

မဖြစ်ဘူး ပြောပြီး လက်ပြေးဆွဲထားရတဲ့ အထိ မခဏအသည်းမငယ်တတ်။

“အေးပါ၊ ရုပ်ရှင်မပြီးခင် နင်ပြန်လာရင်ပြီးတာပဲ၊ အရောက်တော့ ပြန်လာနော် ယံယံ၊ ဒါပြီးချိန်ဆို မိုးအရမ်းချုပ်နေပြီ”

“အေး...အေး...ငါ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်”

သူမ ပါးတစ်ဖက်ကို ဖွဖွလိမ်ရင်းထွက်သွားတာ ဒရောသောပါး။ မခဏလည်း ပါလာသမျှ မုန့်စားရင်း ရုပ်ရှင်ထဲ စိတ်နှစ်ထားလိုက်မိတာက ဇာတ်ကားပြီးမှပဲ ယံယံပြန်မရောက်သေးတဲ့ အဖြစ်ကို သတိရသည်။ တစ်ရုံလုံး မီးတွေထိန်နေအောင်ဖွင့်၍ လင်းလင်းရှင်းရှင်းရှိသွားသောရုံထဲ ကြောက်စိတ်မဝင်မိပေမဲ့ ရုံအပြင်ခြေချမိတာနဲ့ မည်းမှောင်သောညက မာကျူရီမီးရောင်တွေနဲ့ ကြီးဆိုလေပြီ။ အားလုံးက ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ်မို့ ကားငှားပြန်ကြတဲ့လူတွေကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်း၍ ပြန်ကြသူတွေကြောင့် စောစောက

ဆူညံနေသော ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ ချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်သွားပြီး မခဏဟိုဟို ဒီဒီမျက်လုံးကစားရင်း ယံယံထံ ဖုန်းခေါ်ဖို့သတိရသည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီမို့ တက္ကစီငှားပြန်လို့ရပေမယ့် တစ်ယောက်ဟည်း မပြန်ရဲချေ။ ယံယံဖုန်းကတော့ စက်ပိတ် ထားတာနဲ့ချည်းတိုးနေ၍ ဖုန်းပြန်အပိတ် သူမထံ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဘီဘီ...ယံယံရော ဟင်၊ ယံယံကို ဖုန်းပေး”

“ယံယံ အိပ်ပျော်နေပြီဟ၊ နင့်အစီအစဉ်နဲ့နင် ပြန်လာတော့တဲ့”

ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ မခဏ ချက်ချင်း မျက်ရည်တွေထွက်လာသည်။ ကြည့်လေရာတိုင်း လမ်းမကြီးက ရှင်းလင်းပြီး အားငယ်ချောက်ချားစရာအတိမ်၊ ဒီလို ညနက်နက်မျိုး တစ်ခါမှ အပြင်မထွက်ဘူး၍ ကြောက်တာလည်းပါသည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး တက္ကစီငှားရန် လည်ဆန့်ပြီးရှာသည်။

“အိုး...သိပ်လှတဲ့ လိမ္မော်ရောင် နတ်သမီးလေးပဲ”

“အဖြူရောင်နတ်သမီးလုပ်စမ်းပါကွာ၊ ကားက အဖြူဟက်(ဖ်)ရှူးလေးလဲ အဖြူနဲ့”

“ဟေ့ကောင် ငါကတော့ အစိမ်းရောင်လေးပဲ မြင်တယ်၊ သူ့အတွင်းခံက အစိမ်းလေး”

မခက် မျက်နှာတွေပျန်းခနဲ ပူနွေးသွားသည်။ အောက်ခံက ကြိုးတစ်ချောင်းတည်း လည်ကုတ်ချိတ်အစိမ်းလေးမို့ အမြင် မရိုင်းအောင် ခါးတိုကုတ်ထပ်ဝတ်လာတာဖြစ်သည်။ အနားသို့ ပတ်ဝိုင်းလာတဲ့ သုံးယောက်က မူးမူးရူးရူးပုံစံမဟုတ်ပေမယ့် လူကောင်းတွေမဟုတ်မှန်းလည်း သိသာနေသည်။ အရပ်တွေ လက်ဖျံအထိ ထိုးထားကာ စတီ(လ်)ဟင်း(နဲ)ခိုနိုးကြီးတွေနှင့် အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားတာလဲ အတူတူ မျက်ခွံတွေမှာ Smokey eye ဟု ခေတ်စားနေသော အမည်းကြီးတွေ ခြယ်ထားကာ ဆံပင်တွေကျ ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

“ဟေ့ကောင်...ကလပ်ထဲမှာရှိတာတွေထက် ပိုလန်းတယ်မဟုတ်လား”

“ရိုက်(ထ်)...ရင်ထဲ အေးသွားတဲ့အလှတရားတွေနဲ့”

“ဟေ့...ဆိုတီ”

“အို ဖယ်စမ်းပါ”

မေးဖျားကို လာတို့တဲ့ လက်ညှိုးကို မခဏ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပုတ်ထုတ်သည်။ ကြောက်တယ်ဆိုပေမယ့် သွေးထဲမှာရှိသော ဇကု ငုတ်လျှိုးမသွား။ ရှေ့မှပိတ်ရပ်ထားတဲ့ နှစ်ယောက်ကို တွန်းထိုး ထွက်ရန် ရည်ရွယ်ပေမယ့် မာကျောသောနံရံကိုထိပြီး ပြန်ကန် ထွက်လာတဲ့ တင်းနစ်ဘောလုံးတစ်လုံးလို သူမပဲ ပြန်ယိုင်ထွက် သွား၏။

“ဟေ့...မင်း...မရိုင်းစမ်းပါနဲ့”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက မခေ့ပုခုံးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပိတ်တွန်းရင်းအော်တော့ သူမ အသာငြိမ်နေရ၏။ အားလုံးက မိုက်တိုမိုက်ကန်းရှပ်တွေနှင့် ပြီးတော့ လမ်းမကြီးပေါ် ကူကယ်ရာမဲ့ သူမ တစ်ယောက်တည်း။ တွေးရင်ပင် ကြောက်စိတ်၊ နိုးရိုမိစိတ်တွေရောကာ မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။

“လာငိုပြမနေနဲ့ မသနားဘူး၊ မင်းကိုလည်း ငါတို့က လှလွန်းလို့ စူးစမ်းတဲ့သဘောပဲ”

“ဒီမာ”

ခေါ်လဲခေါ် မေးဖျားပါ ဆွဲလှည့်တော့ လူက အရပ်မ

ခေါင်းလို လည်ထွက်သွားသည်။

“ငါတို့ ကလပ်ထဲမှာ ကဖို့ မင်းကိုလာခေါ်တာ”

“ဘာရှင့်...ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဘာထင်နေလဲ”

ငိုချင်တာ ဝမ်းနည်းတာသက်သက်။ ကလပ်မှာ ကဖို့ အခေါ်ခံရတဲ့အဖြစ်ကို ဒေါသဖြစ်တာသက်သက်နှင့် သပ်လျှိုထားသောဓာနက ရူးခနဲ ခေါင်းထောင်ထလာသည်။

“ဘာထင်နေလဲ...ဟုတ်လား...အဟား”

ထိုလူက ခါးထောက်ရပ်ရင်း ခေါင်းမောရယ်သည်။

“ရယ်ရတယ်၊ ဒီမှာ မိန်းမချောလေး၊ ဒီအချိန် ဒီလို နေရာမှာ အခုလိုတစ်ယောက်တည်းရှိနေတဲ့အဖြစ်ကို ငါတို့က ဘယ်လိုသတ်မှတ်ရမလဲ၊ အဟွန်း...မင်းဝဲ အပြောကောင်း”

“ဘာရှင့်...ရှင်...ရှင်တို့”

လက်ညှိုးထိုးထားတာတောင် ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါရမ်းနေသည်။ မျက်ရည်တွေက ချောင်းရေလျှံသလို တသဲ့သဲ့ ဖြာဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘဝမှာ ဒီတစ်ကြိမ် လောက် တစ်ခါမှ အစော်ကားမခံဖူးခဲ့။ ဒီတစ်ကြိမ်လောက် သိက္ခာ

သူ့အဖြစ်မျိုး မရှိဖူးခဲ့။ အခု...အခုတော့။

“ငါ...သူ့ကို သိတယ်”

အသံရှင်နှင့်အတူ အရိပ်တရိပ်က သူမတို့ကြားဝင် ချစ်လိုက်သည်။ ရုတ်ခနဲရသည့် ကိုယ်သင်းရနံ့က လတ်ဆတ်သော စိတ်ကရနံ့နှင့်အတူ စီးကရက်နံပါတ်ရောထွေးနေတာ သတိထားမိ၏။ မခ အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်သည်။

“ဟင်”

ဘာမှမထူးတဲ့ အဖြစ်ပါလားလို့ ရင်ထဲက အော်ကာ ဆက်ရာနေရာမှာ ခြေဆင်းငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားရသည်။ အပြာ ချွတ်ရှပ်အင်္ကျီကို တံတောင်းဆစ်နားအထိ လက်ခေါက်ထား၍ ဆက်ဖျံတစ်လျှောက်မှာ တက်တူးတွေက ရှေ့မှ လှသုံးယောက် ဆက်များသည်။ ကုတ်တောက်ဆံပင်ပျော့တွေကို အားလုံးစုသိမ်း၍ ဆက်မှာချည်ထားပုံက တကယ့်ဂိုဏ်းစကားလို ခပ်ပွပွ ဘောင်းဘီ ဆက်ထဲလက်စုံနှိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ စီးကရက်တပ်ပြီး စကား ပြောသောအခါ စီးကရက်တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေပုံက အသည်းယား ချယ်ပါ။ ထူးဆန်းတာက မခရှေ့မှ သုံးယောက်စလုံးက သူ့မြင်

တာနှင့် သူမနှင့်ဝေးရာ ရွှေသွားပုံက သူမထံ လျှောက်လာနိုင်ရန် လမ်းဖွင့်ပေးသည်။

“ငါ သူ့ကိုသိတယ်၊ ဒီတော့ ငါခေါ်သွားမယ်၊ ကျေနပ်လား”

မျက်နှုံးပင့်ကာ မေးဆတ်မေးပုံကလဲ ခပ်ရင့်ရင့်။

“မင်းသိတယ်ဆိုရင်တော့ မင်းသဘောပေါ့ ရပါတယ် ဘော်ဒါချင်းပဲ ငါတို့လက်ရှောင်မယ်”

“အိုကေ...သင့်(ခ)ယူ”

ပန်းကို လှမ်းပုတ်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က မခေ့၊ လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ညင်သာခြင်းမရှိသော သူ့ဆွဲခေါ်ခြင်းမှာ မခေ့က ဒရွတ်တိုက်မတတ် ပါသွားတာ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်တဲ့အထိ ဟိုလူတွေနှင့် အတော်ကြီးဝေးသွားမှ သူက မခေ့လက်ကို ဖြုတ်ချသည်။

“ကဲ...ပြော...ဘယ်နေရာကို ပို့ပေးရမှာလဲ”

“ရှင်”

ပြန်မော့ငေးတဲ့ မျက်နှာက မျက်ရည်လက်ကျန်တွေနဲ့

ဒီရွတ်စွတ်။ ထိုလူက မခေ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ပဲကြည့်ကာ စိတ်မဝင်စားသလို မျက်နှာပြန်လွှဲသွားသည်။ ထို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တားမြင့်မြင့်ကြီးအား ရီမှ(တ်)နှင့် လှမ်းဖွင့်သည်။

“ပြောလေ”

“အို...ရှင်နဲ့ မပြန်ပါဘူး”

“ဘာကွ”

ဒီဘက်ပြန်လှည့်လာသော မျက်နှုံးနှစ်ခုက ထိစပ်လှနီး

အိ: အတွန့်ချိုးလိုက်၏။

“မင်း...ဘာပြောတယ်”

“မခေ့ကိုယုံဟာကိုယ်ပြန်မယ်”

“အဲဒါဆို အစောကြီးကတည်းက ပြန်ပါလား ဟိုကောင်

ကွ ရှေ့ကျတော့ မျက်ရည်တစ်ဖက် နှက်ချေးတစ်ဖက်နဲ့”

“အစောကြီးကတည်းက ပြန်မလို့ပါပဲ၊ ကျားကြောက်လို့

ကြီးကြီးကိုးတာ ရှင်ကြီးပိုဆိုးတဲ့အဖြစ်တော့ အရောက်မခံနိုင်ဘူး”

မခေ့က ကက်ကက်လန်အောင်ရန်တွေ့ရင်း လာနေတဲ့

အဘွားစိကို လက်လှမ်းတားသည်။

“ကျေးဇူးမတင်ထိုက်သူမို့ ကျေးဇူးဆိုတာ မပြောတော့ဘူး”

“တောက်...ငါကွာ”

လျှောခနဲထွက်သွားတဲ့ တက္ကစီနောက်ခြီးအား စီးကရက်နှင့်ပစ်ပေါက်ရင်း ဒေါသတွေကို နိဂုံးချုပ်ပစ်ရသည်။ ဘယ်လိုဟာမလေးမှန်းမသိ။ ကူညီတာကိုပဲ...မယုံသင်္ကာနှင့် ထပ်ကြုံဆုံလာခဲ့ရင်တော့ ပစ်ထားလိုက်တော့မည်။ ခံပါစေ ဒင်းထိုက်နဲ့ဒင်းကံ။

• • •

အခန်း (၁၀)

“ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ယံယံ”

အဆက်အစပ်မရှိပြောသော စကားပေမယ့် အကြောင်းသိအချင်းချင်းမို့ ဘာကိုရည်ရွယ်မှန်း နှစ်ယောက်စလုံးသိပါသည်။ ယံယံကို ကန်စပ်ရှိ သစ်ပင်ကြီးကိုမို့ပြီး ရေကန်ကိုငေးကြည့်နေရာမှာ ဒီဘက်ပြန်လှည့်သော မျက်နှာမှာလည်း စိတ်ညစ်ညူးခြင်းများအပြည့်။

“အဲဒီညက နင့်ဆီ အဖို့ပြန်လာဖို့လုပ်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတိုက်တဲ့အအေးကိုသောက်ပြီး ငါ ဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားလဲ သိဘူး မခရာ၊ အဲဒီညအတွက် ငါတကယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်ရုံနဲ့ ပြီးမသွားဘူး”

“မခ”

ခပ်တန်တန်ဖြစ်နေသော မခမျက်နှာက အရောင်ရင့်နေစေ
စစ်စိမ်းရောင်ဂျင်း(နီ)ကွာတား၊ အစိမ်းရင့်ရောင်တီရှပ် တိုက်ကပ်က
ပေါ်က ထပ်ဝတ်ထားတာ အစိမ်းပုပ်ပုပ် ဂျက်ကက်ခါးတိုလေးနှုတ်
စီးထားသော ဝေါက်ကင်းရှူးကလည်း အစိမ်းမို့ မခ တစ်ကိုယ်လုံး
စိမ်းချင်ဘိုင်း စိမ်းနေသည်။ ထိုအစိမ်းသည် သူမမျက်နှာနှင့် နှလုံး
သားကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေသလား။

သူ မသိပေမယ့် တွေ့နေကျ။ မခ မျက်နှာမျိုးမဟုတ်တာ
တော့ သေချာသည်။

“မခ...ငါပြောတာက”

“တော်ပါတော့...ယံယံ”

ရွှေတွင်လာရပ်နေသူအား မခက မော့မော့လေးကြည့်
ပြီး အေးမာစွာတားသည်။

“အဲဒီညအကြောင်း နင်ထပ်မပြောပါနဲ့၊ ငါ့မှာ ကနဦး
ပျက်လုနီးနီး ကြောက်ခဲ့ရတဲ့ ညအကြောင်း နင်ထပ်မပြောပါနဲ့”

ဒီနေ့အထိ အဲဒီညအကြောင်းက ငါ့ကို ခြောက်လှန့်နေတဲ့ အိမ်မက်
ဆိုးညပဲ၊ ငါ...ကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့ နင့်ကို မယုံတော့ဘူး
ဆံ့ယံ၊ အထူးသဖြင့် ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့တဲ့ နင့်အချစ်ကို ငါ
မယုံရင်တော့ဘူး”

“နင်...ဒီလိုမပြောနဲ့ မခ”

သူ့အချစ်ကိုထိတော့ ယံယံက ထိပ်ပုတ်ခံသောမြွေဟောက်
တစ်ကောင်လို ချက်ချင်း ရှူးရှူးရဲရဲထဖြစ်သည်။

“ငါ့အချစ်က အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ရဲတဲ့အချစ်၊ ငါ့ဘဝမှာ
နင့်တစ်ယောက်ကိုပဲ”

“နင်...စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့အထဲမှာ ဘီဘီမပါဘူးမို့လား”

“ဟ...ဘီဘီက ငါတို့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေ၊ ပြီးတော့
ငါတို့ကြောင့် ဘီဘီ ဒဏ်ရာရခဲ့တာ နင်လည်းသိတာပဲ၊ ဟိုး
ထလေးဘဝကတည်းက ဘီဘီနဲ့ နင့်ကိုယှဉ်ရင် ငါ နင့်အနားမှာပဲ
နို့ခဲ့တဲ့ကောင်ဝါ”

“အဟွန့်...ငါ့နားမှာရှိပေမယ့် တကယ်တမ်း ချန်ရစ်
ခံခဲ့ရတဲ့သူကလည်း ငါပါပဲ ယံယံ”

မျက်တောင်ကော့တွေ ဝန်းရံထားသည့် မျက်အိမ်ကျယ်... မျက်ရည်တွေ တရိပ်ရိပ် ပြည့်တက်လာသည်။ မျက်ခမ်းစပ်တွေ... နှာသီးဖျားလေးတွေက ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းထားရ၍... လာတာကို အသားဖြူသူဖို့ ထင်ရှားစွာတွေ့နေသည်။

“ငါ...မပြောခဲ့ဘူး၊ ပြောခဲ့ရင် နင် ကြားထဲမှာ စိတ်ညစ်... မှာမိုးလို့ နင့်ကိုခဲတော့ ငါခံစားရတယ် ယံယံ၊ ဒီလို အဖြစ်မျိုးတွေ... ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်နေရင် ထပ်ကြံ့လာရမှာ သေချာတယ်”

“အဲဒါကြောင့် မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး”

“နင်နဲ့ငါကြားမှာ ရှိနေတာ မိဘတွေမှ မဟုတ်တာ... နင်...ဘီဘီကို ဖွင့်ပြောသင့်ပြီလို့ မပြောရုံတမယ်ပေ... သူ့ သဘောပေါက်ပါသည်။ တစ်ဖက်က ချစ်ရသူ။ ကျန်တစ်ဖက်က သူ မရှိလျှင် ရပ်တည်ရန်ခက်ခဲမည့် သနားဖွယ် သူငယ်ချင်း... ”

“ဘီဘီအကြောင်း နင်သိသာနဲ့ မခရာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင်တော့ နင်နဲ့ငါ ရှေ့ဆက်ဖို့ စဉ်းစား... တော့မယ် ယံယံ”

“မခ”

အလန့်တကြားခေါ်သံနှင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူမ မကြည်နူးနိုင်တော့။ ကိုယ့်အနားမှာ ရှိခွင့်ပေးပြီးမှ သူတစ်ပါးခေါ်ရာနောက် ကောက်ခဲပါသွားသည်။ သူ့ကျောပြင်ကို မခက ငေးရင်းဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ငိုခဲ့ရသော ရက်... ဆွေကို နှမြောသည်။ မခကို တန်ဖိုးထားကြည်နူးခွင့်ရသော အချိန်... လေးသည် ဘီဘီပင့်သက်တစ်နှိုက်မှာ ပျောက်ကွယ်ခံရတာကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်ရ၏။ အချစ်ဆိုတာ အရာရာ... ရင်ဆိုင်ခြင်း။ ချစ်သူဆိုတာ ကိုယ့်တစ်ဘဝလုံး မှီခွဲအားကိုးရမည့်... ဒိုလုံသူလို့ ယူဆထားသမျှ ယံယံရဲ့ တွေဝေခြင်းအောက်မှာ ကြေမ့... ပျက်စီးခဲ့သည်။

“နင်...ငါ့ကို နားမလည်ဘူး...မခ”

ဪ...ဖြစ်ရလေ။ နှလုံးသားတခုလုံး ထိုးကျွေးပြီးတာ... တောင် နားလည်မှု ပေးရဦးမယ်တဲ့လား။

“ဒါပေမဲ့...ငါတို့ အချစ်ကိုတော့”

မခက ချောမွေ့တည်ကြည်ပေပုံ သောကကြောင့် ဗျာများ... ခနသော ယံယံကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“နင်လည်းပြန်စဉ်းစားပါ။ ချစ်သူနဲ့ သူငယ်ချင်း ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်ထားပုံချင်းတူပေမယ့် သံယောဇဉ်တွေ ခံစားမှုတွေက အချိုးညီတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး ယံယံ။ ချစ်သူအမည်ခံပြီး သူငယ်ချင်းလောက်အရေးမပါတဲ့ဘဝကို ငါ မကြိုက်ဘူး။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း အဖြေတစ်ခု မရမချင်း နင်နဲ့ငါ မတွေ့ကြတာကောင်းမယ် ယံယံ”

ပြောချင်တာပြောပြီး မခေ့က လှည့်ထွက်တဲ့အထိ ယံယံက ရောက်ရာနေရာမှာ ခြေစုံရပ်ပြီးကျန်ခဲ့၏။ အဟုန်း...ချစ်သူတဲ့။ ဒါ ချစ်သူတဲ့လား။ ဒါ သူ့အချစ်တွေလား။ လာကြတုန်းက အတူတူ။ သူကားနဲ့ ခေါ်လာပေမယ့် ဒီအတိုင်း ပြန်သွားတဲ့မခေ့ကို ကြည့်ရင်းကျန်ခဲ့သော ယံယံအချစ်ကို သူမ လက်ဖျားခါတဲ့အထိ အံ့ဩသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်ကတော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ နှလုံးသားမှ စိမ့်ထွက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးဆီ ဆူးချွန်တွေနဲ့ ထိုးနေသည့်အလား တစ်စုံစိမ့် နာကျင်နေခဲ့သည်။

“အဲဒါ...ငါတို့ UFLရဲ့ ကွင်း(နံ)”

အနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ အရိပ်ကိုကြည့်ပြီး ဘေးက ဇေကြီးက ပြောသဖြင့် ဖတ်လက်စ စာအုပ်မှ အကြည့်ကို ဖယ်ကာ

သူမော့ကြည့်သည်။ ပါးရိုးကားပေမဲ့ သွယ်လျသော မျက်နှာနှင့် မျက်တောင်ကော့တွေက ဘေးတိုက်မို့ ပိုထင်ရှားသည်။ အဖြူပေါ် အစိမ်းတင်ထားတာကြောင့် အသားက ပိုဖြူသွားသလိုရှိကာ ထိုဖြူသောအသားကြောင့် ဝတ်စုံအရောင် ပိုတောက်သွား၏။ ဒီတစ်ယောက်ကိုမြင်တာနဲ့ သူက ဟိုညကအဖြစ်ကို သတိရသွားတာ သူမရဲ့ မာရေကြောရေရှိလှသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိန့်၊ ခိုက်သွားပြီလား”

“UFLကွင်း(နံ)၊ ဒါဆို သူက မြေမခပန်းပေါ့”

“ရိုက်(ထ်)”

“အင်း...ငါတို့ ကျောင်းအထိ သူ့သတင်းကကြီးတာ တော့ အမှန်ပဲ”

ကားတံခါးဖွင့်ကာ အပြင်ဘက်ဆီခြေချရင်း သူက ပြော၏။

“လူကိုတော့ အခုမှ မြင်ဖူးတာ၊ ငါတို့ ကျောင်းက ကောင်တွေက သူ့လိုတင်စားတာ ဒတ်(တ်) ဖေ့(စ်)တဲ့”

“မျက်နှာသေကြီးပေါ့၊ အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်ကွ၊ ရယ်ခဲ

ပြုံးခဲတယ်၊ မာနလည်း ကြီးတယ်နော်၊ တစ်ကျောင်းလုံး မေဂျာ တူသူတောင် အခေါ်အပြောရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ် သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးနဲ့ ကောင်လေးကိုပဲ ခေါ်တာပြောတာကွ၊ အခု နောက်ဆုံးရထားတဲ့ သတင်းက အဲဒီနှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေဆိုပဲ၊ အဲဒါကို သူက ကောင်လေးကို ဝင်လှထားတဲ့ဒီခိုင်းကွ၊ သူ့သူငယ် ချင်းကောင်မလေးက လုံးဝနူးညံ့တယ်၊ ဝတ်ပုံစားပုံလည်း မိန်းမ ဆန်တယ်”

“သုံးပွင့်ဆိုင်ပေါ့”

“အေးပေါ့၊ ဟိုးမှာရပ်နေတာ သူငယ်ချင်း ကောင်လေး လေ”

ဇေကြီးညွှန်ပြသောရာ လှမ်းကြည့်တော့ ကန်စပ်ဘေး ရပ်နေသည့် အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဂျင်း(နီ)တဲမင်း(နီ) စတိုင် တစ်ယောက်ကိုတွေ့သည်။ မိန့်က စီးညှိရောင် မျက်မှန်ကို နဖူးစပ်မှ မျက်ဝန်းတွေဆီ ပြန်ဆွဲချသည်။

“ကိုရီးယားမင်းသားတွေ စတိုင်(လ်)ပဲ၊ ပြီးတော့ သူ ချစ်သူ ငါယူဆိုတာလည်း ကိုရီးယားရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုတွေလေ၊ အဲ”

အတိုင်း ရှိမှာပေါ့၊ မထူးဆန်းပါဘူး”

“ငါ့အတွက်ကတော့...ထူးဆန်းတယ်”

“မင်းက စပ်စုချင်တာပါ...ဇေကြီးရာ”

မိန့်က ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး စက်နှိုးရင်း ယန်းခြံထဲက ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။ စာမေးပွဲတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆက်ကာ နေ့မအားညမနား စာကျက်နေရသော ဆေးကျောင်းသားဘဝထဲမှ သူခဏ ရုန်းထွက်ပြီး အေးရာအေးကြောင်း အနားလာယူခါမှ ဘေးမှာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ကောင်နှင့် လာတိုးနေသည်။

“မစပ်စုလို့ မရဘူးကွ၊ ငါနဲ့ ငလင်းက လောင်းထား ဘာ”

“ဘာကိုလဲ”

ကားကို ထွက်ပေါက်ဆီ ဦးလှည့်ရင်း မိန့်က မေးသည်။ နိုးယံက မြေမခယန်းနဲ့ပဲလား။ ဂန္တီကျော်ဇော်ရဲ့ ချစ်သူ သားဆိုတာ။ ငါက ဂန္တီကျော်ဇော်ဘက်က။ အခုတွေ့နေရတဲ့ အနေ အထားကိုကြည့်ရရင် ငါ ခိုင်ဖို့သေချာတယ်”

“အပိုင်ကြီးပါလား လဒရယ်၊ ဟိုမှာ ယန်းခြံထဲတောင်

အတူလာတာကို”

“သွားပြီ၊ မင်းတို့ဆေးကျောင်းသားတွေက နှာစေးချောင်းဆိုးဖြစ်တာနဲ့ တန်းပြီး H N လို သတ်မှတ်တာကိုး”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“အကြီးကြီးတွေပစ်တာကို ပြောတာကွ၊ တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း ရိုးရိုးတုပ်ကွေးမိတာ ဖြစ်တတ်တာပဲ”

“အဲဒါကျတော့ မင်းတို့ UFL ကျောင်းသားတွေက သေးသေးလေးလေး တွေးတာကိုး၊ နှာစေး ချောင်းဆိုးတိုင်း တုပ်ကွေးထက်ကြီးတဲ့ရောဂါ ဖြစ်တတ်တာပဲ”

“ကဲ...ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း တွေးတဲ့အကြောင်း”

“ဟ...မင်းကြည့်လေ။ မိုးယံက တကယ်ချစ်တဲ့ သူချစ်သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတာမြင်ရင် ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားမှာလာ...ပြော”

အဖြေကို ပြန်မဖြေနိုင်ခင်မှာပဲ ထွက်ပေါက်ရှေ့မှာ တက္ကစီငှားနေသည့် အစိမ်းရောင်အရိပ်လေးကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိပေမယ့် သူမကိုကျော်သွားတဲ့

အထိ မာကျောကျော ဒတ်(တ်)ဖေ(စ်)ကို နောက်ကြည့်မှန်က ချက်လုံးရွှေပြီး ကြည့်မိသေးသည်။ ဇေကြီးကတော့ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။

“ကိန်းသေတယ်ကွ၊ မိုးယံက ဂမ္ဘီကျော်စောရဲ့ ဘဲဖြစ်ရမယ်၊ ငါတို့ ကွင်း(နဲ)လေးကို သနားတယ်ကွ၊ တောက်... ကြွေစရာ ရင်ခွင်တွေ ဒီမှာရှိသေးတယ်ဆိုတာသိအောင် ပြောပြချင်သေးတာ”

သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြီးပြောနေတဲ့ ဇေကြီးကို မိန့်ကခွေစောင်းစောင်း ကြည့်သည်။

“နာဘူး”

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကောင်းချီးပေးလိုက်သေးသည်။ နားထဲမှာ ကြားယောင်နေတာက ဟိုးအရင်က သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စ။

“တဖက်သတ် နှစ်ဖက်သတ် အလကားအချစ် မင်းမရှိလို့ ငါ့မှာ ဘာမှမဖြစ်”

. . .

အခန်း (၁၁)

“ငါက Tablet ကြည့်မလားလို့”

“ဝယ်မှကြည့်နော်...ငလင်း”

“ဝယ်တာတော့ ဝယ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့စုံအောင်လေ့လာ
ပြီးမှ”

“ကျစ်...မင်းနဲ့ အဲဒါကြောင့် မလိုက်ချင်တာ”

ဇေကြီးက ကူရှင်ပေါ် ခေါင်းပါ ဖတ်ခနဲ မှီချရင်း ထအော်
သည်။ ကားက ပလာစာရဲ့ ပါကင်ထဲကွေ့ဝင်ကာ လွတ်ရာမှာ
ရပ်ပြီးတဲ့အထိ အဲဒီနှစ်ယောက်က ပွက်ပွက်ထအောင် ညှိနှိုင်းဆဲ။

“မင်းဟာကလည်း တွေ့ရာကောက်ဝယ်လို့ရမလား၊

စဉ်းစားပြီးပြော၊ မင်း မိန်းမယူရင်ရော၊ မိန်းမဖြစ်ရင် ပြီးရောဆို
တွေ့ရာကောက်ယူမလား၊ ကဲ...ပြော”

“ဟေ့ကောင် Tabletနဲ့ မိန်းမ အဆေးကြီး၊ မင်းမဆိုင်တာ
တွေ မဖောက်နဲ့”

“ဘာမှမဝေးဘူး Tabletလဲ အပြား၊ မိန်းမလည်း...”

“ဟေ့ကောင်”

မိန့်က ဝင်အော်တော့မှ လင်းထက်က ရယ်ကျဲကျဲ။

“ငါ ပြောတာက Tabletဝယ်ပြီး အကြာကြီးသုံးရတာ

မိန်းမယူပြီး တစ်ဘဝလုံးနေရတာ အတူတူပဲဆိုတော့ တွေ့ရာဝယ်
မရဘူး၊ အရမ်းစစ်ဆေးပြီးမှ အဲဒါကိုပြောတာ...ဟဲဟဲ”

“အေးပါ အကြာကြီးသုံးရတာ ကယ်လိုက်လို့၊ နို့နို့
ထင်တာ မှန်တယ်”

“ထင်ရာမြင်ရာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ သွားတော့၊ ငါ့အတွက်
Ultimate Mobile Gameing ခလုတ်တခု ဝယ်ခွဲ”

မိန့်က ပိုက်ဆံထုတ်ပေးရင်း ဝယ်ချင်တာမှာတော့
ကောင်သား မျက်လုံးတွေဖြူးကြည့်သည်။

“မင်း မလိုက်ဘူးလား”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ မျက်စိရွှပ် နားရွပ်နဲ့၊ ငါ ဒီမှာ သီချင်း
နားထောင်ပြီး နေခဲ့မယ်”

ပြောတုန်း ပြောဆဲမှာပဲ ကားပါကင်ထဲသို့ တက္ကစီတစ်စီး
ချိုးဝင်လာ၏။ တက္ကစီဝင်လာတာ မဆန်းပေမယ့် ဆန်းတာက...

“ဟေ့ကောင်...မြေမခပန်းကွ”

“မျက်မှန်အကြီးကြီး တပ်ထားတာ ဆယ်လီဘရစ်တီ၊
အတိုင်းပဲ”

ငလင်းနှင့် ဧကြီးတ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ စော
စောက မတည့်တာတွေ။ အော်ဟစ်ကြတာတွေလည်း မေ့သွားပုံ
ရသည်။ မြေမခပန်းကတော့ သူတို့ကို သတိထားမိဟန်မတူ။
တက္ကစီပေါ်က ဆင်းပြီး ကားပါကင်ဝင်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီရှာနေသည်။

“ဟေ့ကောင်...ဝတ်ထားတာ တကယ်လန်းတယ်”

“အေးကွာ...သူကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ဘယ်
သူနဲ့ယှဉ်ယှဉ် တကယ်ကွင်း(နီ)ပါပဲ”

ဒီကောင်တွေက သွားရည်တမြေမြနှင့် မှတ်ချက်ပေးနေ

သလောက် မိန့်ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာထက်ဝက်ထိ အုပ်ထားသော မျက်မှန်က ခရမ်းဖျော့ရောင် လည်ထိ ပြဲပြဲတီရှုပ်က ခါးတိုအဖြူရောင်ကို ရင်ဘတ်မှာ ဆေးအနက်နဲ့ လေဒီဂါဂါပုံ ရိုက်ထားသည်။ ခါးပေါ်တက် ဂျင်းပင်(နီ)က ကြက်နှစ်ရောင်အဖျော့စကင်(နီ)နီနှင့် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်က အဝါရောင်အမြင့်သုံးလက်မလောက်တောင် ရှိမည်လားမသိ။ အင်းပေါ်ပေါ်ပေမမှီ ဒေါက်မမှီတော့လည်း ခုတန်တာ ခုရတာပေါ့လို့ ခပ်လောလောင် အတွေးက မထူးဆန်း။

“ဟိုမှာ ကားထဲက ထွက်လာတာ မိုးယံကွ၊ ဇေကြီး ငါနိုင်ပြီ၊ မိုးယံနဲ့ မြေမခပန်း ပလာဇာမှာ ချိန်းထားတာနေတာ မြေမခပန်းလာတာနဲ့ ပလာဇာပေါ်တက်ပြီး အဲ”

ဝမ်းသာအားရပြောတဲ့ လင်းထက် ပါးစပ်ကြီး အဲဒီအောက်က တိတ်ကျသွားရသည်။ ထင်ထားသလို မဟုတ်ခဲ့။ မိုးယံက သူ့ကားထဲကထွက်ပြီး မြေမခပန်းစီးလာတဲ့ တက္ကစီပေါ်တက်ကာ နှစ်ယောက်အတူ ပြန်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုထက်က သူထင်တာ လွဲသွား၏။

“ဟား...ဘာလဲဟ”

နဖူးရိုက်ကာ အော်သည်။

“ဘာမှမလဲဘူးလေ၊ မင်းထင်တာတစ်ခုမှ မမှန်ဘူး”

“ငါ့စိတ်ထင် ကားပျက်လို့ မြေမခပန်းကို လှမ်းခေါ်ပြီး”

“ကားပျက်တိုင်း လှမ်းခေါ်ရအောင် မြေမခပန်းက ညွှန်မှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒါဆို ကားရှိရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ တက္ကစီပေါ်တက်သွားတာလဲ”

“ဪ...သိချင်ရင် လိုက်မေးလေ၊ ဒုက္ခပဲ”

ဇေကြီးကို ခပ်တည်တည်နှင့် ပိတ်ဟောက်ပြီးမှ လင်းထက် ပလာဇာဝင်ပေါက်ဆီ ကော့ဖက်ဖက်နှင့် ထွက်သွားသည်။

လင်းထက်နောက်မှာ ဇေကြီးကလဲ အုတ်အူကြောင်နှင့် ပါသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မကြာစေနဲ့နော်၊ ငါစာကျက်ရဦး”

“ဟဲ”
သတိလှမ်းပေးကာ ကားထဲဝင်တိုင်း ကက်ဆက်ဖွင့်ကာ

မျက်လုံး စုံမှိတ်ထားမိသည်။ ဒီသုံးယောက်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုလေမယ့် ဟိုသုံးယောက်လို မျိုးကွဲတွေမဖြစ်လို့ တော်သေးသည်ဟု တွေးကာ မိန့်က တစ်ယောက်တည်း အသံထွက်ဘဲ ပြုံးသည်။ ငလင်းက မိန်းကလေး ခပ်ချောချောဖြစ်ခဲ့လျှင် သူနှင့် ဇေကြီးက လက်တွေ့တွေ ဘာတွေဖြစ်ကိန်းရှိသည်။

မြေမခမန်းတို့လိုပေါ့လို့ အတွေးထဲ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ သူမက အလိုလိုရောက်လာခဲ့၏။ နာမည်ကြီးသလောက် ထိုမိန်းကလေး လူတာကိုတော့ မိန့်ကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်ပြုပါသည်။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်း မာန်မာန်ကြီးရမည်လို့တော့ ဘယ်သူမှ သတ်မှတ်မထားခဲ့။ အရမ်းဆိုတာလည်း ဆန်းတော့အဆန်းသား။ အလှထိပ်ခေါင်က သေးငြိမ်းပြီး တခြားတစ်ယောက်နှင့် ငြိသွားတဲ့ မိုးယံ ချိုသ အကြောင်း တွေးမိချိန်မှာပဲ မှန်တံခါးတဒေါက်ဒေါက် ခေါက်သ ကြောင့် သူ့မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ ကားအပြင်မှာ ဇေကြီးနှင့် လင်းထူးတို့ ဘာကြောင့် မိန့်က ဝေဝေဝါနှင့် ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းသည်။

“မင်းတို့ ဈေးဝယ်တာ... မြန်”

မိန့်... စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာတင် ပျက်ကျသွား သည်။ ဇေကြီးအောက်မှာ ပခုံးကျော်သည်အထိရှည်သော ဆံနွယ် ခြားနှင့် မိန်းကလေး။ အနက်ရောင်ဂါဝန်တိုက် ခူးအထက်နားဝဲနေ သည်။ လည်ကုပ်မှာ သိုင်းကြိုးတစ်ချောင်းပါတာကြောင့် ညိုနုစို သော ရင်အထက်ပိုင်းနှင့် လက်မောင်းသားအလှတွေက ဝင်းပပ။ သည်ရှည်ဒေါက်ချွန်ဖိနပ်ကလည်း အနက်ရောင်ပဲဖြစ်ကာ သူ့ကို ညှည့်ပြီး ပြုံးပြသော နှုတ်ခမ်းဖျားကတော့ လိမ္မော်ရောင်စိုအိနေ၏။

“မိန့်... ဒါ ငါတို့ UFL ကပဲ၊ ဂမ္ဘီကျော်ဇောတဲ့၊ ဂမ္ဘီ ငါတို့သူငယ်ချင်း မင်းမိန့်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”
သွားတန်းတွေပေါ်အောင် ရယ်ပြတော့ သွားစွယ်လေးတွေ ဆတ်သွားတာ သတိထားမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... နောက် တွေ့ရင်လည်းခေါ်ပေါ့”
ပြောရင်း ဟိုနှစ်ကောင်ဘက်လှည့်ကာ...

“မင်းတို့ ဝယ်ပြီးပြီလား”
“မဝယ်ရသေးဘူးကွ၊ ဟို... ဂမ္ဘီကျော်ဇောက သူ

သူငယ်ချင်းပျောက်သွားလို့၊ အဲဒါ လိုက်ကုရှာပေးရင်းနဲ့”

“ကားလည်း ရှိနေပါတယ်၊ ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ မသိဘူး၊ ဈေးဝယ်နေတာ အတူတူကို၊ လှည့်ကြည့်တော့ မတွေ့ တော့ဘူး၊ တကယ်ပါပဲ၊ အဲဒီ မိုးယံက ဘယ်သေဝေထိုးနေမှန်း မသိ”

မိုးယံဆိုသည့် အမည်ကြားတာနှင့် မိန့်တို့သုံးယောက် စလုံး မျက်လုံးတွေ ဒိုင်းခနဲပစ်ဆောင့်ကုန်သည်။ ဇေကြီးတို့ နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းအကြည့်တွေနဲ့ဖြစ်ပြီး မိန့်ကတော့ အရှုပ်ထုပ်တွေ လုပ်လာပြန်ပြီဆိုတဲ့ အပြစ်တင်ခြင်း အကြည့်နဲ့ဖြစ်သည်။

“ဟို...ကိုယေယူတို့ကို အာမှာပါတယ်၊ ဈာပင်(နံ)ထွက် စရာရှိရင်သွားပါ၊ ဘီဘီ ဒီကပဲ စောင့်လိုက်မယ်”

“အား...ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အရေးမကြီးပါဘူး”

ပြောတဲ့ ငလင်းရဲ့ ခြေထောက်ကို မိန့်က ဖိနပ်ဦးချွန်နှင့် ပိတ်ကန်ပစ်သည်။ သူတို့ကိစ္စ မဆိုင်သလိုနေလိုက်ရင် ပြီးတဲ့ဥန

တိုလို့တွေးပြီး ငလင်းကို ဘုကြည့်ကြည့်ခိုက် ကားပါကင်ထဲ လျှော ခနဲဝင်လာတဲ့တက္ကစီက သူတို့ရှေ့တင် ရပ်သွား၏။

“မိုးယံ”

ဘီဘီက ဝမ်းသာအားရအော်ပြီးမှ နောက်ခန်းဟိုဘက်၌ ထိုင်နေသော မခေ့ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် မကျေလည်စိတ်က ရင်ဝသို့ ဒုတ်ခနဲ လာစောင့်သည်။

“အခုတလော မခေ့ကို စိတ်ကောက်နေလို့ သူနဲ့ မတွေ့ ခြစ်ဘူး”

ဝန်ခံထားတဲ့ မိုးယံက ဒါ သူမ အလစ်မှာ ချိန်းတွေတာ ပဲလို့တွေးရင်း ဒေါသထွက်လာရ၏။ သူမမှာတော့ အရူးအတိုင်း ဝလာစာတစ်ခုလုံး ဓမ္မရှာနေရတာ မောပန်းရမန်းမသိချိန်မှာ ယံယံက ခေ့အပြုံးတွေကြား နစ်မူးပျော်ဝင်နေ၏။

“သမီးကို...ထားခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်ထဲခိုးဝှက်ပြီး သွား တယ်ဆိုကတည်းက ဒါ မရိုးသားခြင်းအစပဲ ဘီဘီ၊ ဟွန်း...မအေ နှစ်ယောက်ကလည်း အတိုင်အဖောက်ညီမှညီ၊ မျက်စပစ်ပြီး ဝိုင်းလိမ် နေတာလေ၊ မခေ့အိမ်က အကူကောင်းမလေးသာ မပြောရင်

မေမေတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ညကိုးနာရီ ရုပ်ရှင်ပွဲသွားကြည့်တာတဲ့”

မေမေ သတင်းမေးစဉ်က လူကိုယ်ထဲရှိ သွေးတွေ ဖျစ်ဖျစ် မြည်အောင် ဆူပွက်သွားတာ ဝန်တိုခြင်းမီးကြောင့်ဟု ထင်သည်။ အခုလည်း သူမကို ထားရစ်ခဲ့သည်။

“ဆောရီး ဘိဘီ၊ စောင့်နေရတာကြာသွားပြီလား”

“မကြာပါဘူး ခုပဲရောက်တာ၊ ဒီမှာကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့နေတာနဲ့”

အမုန်း၊ အပြုံးနှင့် ဒေါသကို ဘိဘီက ရယ်ဒီမိတ်အပြုံးနှင့် ဖုံးပစ်သည်။

“မခဆင်းခဲ့လေ၊ ဒီမှာမိတ်ဆက်ပေးမလို့၊ ပြီးရင် အတူတူ ပြန်မယ်လေ”

ခါးကိုင်းပြီး လှမ်းခေါ်တာလည်း အပြုံးများစွာနှင့်ဖြစ်သည်။ မခက ဟန်ဆောင်ပြုံးကြီးနှင့် ရင်ထဲက မပါသောဖိတ်ခေါ်မှုကို သိလည်းသိသည်။ မြင်နေကြားနေရတာလည်း ရင်ထဲအော်ကလီဆန်သည်။ အထူးသဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်။ လူကို စတော့ကတည်း

က ဆွဲလားရမ်းလားနှင့်။ အထင်သေးစကားထက် မျက်ဝန်းအကြည့်နဲ့တင်။ မခကို သိမ်ငယ်အောင် လုပ်တတ်သူကို တွေ့တာနှင့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်က ထွက်ခွာရန်ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

“ငါ အိမ်တန်းပြန်တော့မှာ”

“ငါတို့လည်း ပြန်မှာပါဟဲ့၊ ဘာလဲ...နင်နဲ့ ယံယံ ငျိုတ်ပုန်းခုတ်တဲ့ကိစ္စ ငါမေးမှာ စိုးလို့လား”

“ဘိ...ဘိ”

စိုးယံက ထအော်သည်။ ဘိဘီကတော့ ကလေးတစ်ဆွယ်လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလား...ငါ့ကွယ်ရာမှာဆိုတော့၊ ဒါပေမဲ့ မခကို သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ကြောင့် ငါ ကြည်ဖြူပြီးသား”

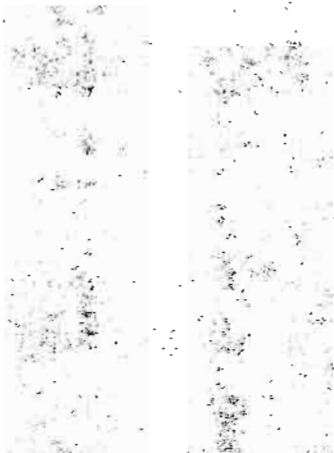
“နင် မကြည်ဖြူလဲ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သိချင်တာရှိရင် နင့်ယံယံကို မေး”

“ဦးလေး...မောင်းပါတော့”

ကားမောင်းသူ ဦးလေးကြီးအား တောင်းဆိုရသည်။ ဒေါသဖြစ်ခြင်းနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းခြင်းက ရင်ထဲမှာ အပြိုင်ပြေးနေသည်။

တစ်ယောက်က နှလုံးသားကို ချည်တုပ်ပြီးမှ နှိပ်စက်သည်။ တစ်
ယောက်က စကားလုံးတွေနှင့် ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် ပစ်ပေါက်
သည်။

သွားပါရစေ... ဒီလူတွေနဲ့ ဝေးရာဆီ။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၁၂)

“အတူစား အတူသွားကာ ပျော်ပါးခဲ့ဖူးတာ...ပြန်တွေး
လိုက်တိုင်း...မင်းအနားနားရောက်လာ။ သူစိမ်းတွေကြားမှာ
လှုပ်ရှားရင်းနဲ့သာ တို့နှစ်ဦးရည်မှန်းတာ...ကိုယ် ဖျော်လင့်ဆဲပါ”

အလွမ်းဓာတ်ခံ ရှိ၍လားမသိ။ အလွမ်းသိချင်းက ဆွေး
ဆွေးမြည့်မြည့်လေးနှင့် နားထောင်၍ ကောင်းနေသည်။ ဘီဘီက
အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်နားထောင်ရင်း ရှေ့ခြံရှိ ယံယံဆိုနေမှန်း
သိနေပေမဲ့ လူတော့မတွေ့ရသေး။ လေအရှေ့ ဒီလောက်နီးနီး
တပ်ကပ်ကြားရလျှင် ဒါ ခြံထဲမှာဆိုနေတာလို့ ခန့်မှန်း၍ရသည်။
ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ မခန့် ယံယံက သိသိသာသာကြီး ကွဲထွက်သွား

စိုးမိုးစာပေ

တာတော့ ဘီဘီသိသည်။ မခ၊မမေ အန်တီဒေဝီက...

“ယံယံနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားသလား ဘီဘီရယ်၊ မခ၊ကို မေးမြန်းကြည့်ပါဦး၊ အန်တီမေးတာလဲ မဟုတ်ပါဘူးချည်း ပြောနေတာ”

“ဘီဘီလည်း သေချာတော့မသိဘူး၊ မေးလဲမမေးရဲဘူး အန်တီ၊ နှစ်ယောက်စလုံးက ဒေါသကုမ္မာရတွေ”

ဘီဘီက ထိုပြဿနာကြားမှ မသိမသာရှောင်ထွက်သည်။ ယံယံအမေကလဲ ခေါင်းတည်လာတော့ ဘီဘီ ကိုပါပဲ။

“အခါတိုင်းဆို...ကျောင်းသွားလဲအတူတူကို အမေလေး မပါတော့ အန်တီဖြင့် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ အရမ်းပဲ ယံယံပြောတော့လည်း မခ၊မလိုက်တာတဲ့၊ မခ မေးတော့လည်း တခြားဝင်စရာရှိသေးလို့ မလိုက်တာပါတဲ့”

“ကဲ...အဲဒီနှစ်ယောက်အာဖြစ်နေကြလဲ၊ ပြောစမ်း ဘီဘီက”

တရင်းတနှီးမေးသည်။

“မတည့်ကြတာနဲ့တူတယ်၊ ဘီဘီလည်း အတိအကျ

မသိဘူး”

ယံယံဆွေးနေတော့လဲ စိတ်ထဲမကောင်းတာ သပ်သပ်။ ဒီအတိုင်းလေးမတည့်ဘဲ ခပ်ခွာခွာနေစေချင်တဲ့ စိတ်ကတခြားနှင့် လူက ဒွိဟတွေဖြစ်ရမ္မာ။ မခနှင့် ယံယံအရင်လို မနီးစပ်တော့ပေမယ့် သူမနဲ့လည်း ပိုတရင်းတနှီးဖြစ်မလာခဲ့။ တွေ့ဆုံပေးနိုင်နေတဲ့ ယံယံဟာ တစ်ခါတစ်ခါ သူမ ခေါ်တာတောင် မကြားတချက် ကြားတချက်။

“ဟင်း”

သံရှည်ဆွဲချတဲ့ ပင့်သက်ရှိက်သံက အတော်ကြီးကျယ် သွားသလားမသိ။

“ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေတာလဲ...သမီး”

“မေမေ”

ဘီဘီနား လာရပ်တဲ့ မေမေက မျက်ဝန်းတွေ မှိတ်ကျ သွားအောင်ပြုံးသည်။

“သွား...အဝတ်အစားသွားလဲ”

မေမေပြောလာတော့ မခ၊က အံ့သြ၏။

“ညဘက်ကြီးကို...မေမေ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အိမ်ရှေ့အိမ်ကိုလေ၊ ယု...မှာထားတဲ့ ပတ္တမြားဝမ်းဆက်လေး အခုရပြီလို့ ဖုန်းဆက်တော့ ယုကလာခဲ့တဲ့၊ သမီးလည်း ယံယံနဲ့ တွေ့ရတာပေါ့”

လှစ်ခနဲ ပျော်သွားတဲ့ အပျော်ကို ဘီဘီက မဖုံးမဖိနိုင်၊ သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးသည်။

“ဒါဆို...အင်္ကျီသွားလဲလိုက်မယ်နော် မေမေ”

“နေဦး...သမီး”

လက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းဆွဲပြီးတားတဲ့ မေမေကြောင့် ဘီဘီခြေလှမ်းတွေ ရုတ်တရက်တုန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...မေမေ”

“ပြောစရာရှိတယ် သမီး၊ ပထမတော့ မပြောတော့ဘူး ဆိုပြီး နေမလို့ပဲ”

“ဘာလဲဟင်...မေမေ၊ ပြောလေ”

ဒေါ်ခင်ကျော်ဇောက ပါးပေါ်အုပ်မိုးကျနေသည့် ဘီဘီဆံပင်တွေကို နားရွတ်နောက်ထိုးညှပ်ပေးတော့ ဘယ်ဘက်ပါးမှာ

အဖြူအချိုင့်လေးက ထင်းခနဲ ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ကျော်ဇောက ထိုဒဏ်ရာအား လက်ညှိုးလေးနှင့် ဖွဖွဖွတ်သပ်ကြည့်သည်။

ဒီဒဏ်ရာသေးသေးလေးကို အကြောင်းပြုပြီး သမီးဖြစ်သူ အနိုင်ယူတတ်အောင် သူမ သင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မုဆိုးမ မိန်းမ ဘစ်ယောက်တည်း ဦးဆောင်နေသည့် စီးပွားရေးသည် ယုတို့ ဒီသားစုကိုတွေ့သောအခါ အားကျစိတ်လည်းဖြစ်သည်။ ယုတို့ ပိုင်ဆိုင်သမျှရဲ့ တစ်ဝက်တစ်စိတ်လောက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလျှင်ဟူ၍ ကြောခဏ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးအပေါ် ငယ်စာတည်းက ရည်မှန်းချက်တွေ စိတ်ကူးတွေနှင့် ယံယံအား ခင်စေခဲ့သည်။ ယံယံ ခင်မင်ခြင်းအားလုံးလည်း သမီးဖြစ်သူ တစ်ဦးတည်း သိမ်းကျုံး ပိုင်ဆိုင်စေချင်သည်။

“ယံယံနဲ့ မခေကို ကြည့်ရတာ တမျိုးပဲကျော်ရယ်၊ ယု စိတ်ထင် ချစ်သူတွေဖြစ်များနေပြီလားလို့၊ တို့လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါ၊ ကလေးတွေ အရိပ်အကဲကြည့် သိပါတယ်၊ ယုကို သားများဖွင့်ပြောလာမလားလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ ကိုယ်တော်ချောကလည်း တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်ဘူး၊ ဒေဝီကိုတော့ ပြောထားရ

တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွေမျိုးတော်ဖို့ ဟိုးအရင်ကတည်းက မှန်းထားပြီးသားလို့”

ယု ပြောလာကတည်းက စိတ်ထဲ မခံချိမခံသာဖြစ်သည်ကို ယုံသမီးနှင့် သူ့သား ခင်ခဲ့တာချင်း တူတာတော့ မှန်းသည့်အထဲ ဘီဘီမပါဝင်ခဲ့တာ ဟိုး ငယ်ကတည်းကဖြစ်သည်။

“မခ,လေးကို စမြင်ကတည်းကအရပ်လေးတစ်ရပ်က သဘောထားပြီး ချစ်တာ”

“မခ,လေး စိတ်ထားကောင်းတာ ဒေဝီနဲ့တူသလားကို ထက်ကောင်းနဲ့ တူသလား၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ တူတာ အမှန်ပဲ”

“ဒေဝီတို့သမီးလေးကို ခေါ်ခဲ့စမ်းပါ၊ မခ ကြိုက်တတ်ခဲ့သိလို့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ တမင်လုပ်ထားတာဆို”

လူကြီးတွေပြောတဲ့စကားတိုင်းမှာ မခဟာ...အမြဲတမ်းနဲ့ပါတ်တစ်။ မြေမခပန်းက မပါမဖြစ်။ ထိုထိုသော အကြောင်းကြားရများသည့်အခါ သမီးကိုချစ်သော အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခံစားရတာတော့အမှန်။ ကိုယ့်သမီးက မခနှင့်ယှဉ်လျှင် လူရာမခ

ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မေမေ”

ဘီဘီက ပြောစရာရှိသည်ဆိုပြီး အကြာကြီးငြိမ်ကျသွားသည့် မေမေကို ခေါ်လည်းခေါ် လက်ကပါ ပခုံးကို ဆွဲလှုပ်သည်။

“အင်း...ဟင်...သမီး၊ မေမေကို ဘာပြောတာလဲ”

“မပြောရသေးပါဘူး၊ ပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး မေမေ ငြိမ်သွားလို့ ဘီဘီက ခေါ်ရတာ”

ဒေါ်ခင်ကျော်စောက ပစ္စုပ္ပန်ကို သတိရသွားသည်။

“အင်း...မေမေက ဘီဘီကို ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်ခဲ့တယ်”

“ဘီဘီ အခုလို နေရာတဲ့ဘဝကိုပျော်ပါတယ်၊ ဘီဘီ အရမ်း လောဘမကြီးပါဘူး မေမေရဲ့၊ မေမေက ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ ဘီဘီကို လိုလေသေးမရှိ ထားခဲ့တာပဲ”

“အဲဒီလိုပြောပေးလို့ မေမေက သမီးကိုပြန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာတဲ့ ဘီဘီကို ပြန်ဖက်ရင်း ပြောတော့

ဘီဘီက မေမေရင်ခွင်မှာ ပါးအပ်သည်။

“ဒီည ယံယံတို့ အိမ်ဘက်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော် မေမေ၊ ဘီဘီတို့ သားအိမ်အပြန်အလှန် ကျွေးဇူးတင်နေတာနဲ့လေ”

“သွားတာတော့ သွားရမယ်၊ မေမေက ယုနဲ့တွေ့ရမယ် ပြီးတော့”

ဒေါ်ခင်ကျော်ဇောက ဘီဘီကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ဆွဲခွာကာ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် တည့်တည့်ကြည့်သည်။

“မခနဲ့ ယံယံ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီ သမီး”

“ရှင်”

ခေါင်းထဲ ဒီနီးခနဲ အသံမြည်သွားသည်။ ထင်ထားတာတွေ တကယ်ဖြစ်လာသည့်အခါ ဘီဘီမှာ ခံနိုင်ရည်မရှိတာတွေ ဝန်ခံရမည်ဖြစ်၏။ ဘီဘီက မေမေလက်ကိုဆွဲခါသည်။

“တကယ်ပဲလား...မေမေ တကယ်ပဲ”

ဒေါ်ခင်ကျော်ဇောက ခေါင်းညိတ်ပြကာ

“ယံယံက...သူ့အမေကို ဖွင့်ပြောပြီး အသိပေးထား တယ်တဲ့၊ ယုတို့ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းပဲ၊ မြေမခပန်းကို တောင်းရန်”

“မိခင်နေတယ်”

ဘီဘီမျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ တည်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ဆင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ မီးညွှန်မီးလျှံတွေ တဖျစ်ဖျစ် ဆောက်လောင်နေပြီဖြစ်သည်။ ဘီဘီမသိတဲ့ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို မိခင်နေကြပြီတဲ့လား။ ဆုံးရှုံးခြင်းကို စောစောသိမှ စောစော ကာကွယ်နိုင်မည်။

“ဘီဘီ...အဝတ်အစားသွားလဲမယ် မေမေ၊ ပြီးရင် ယံယံ

အိမ်ဆီ သွားကြတာပေါ့”

အခန်း (၁၃)

“ငါ...မှားတာရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး...နင်မှ မမှားတာ”

ဂစ်တာကြိုးကို လက်ဖဝါးနဲ့ ဖိအုပ်ပြီး ပြုံးပြုံးလေး ပြောလာတဲ့ ဘီဘီကြောင့် တီးခတ်ခြင်းလည်းရပ်၊ သီချင်းသံလည်း ရပ်သွား၏။

“ဘီ...ဘီ”

မိုးယံက အံ့သြခြင်းများစွာနှင့် ခေါ်သည်။ ဒီလို အချိန် မျိုးမှာ ဘီဘီကိုမတွေ့ဖူး၍ မမြင်ဖူးသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်လို တထူးတဆန်းစိုက်ကြည့်တာမျိုးလဲဖြစ်၏။ နေ့ဆို အချိန် အကန့်

အသတ်မရှိ တွေ့ကြတာမှန်ပေမယ့် ညဘက်တော့ ဒီလို နောက်ကျကျ အချိန်ကြီးမှာ ချစ်သူဖြစ်တဲ့ မခနဲ့ဟောင် မတွေ့ခဲ့ဖူး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာတောင် လူကြီးမိဘတွေ အသိပေးပြီး သွားသည်။

“နင်...ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

နက်ပြာရောင်မှိုင်းမှိုင်း ကတ္တီပါသားဂါဝန်က အရှည်ကြီးဖြစ်ကာ ခြေမျက်စိအထိဖုံးထားသည်။ အောက်ခြေက လုံလုံမြင့်ပေမယ့် လည်ကုပ်မှာ ကြိုးတချောင်းတည်း ဖတ်သိုင်းထားတာကြောင့် လည်တိုင်ကျောရှင်းရှင်းနှင့် ဝင်းဖွတ်သောပန်းသားတွေညီညီအလင်းရောင်အောက်မှာ တွေ့နေရသည်။ ဘီဘီက သူ့ဘေးမှာ ငြိမ့်ခနဲဝင်ထိုင်တော့ ဒန်းက လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ တစ်ယောက်တည်းလာတယ် ထင်လို့လား၊ နင်ရုပ်က ချက်ချင်းအထင်သေးသွားတာများ ဟွန်း...မှန်းစရာ”

ဂစ်တာကို ဆက်မတီးတော့ဘဲ ရင်ခွင်ထဲပိုက်ထားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို ညဘက်ကြီး နင်က ငါ့ခြင်မလာဖူးတော့”

“ငါက မလာဖူးတော့ မခနဲ့ကတော့ လာဖူးတယ်ပေါ့၊ အဲဒီလိုလား၊ အေးပေါ့လေ၊ ရုပ်ရှင်တွေဘာတွေ အတူသွားကြည့်ကြတာဆိုတော့”

“ဘီ...ဘီ”

မိုးယံ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားသည်။ ဆတ်ခနဲ ထရပ်တော့ လှုပ်ရှားမှုအရှိန်ကြောင့် ဒန်းက ငြိမ့်ခနဲ လှုပ်ခါသွားပြန်၏။ ဘီဘီကတော့ ဒန်းပေါ်ထိုင်နေရင်းနှင့်ပင် သူ့ကို မော့မော့လေးကြည့်သည်။

“အဲဒီညက ငါ့အိပ်ခန်းထဲ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ နင့်အကြောင်း မသိချင်ဘူးလား”

“ငါ...ဝင်တော့မယ်”

မိုးယံကလှည့်တွက်ပေမယ့် ဘီဘီက ဂစ်တာကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားသည်။

“နေပါဦး၊ နင်မသိချင်ရင် မပြောတော့ပါဘူး”

ဘီဘီက မတ်တပ်ထရပ်တာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပေမယ့် ဆွဲထားသော သူ့လက်ကို မလွှတ်။

ငါ...အဲဒီ ညလေးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး ယံယံ။ နင်အိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံလေးက အရမ်းအပြစ်ကင်းလွန်းတော့။

“ပြီးပြီးသားတွေ မပြောပါနဲ့လား ဘီဘီ၊ အဲဒီညက နင့်အိမ်မှာ ငါအိပ်ခဲ့တာ ငါ့သဘောနဲ့ငါမဟုတ်ဘူး၊ နင် အရမ်း အရေးကြီးတယ်ဆိုပြီးခေါ်လို့ ငါလာတယ်၊ နင်တိုက်တဲ့ အအေး သောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားပေမယ့် ဒီနေ့အထိ အဲဒီကိစ္စကို ဖေဖေတို့ကို ငါ မပြောခဲ့ဘူး၊ နင်...မက်ဆေး (ချုံ)ပို့ထားတဲ့အတိုင်း ငြိမ်နေခဲ့တာ၊ နင့်သိက္ခာကို ကာကွယ်ချင်လို့၊ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ကို ငါ ဝံ့ညွှာချင်လို့”

နင် ကာကွယ်ရမှာ ငါ့သိက္ခာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘဝလုံးကို ပါ။ နင် ဝံ့ညွှာရမှာကလဲ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ် မဟုတ်ဘူး ငါ့ကို ဝံ့ညွှာရမှာ။

“ငါ ထားခဲ့တာ အဖြူရောင် သံယောဇဉ်ပါ ဘီဘီ”
ဘီဘီက ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးရပ်တော့ ယံယံနှင့် ဝင်လေထွက်လေချင်း ခလုတ်တိုက်မတတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တရိပ်ရိပ်မြင့်တက်လာသော လရောင်ကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ

တိုတစ်ယောက်က ကွဲကွဲပြားပြား မြင်နေရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လေနှုတ်အေးလေးတွေ တိုက်ခတ်နေပေမယ့် ယံယံထံ ညလေရဲ့ အေးချမ်းမှုက တိုးမပေါက်ခဲ့။ ယန်းသွေးရောင်ကြွစိုနေသော ဘီဘီ နှုတ်ခမ်းသားတွေဆီ အကြည့်ရောက်တော့ ရင်ခုန်သံက တဒိန်းဒိန်း ဆော်မြည်နေတာမို့ ယံယံက ထိုစက်ကွင်းမှ ရှောင်ထွက်ချင်သည်။

“မုန်းစရာရှိရင် ပစ်ပစ်ခါခါ နင် မုန်းပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး ယံယံ၊ သံယောဇဉ်မထားနဲ့၊ အဖြူဆို အဖြူရောင် ဆောင် ငါ မကြိုက်တာ နင်သိသားနဲ့၊ အဲဒါကြောင့် နင့်အဖြူရောင် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ငါ့ကို မပေးနဲ့၊ ငါ...လိုချင်တာက”

“ခဏ...ဘီဘီ၊ ငါ...နင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

ယံယံပုံစံက အလျင်စလိုကြီးပြောချင်နေပုံရတာ ဘီဘီက နှုတ်ခမ်းတပင့်ပင့်နှင့် မော့နားထောင်တော့လည်း နှုတ်ဖျားက စကား ဆွဲ ထွက်ကျမလာခဲ့။ ယံယံ နားထဲကြားယောင်နေတာက မခန့်နှင့် ဆေဖေရဲ့ သံတူကြောင်းကွဲ စကားသံများဖြစ်သည်။

“မိဘတွေ အသိပေးရုံ၊ စေ့စပ်လက်ထပ်ကြရုံနဲ့ အားလုံး ပြီးသွားမတော့လား၊ မိဘတွေကြည့်ဖြူပေမယ့် နင်နဲ့ငါ့ကို မလိုလားတဲ့

သူရှိတာ နင်အသိဆုံးပဲယံယံ၊ ခင်မင်တာတွေ သံယောဇဉ်တွေဆိုတာ လိုတာထက်ပိုထားမိရင် အဲဒါ ပျော့ညံ့တွေဝေခြင်းရဲ့အစပဲ။ ငါက ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ငါ့ဘဝကို ကိုယ်လိုချင်တာ ဘာမှန်းမသိ ကိုယ်လျှောက်မယ့်လမ်းကို မရွေးချယ်ရဲတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် လက်ထဲ ပုံချပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဘီဘီအိမ်မှာ တစ်ညအိပ်ခဲ့ဖူးတဲ့အကြောင်း မခေကို တကယ်ချစ်ရိုးမှနှံရင် ဖွင့်ပြေရမယ်သား၊ မေမေဖြင့် အဲဒီညကပင် ဖုန်းနဲ့ မက်ဆေ့(ချ်)ဝင်လာလို့သာ လက်ခံလိုက်ရတယ်။ ယုံတောင် မယုံဘူး။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့သွားတာ မခေ့၊ အိပ်တော့လည်း အိမ်ပြန် မအိပ်ဘဲနဲ့ဆိုပြီး ချက်ချင်းဖုန်းခေါ်သေးတာ။ စက်ပိတ်ထားတာနဲ့ တိုးနေလို့ လက်လျှော့လိုက်တာလေ။ ညကြီးမင်းကြီး လာခေါ် ပြန်ရင်လဲ ကျော်တို့သားအမိကို အားနာရတာနဲ့”

အပြစ်တင်ခြင်းမမည်ပေမဲ့ မကြိုက်ကြောင်း သိအောင်တော့ မေမေသွယ်ပိုက်ပြီးပြောခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းတရားများကြောင့် မခေနှင့် အမြန်ဆုံးစေ့စပ်ရန် သူပူဆာခဲ့သည်။

“ဘီဘီ”

“ပြောလေ၊ ငါနားထောင်နေတယ်”

“ဟို...ငါနဲ့ မခေ...”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ယံယံ ဆက်မပြောရဲတာမဟုတ်။ ဆက် ပြောခွင့် မရတာဖြစ်သည်။ ဘီဘီက နူးညံ့သောလက်ဖဝါးတစ်ဖက် ဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ပိတ်ကွယ်ထားဆီးထားသည်။

“ငါ...မကြားချင်ဘူး၊ နင်လည်း ဘယ်တော့မှ မပြော ရဘူး”

ဘီဘီမျက်ဝန်းတွေက မခေကိုအိမ်ဘက်ဆီ အကြည့် ရောက်သွားခဲ့၏။ မခေအိပ်ခန်းထဲမှ ခန်းဆီလေးဖြင့်နေကာ ထိုခန်း ဆီးနောက်ရပ်နေသူက မခေဖြစ်မှန်း မီးအရောင်ကြောင့် ဘီဘီ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရသောအခါ သူမက ဖျတ်ခနဲ ခြေဖျားထောက် ရပ်ရင်း ရည်ရွယ်ရာအရပ်သည် ယံယံနှုတ်ခမ်းများဆီ ဖြစ်သည်။

“ဘီ...ဘီ”

အံ့သြမင်သက်ခြင်း၊ မယုံနိုင်ခြင်းများစွာနှင့် ယံယံခေါ်သံကို လျစ်လျူရှုကာ ယံယံရင်ခွင်ချင်းအပ်ကာ သူပခုံးစွန်းမှာ သူမ ခေးဖျားတင်ထားသည်။

“နင့်ကို...ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူက” ငါပဲဖြစ်ချင်တယ် ယံယံ
 နင့်ရင်ထဲ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုရှိရှိ ငါ့အနားနှင့်ရှိရင် ကျေနပ်ပြီ”
 နှုတ်ဖူးက ဆိုချင်သောစကားကို ဆိုခွင့်ရသည်။ မျက်လုံး
 က လိုက်ကာောက်ကွယ်၌ ငိုနေမည့်သူကို ဓနိုးဆမြင်ယောင်သည်။
 နေရစ်ခဲ့ မခ...ဒီဘဝမှာ ယံယံနဲ့ ငါက နှစ်ပါးသွား
 ကမှာ။

• • •

အခန်း (၁၄)

“ဘာကိစ္စလဲ...ဘီဘီ၊ ငါ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း နင်ရော
 ယံယံရောနဲ့ မတွေ့ချင်သေးဘူး”

အဲဒါပဲ။ အဲဒါ မြေမခယန်းအစစ်။ စကားကို ပရိယာယ်
 ကောင်းကောင်းနဲ့ တန်ဆာမဆင်တတ်။ သွယ်ဝိုက်မပြောတတ်
 ဒိတ်ထဲရှိရာကို ဒဲ့ပြောတတ်တာကြောင့်လဲ။ မခရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို
 သူမက ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လူလောကမှာ လူအများကြီးနှင့်
 ဆက်ဆံရမည်ဆိုလျှင် ပရိယာယ်က အကောင်းဆုံး လက်နက်ဟု
 ဘီဘီကတော့ ယူဆပါသည်။ ဘီဘီက ဆမ်ဆောင်းဂလက်ဆီ
 SHH ကို နားမှာကပ်ရင်း အချို့ဆုံးလေသံစကား ဆိုသည်။

“နင်က မတွေ့ချင်ပေမယ့် ငါက တွေ့ချင်တယ်မခန့်ရယ်၊ ယံယံ မပြောဖြစ်တဲ့စကားတွေ၊ မပြောရဲတဲ့စကားတွေအတွက် ငါက ကိုယ်စားပြောပေးမလို့ပါ”

“ယံယံက”

စိတ်ဝင်စားခြင်း ဒီဂရီအား ဒီသို့ ဒီပုံဆွဲယူရမည်ဆိုတာ ဘီဘီသိသည်။

“အေးပေါ့၊ သူက...သတ္တိမှမရှိတာ၊ စေ့စပ်ပွဲကို နှလက်မခံတဲ့အကြောင်းကို သူရော ငါပါသိတယ်၊ နင်...တစ်ခုခုကို အထင်လွဲနေတယ်ထင်တယ်”

“ငါက ဘာကို အထင်လွဲရမှာလဲ”

“ဟိုတစ်ညကလေ၊ ယံယံ ဂစ်တာတီးတဲ့ည”

မခန့် ပင့်သက်ရှိုက်သံကို ဖုန်းထဲမှ ပီပီသသ ကြားလိုက်ရသည်။

“ငါတို့ ဘယ်မှာ တွေ့မှာလဲ”

“နင်...အခု... East Point တာဝါမှာ ကျွဲရှင်လာတာ နေတာ ဟုတ်”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ အတန်းပြီးတော့မယ်”

“ဒါဆို နင် အတန်းပြီးတာနဲ့ ရှစ်လွှာကလေးခါး ထောင့် မှာ စောင့်ပါလား”

“လှေခါးမှာ ဟဲ့...နင်က ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ Ocean ထဲမှာ”

“အဲဒီထဲပဲ...ငါလား”

“ဒီမှာ ရှောပင်(န်)ထွက်တဲ့လူတွေအများကြီးနဲ့ စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့မရဘူးဟဲ့”

“ဒါဆိုလည်း...ကော်ဖီဆိုင် တစ်ခုခုထဲ”

“ငါ...ပြောတဲ့ နေရာမှာပဲ စောင့်ပါ မခရယ်၊ လူတွေ ကြားထဲပြောရင် လူတွေကို သတိထားနေရဦးမယ်၊ ငါပြောတဲ့ နေရာမှာပဲစောင့်၊ ကွန်ဒိုရဲ့ ရိုးရိုးလှေခါးဆိုတော့ လူအတက်အဆင်း သည်း နည်းမယ်၊ အိုခေပြီနော်၊ Level-8 မှာ နောက် ငါးမိနစ် အတွင်း”

ဘီဘီက ချိန်းဆိုမှုကို အဆုံးသတ်ပြီးမှ နောက်ထပ်ဖုန်း တစ်ကော(လ်) ထပ်ခေါ်သည်။ တဖက်က ဖုန်းထူးသံနားထောင်

နေ၏။

“အင်း...ချိန်းပြီးပြီ၊ ပြောထားတဲ့အတိုင်း တိတိကျကျ ဖြစ်ပါစေနော်၊ အို...ခေ”

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ခြင်းလှည်းတစ်ခုလှမ်းဆွဲသည်။ နောက်ထပ်နာရီဝက်လောက်သူမ ဒီထဲမှာ အချိန်ဖြုန်းရဦးမည်ထင်သည်။

‘ဆော့ရီ...အန်တီယု’လို့ စိတ်ထဲမှ ယံယံအမေတောင်းပန်တာ စိတ်ရင်နှံ့ရာ လျှောင်ပြောင်တာပါ ရောထွေးသည်။ မခေ့ကို တောင်းရမ်းသည့်နေ့ နှစ်ဖက်မိဘတွေ နားဖောက်ကြသည့်နေ့မှာပဲ မခေ့က ပြတ်သားစွာ ငြင်းခဲ့သည်။

“ယံယံမှာ ချစ်သူရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အဲဒီ ချစ်သူက သမီးမဟုတ်ဘူးလား”

အန်တီယုက ချက်လောက်ထိရှည်သော စိန်လော့ကတ်ပလက်တီနမ်ကြိုးကြိုးခါအောင် တအံ့တသြ မေးသည်။ မခေ့တော့ မျက်လွှာချသည်။

“မဟုတ်ဘူး...အန်တီယု၊ ယံယံကို သေချာမေးကြည့်ပါ”

တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားတုံးက နဲ့ ယံယံမှာ ဂုန်းခဲပြေးလိုက်မလို့ ဟန်ပြင်ခဲ့သေးတာပင်။ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ဘီဘီတို့ သားအမိမှလွဲ၍ ကျန်သူတွေအားလုံး လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ပြေးပြေးလွှားလွှား။ အန်တီဒေဝီက အန်တီယုကို တောင်းပန်သည်။

“တောင်းပန်စရာကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ဒေဝီ၊ ယံယံ တကယ် ချစ်တာ မခေ့မှန်း ယုသိပြီးသား၊ သားနဲ့ မခေ့ကြား အထင်လွဲစရာ တခုခုရှိပြီထင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ကတော့ သားကို မခေ့ပဲ သဘောတူတယ်”

ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြောခဲ့မှန်းမသိပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကစ၍ မခေ့နှင့် အန်တီယု ဆက်ဆံရေးခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဘီဘီကို အခေါ်အပြောမပျက်ပေမဲ့ အရင်လို တလိုက်တလဲ့ကြီး မဟုတ်တော့။

“ဒါတောင် ဒီအိမ်မှာ တစ်ညအိပ်သွားတဲ့အဖြစ်ကို မသိလို့၊ သိများသိရင် မခေ့ကို ငယ်ထိပ်သွေးတက်ပြီး သေသွားလားပဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ မခေ့ မခေ့ဖြစ်နေရအောင် ညည်းသူငယ်ချင်း

မြေမခပန်းက ရွှေထွက်နေလို့လား၊ အံ့ပါရဲ့ တကယ်”

မေမေမှာ နေ့ရှိသ၍ ဒေါသတွေနဲ့ နပန်းလုံးသည်။

“ငါ့သမီး သိက္ခာကျမှာမို့လို့၊ ဟွန်း...နို့မို့ဆို ငါ့သမီး အခန်းမှာ အိပ်သွားတဲ့ ဒင်းကို အားမလိုအားမရရှိကာ အံ့ကြိတ် မဲ့ရွံ့ပစ်တာလည်း ရှိသည်။ ထို့နောက် ထိုင်နေသော ဘီဘီအနားနဲ့ ရောက်လာပြီး သူမ ပန်းကိုဖက်သည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ငယ်စားရင်းက ထုတ်ပစ်တော့သမီး၊ မိုးယံထက် ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ နောက်ထပ် သားသားလောင်း မေမေထပ်ရှာမယ်၊ ဂန္တီကျော်စောရဲ့ အနာဂတ်က အဲဒီနှစ်ယောက်ထက် တိုးတက်ရမယ်၊ မြင့်မားရမယ်”

ဘီဘီက မေမေပန်းမှာ မှီချသည်။

“အချစ်မှာ ပြည့်စုံချမ်းသာတာတွေ မလိုဘူးထင်တာ မေမေ”

“အချစ်မှာ...ဟုတ်လား...ဘီဘီ”

ဒေါ်ခင်ကျော်စောက သမီးကို ဆတ်ခနဲ့ တွန်းထုတ်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ပြင်ထိုင်ကာ ဘီဘီကို မမြင်ဖူးသလို

ခုတ်ပြေးညီတူ ခုစေ့ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...မေမေ”

“အချစ်လို့ ပြောလိုက်တာလား၊ ညည်း မိုးယံကို ချစ်နေတာလား”

“ချစ်နေလို့ မခအပေါ်”

“ရပြီ...သမီး၊ မေမေက သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဆို ဒီလို ထူးခြားနားဇာတ်လမ်းလေးတွေ ထွက်လာတတ်တယ် ထင်ထားတာ၊ ဘီဘီက ရိုးရိုးဇာတ်လမ်းမှ မဟုတ်တာ၊ အချစ်ဆိုတာ တိုတော့ မေမေသဘောကျတယ်၊ သူက ကမ္ဘာ့လောက ကြီးမှာ အနှိုင်းမဲ့အင်အားရှင်ပဲ၊ အချစ်ကြောင့် တိုးတက်တဲ့လူ တွေရှိသလို မိမိကျသွားတဲ့ လူတွေအများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တတ်လာပြီဆိုရင် နိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစား...မေမေအားပေးတယ်”

ဘီဘီကို လက်ဝါးတွေ ဘာတွေထောင်ပေးပြီး လက်ဝါးချင်းဖြောင်းခနဲ့ ရိုက်ခဲ့ကြသည်။ မေမေနဲ့ ဘီဘီက ထိုမျှအထိ အတွဲညီသော သားအမိဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်မို့ ဘာမှမဝယ်ဖြစ်သေးပဲခြင်းလည်း

ကို တွန်းပြီးအထွက် တစ်ဖက်ထောင့်ချိုးမှ ကွေထွက်လာသော အရိပ်ကြောင့် ဘီဘီက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ဟယ်...ကိုမင်းမိန့်”

ကိုယ့်မှာမည်ခေါ်လိုက်၍ မိန့်က ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်သည် အနီရဲရဲဂါဝန်တို့နှင့် ဆံပင်တွေကို ပခုံးတဖက်ပေါ် ဆွဲချထား ကား နှုတ်ခမ်းရဲရဲနှင့် သူမကို မိန့်က ကြည့်သည်။

“ဪ...ပလာဇာမှာ ဆုံခဲ့တဲ့”

“ဘီဘီပါ၊ အဟွန်း...ဘီဘီ နာမည်က အဲဒီလောက်

အကဲ မှတ်ရခက်လားလို့”

“ဆောရီးဗျာ”

“ရပါတယ်...ရှော့ပင်(နံ)ပဲလား ကိုမင်းမိန့်၊ အဆင် မပါဘူးလား”

လည်သန်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ မေးတော့ ပခုံးထောင့် သည့် ခရော်တယ်နားဆွဲက ဖျိုးဖျိုးဖျက်ဖျက် လှုပ်ခါသွားသည် မိန့်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လိုအပ်တာနည်းနည်း ဝယ်တာပါ၊ တစ်ယောက်တည်း

ခါပဲ”

“အဖော်မရှိရင် ဘီဘီ လိုက်ခဲ့ပေးရမလား၊ ဘီဘီလည်း အယောက်တည်းဆိုတော့ ပျင်းနေတာနဲ့”

တီရှပ်အဖြူ ကာကီရောင် ဘောင်းဘီတို့က အိတ်တွေ အလှပနှင့်ဖြစ်ကာ ရိုးရိုးခြေညှပ်ဖိနပ်စီးထားသည်။ ရွှေရောင်သမ်း သော ဆံပင်တွေအားလုံး စုစည်းထားသော စိမ်းညိုသော မျက်ခုံး နှင့် နိုင်ကျည်သော မေးရိုးတွေက သူ့စတိုင်(လ်)ကို ပိုမိုကဲသွား ဆောင် အားဖြည့်ပေးတာလားလို့ ဘီဘီက တွေးမိသေးသည်။ ဆံပင်ကတော့ တွေတာနှင့် လူချောလေးလို့ သတ်မှတ်ရသလောက် ခိုင်းမိန့်ဆိုသူကျတော့ ခပ်မိမိ မိုက်မိုက် စတိုင်(လ်) အပြည့်နှင့်လူ ဖြစ်သည်။ မိန့်ကတော့ တိုလီမိုလီ တွေဝယ်ထည့်ထားတဲ့ လက်ဆွဲ ခြင်းကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“လိုတာတွေဝယ်ပြီးသလောက် ဖြစ်သွားပြီဗျာ၊ ငွေရှင်း ဆာမှာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

တစ်ခါတည်းနှုတ်ဆက်ပြီး သူမအပါးမှ တစ်ခါတည်း နှုတ်လာခဲ့သည်။ Seay ကျလွန်းသော အလှတရားတွေရှိသည့်

မိန်းမမျိုးနှင့် မိန့်က သိပ် မပတ်သက်ချင်။ လှပြီးသားကို ပိုလှအောင် မွမ်းမံနေတတ်သော မိန်းမတွေကိုလဲ... မိန့်က သဘောမကျတတ်သဘာဝကပေးသော အလှတရားများနှင့် ရိုးသားဖွယ်လင်းမှုရှိရင်တော်ငြိဟု မိန့်ကယူဆတတ်သည်။ နေရင်းထိုင်ရင်း မာနကြီး တခွဲသားနဲ့ မိန်းမတွေများ ကျတော့လဲ။ အတွေးတဟိုတယောက်ပုံရိပ်က ဝင်ရောက်လာတော့ မိန့်က ပခုံးတွန့်ကာ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်၏။ ကောင်းကင်မှာ မျက်နှာတက်ခိုက်ထားသော အဲဒီတယောက်က အလှအပ သိပ်မကြိုက်မှန်းသိသည့်

“ဟာ... သွားပြီ”

အတွေးနယ်ကျွံပြီး ဓာတ်လှေခါးရှေ့ရပ်မိကာမှ မီးပြတိုက်တာနှင့် သွားကြုံ၏။ မိန့်က ဒီကွန်ဒိုမှာ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေတာမို့ ဘာပဲလိုလို မြေညီထပ်က ရှော့ပင်း(နိ)ခေါ်ဆင်းတာနဲ့ လိုချင်တာ။ အကုန်ရ၏။ မီးပြတ်သွား၍ ကွန်ဒိုအတွင်း သီးသန့်မီးစက်မောင်းပေးရာဖြစ်သည်။

“အဲဒီ ကောင်မလေးအကြောင်း တွေးမိရင် ငါပါပဲ။ ပြီး ကံမကောင်းတော့ဘူး။ ကံတွေးမိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ်

အပြစ်ပေးမှ”
ခြေဦးတည်ရာသည် သူ့အခန်းဆီသို့ ဖြစ်ပေမဲ့...လမ်းကြောင်း ပြောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

• • •

အခန်း (၁၅)

“အယ်...ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

လှေခါးဘေးနံရံတလျှောက် ထွန်းထားတဲ့ နံရံကပ်မီးတွေ ချက်ခနဲ ငြိမ်းကျသွားသည်။ ပြင်ပအလင်းရောင်က လှေခါး ဘာဆစ်ချိုးရှိမှန်တွေရှိ၍ မှောင်မသွားပေမဲ့ မီးထွန်းထားတာလောက် ထင်းလင်းချင်းချင်း မရှိတော့။ မခဏ နံရံ၌ ရေးထားသော နံပါတ် ၆ ဆိုတာကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ နာရီကို တချက်ကြည့်လိုက် သည်။

“ချိန်းထားတဲ့အချိန်ရောက်နေပြီ။ သူက ဘာလို့ နောက် ကျနေရတာလဲ”

“နောက်မကျပါဘူး။ ရောက်လာပါပြီ”

“ဟင်”

အပေါ်ထပ်လှေခါးမှ ဆင်းလာတဲ့လူလေးယောက် ကြည့်ညှိစရာလဲမရှိ။ လေးစားစရာ မကောင်းသော မျက်နှာဖေး တွေနဲ့ ဖြစ်သည်။

“မင်းက အောက်လှေခါးထစ်ကစောင့်...မင်းတို့ နှစ်ယောက်က အပေါ်ကစောင့်”

လူခွဲပြီး တာဝန်ပေးပုံက ဝိုင်းစတားလား။ မကောင်း သော ဒုစရိုက်မှုလုပ်မလို့လားမသိပေမဲ့။ မခက ကြောက်စိတ် တော့ဝင်လာသည်။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ။ ရုတ်ရုတ်၊ ရုတ်ရုတ်တော့ မလုပ်နဲ့ နော်။ ခဏနေရင်မခ၊စောင့်နေတဲ့လူ လာတော့မှာ”

“အင်း...သနားစရာပဲ၊ ကျွတ်...ကျွတ် ကြည့်စမ်း... မင်းက လှသလောက် အယုံသိပ်လွယ်တဲ့သူပဲကိုး”

ကုတ်အင်္ကျီခါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခွဲကာ။ သူမထံ မလှုပ်တလှုပ် လျှောက်လာတာကြည့်ပြီး အခြေအနေမကောင်း တော့ဘူးဆိုတာ။ တပ်အပ်သလိုလိုကသည်။ ထို့ကြောင့် မခက

အောက်ထပ်ဆင်းသည်။ လှေခါးတစ်တွေဆီ ခြေလှမ်းရွေ့တယ် ဆိုရင်ပဲ ထိုလူက လက်တဖက်ဆန့်ကာ သူမကိုတား၏။

“မသွားပါနဲ့ဦး...မင်း...စိတ်ညစ်အောင် ဘာမှမလုပ် ဘူး။ ဒါပေမဲ့...ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ မင်းနေ၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားစေရမယ်”

မခမှာ မျက်လုံးတွေဘာတွေ ပြူးထွက်သွားပြီး ကြောက် စိတ်ကြောင့် နှလုံးအိမ်တဆတ်ဆတ်ခုန်လာသည်။ သူ ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းဆိုတော့။ ဘုရား...ဘုရား ဘာတွေ ခိုင်းမှာပါလိမ့်လို့ ဆွေးပြီး လက်ဖျားခြေဖျားတွေလဲ အေးစက်လာသည်။

“ဟေ့...ကျော်စွာ အဆင်သင့်ပဲလား”

“အဆင်သင့်ပဲ...ဆရာ”

အပေါ်ကလူလည်း ဘာတွေအဆင်သင့်နေလဲမသိ မခက ဆရာ ဟစ်၍သာ အော်ငိုပစ်ချင်စိတ်နှင့် ရှေ့မှ လူ့အားငေးကြောင်း ကြောင်ကြည့်နေမိ၏။

“ဆရာ...လူတယောက်တက်လာတယ်...ဆရာ”

အောက်ထပ်လှေခါးမှာ စောင့်ခိုင်းထားသူက ကသောက

မျောပြောဖွယ်ရာမရှိ ဟိုလူတွေကလဲ...ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်တွင် မခကတော့ တဖျတ်ဖျတ်အသံပေး၍ နီးကပ်လာ သော ခြေသံကိုယ့်နားစွင့်နေမိတာ ဝမ်းသာအားရပါ။ အရင်ဆံ့ ခြေသံနှင့်အတူ လေချွန်သံသဲ့သဲ့ပါ ကြားရပြီး အဖြူရောင်အနီ တစ်ရိပ် လှေကားထိပ်မှာပေါ်လာသည်။

“ဟင်”

မိန့်...မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် လှေခါးထဲက လာရတဲ့ အမောတွေ ညောင်းညာမှုတွေ ဘယ်ရောက်သွားမှာ မသိတော့။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ ဆဋ္ဌမအာရုံတွေ ဘာတွေရမလဲ လားလို့ အထင်ကြီးရမလိုဖြစ်သွားသည်။ အခုတင် သူမအကြောင်း တွေးနေခဲ့သည်။ ဟော...ယခု...သူမက သူ့မျက်စိရှေ့ရောက် လာသောအဖြစ်က ဆန်းတော့အဆန်းသား။ ကောင်းကင်က မျက်နှာတက်ချိတ်မည့်သူမကတော့ မိန့်ကိုမြင်တာနှင့် မျက်စိ တွေအရောင်တောက်သွားတာ ဝပ်တစ်ရာလောက်နီးနီး။ ပြီးတော့ သူမရှေ့ရှိ လူကို လှမ်းကြည့်၏။

“တွေ့လား။ မခကစောင့်နေတဲ့လူလာပြီ”

ရပ်တည်ကြီးနှင့် ပြောတဲ့အခါ မိန့်တောင်အူကြောင်ကျား ဖြစ်သွားရ၏။ သူမကတော့ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ မိန့်အနား လျှောက်လာကာ မိန့်လက်မောင်းကို ချိတ်သည်။

“ရှင် တယောက်တည်းလား။ ဟိုအုပ်စုတွေရော”

“ဟင်...ဘယ်အုပ်စုလဲ”

ယောင်တိယောင်မှားနှင့် ပြန်မေးသော သူ့ကို သူမက မျက်တောင်တွေကျောထွက်လာအောင် မျက်လုံးပြူးပြသည်။

“ရှင်...သူငယ်ချင်းတွေပြောတာလေ။ ခြေအောက်မှာ ဝယ်နေကြတုံးလား။ အဲ့ဒါဆိုလဲ မခကိုအပေါ်ကနေသွားစောင့် မယ်လေ။ လာ လာ...သွားကြရအောင်”

မခကသူလက်ကို ဆွဲပြီး ဟိုလူတွေကို ဖြတ်ကျော်တက် သည်။ ထိုအခါ...အပေါ်ဆင့်လှေခါး၌ ကင်မရာတလုံးကိုင်ပြီး စောင့်နေသူကလဲ ယောင်နုနှင့် မခကို လိုက်ကြည့်ရုံသာ တတ်နိုင်သည်။ လှေခါးတဆစ်ချိုးကို တက်ပြီးတဲ့အထိ မြေမခပန်း ဆိုသူက သူ့လက်မောင်းကို ချိတ်ထားတာ မဖြုတ်သေးတာမို့ မိန့်က ရုန်းသည်။

“မင်း...ဘယ်အချိန်ထိ ဆွဲထားမှာလဲ”

“ကဲ...ရှင်”

မခ.က လက်မောင်းကို ပိုတိုးဖက်ကာ မော့ကြည့်သည်။

“ဒီမယ်...ရှင် သိပ်ပြီးအဖြစ်မသည်းစမ်းပါနဲ့။

နောက်မှာ လိုက်လာတယ်။ ရှင်ဘာသိလဲ”

“မင်းကရော...ဘာတွေသိလို ငါမြင်တိုင်းဒီလိုပုံစံ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဘာ...ရှင်...ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ငါ မြင်တာငါပြောတာလေ။ ရောက်ရာနေရာမှာ မင်းကလျှပ်စီးကို လက်နေတာမျိုး”

ရှင်ကလဲ မခ.လက်သမ္ဘု လိုက်ကြည့်နေတာကိုး”

နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်လျှောက်ပေမဲ့ ရန်ကတော့ဖြေ

နေစမြဲ။ သူက...နောက်တစ်ဖက်လှေခါးကို ဆက်မတက်တော့

တဆစ်ချိုးတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်လိုက်တာနှင့် ကွန်ဒိုရဲ့ စကြိုနံလ

ဆီရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ အစိမ်းနုရောင် ခါးပေါ်တက်စကင်

နီဂျင်း(နီ)နှင့် အဝါတောက်တောက်ချိုင်းပြတ် အင်္ကျီပေါ် ချို

အောက်ရောက် ဂျက်ကက်က အနက်ရောင်နှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

အဖြူရောင် ကြိုးသိုင်းဟိုက်ဟီး(လ်) ကြီးစီးထားတာတောင် သူ

ခုံးခွန်းနား အထိလောက်သာရှည်လာသော အရပ်ကိုကြည့်ပြီး

မျိုးမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မြို့သိပ်ထားရသည်။ သူမကတော့ နောက်

ညှို့ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် သူ့ခြေလှမ်းအတိုင်း အမှီလျှောက်

သည်။

“ရှင်...ဘာလို့ ဒီဘက်အထိ ကွေ့ဝင်လာရတာလဲ

အောက်ကလဲ မျက်ခြေပြတ်လို့ မရအောင် တကောက်ကောက်

ပါလာတာလို့”

“မကွေ့လို့မရဘူးလေ။ ဒီမှာ...ငါ့အခန်းရောက်ပြီ”

မိန့်က ဒိုးလော့(ခ်)ကို အွန်ရင်း လျှို့ဝှက်နံပါတ်ကို

အတိတ်နိပ်သည်။

“ကဲ...မင်း...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...အမိ”

“ဟမ်...ဘာကိုလဲ”

နောက်သို့ လှည့်အကြည့်မှာ ဟိုလေးယောက်က အခန်း

အဆင့်ကွယ်တခု၌ ဖျတ်ခနဲပုန်းကပ်လိုက်တာတွေ့ရသည်။

“ဝင်လေ...ရှင်အခန်းကို”

“မင်းကရော”

“မခ,ပါ ခဏဝင်မယ်”

ပြောပြီး သူ့ကို တွန်းတွန်းတိုးတိုးနှင့်အခန်းဆီ ဝင်ခဲ့တော့
နှစ်ယောက်အတူတူ...မိန့်...ကြားဖူးသော...မဖိတ်ခေါ်ဘဲ
ဧည့်သည်ဆိုတာ...ဒါမျိုးပဲလား။

. . .

အခန်း (၁၆)

“ဘယ်လို...မညှိတော့ဘူး...ဟုတ်လား...မိုးယံ
ဆီဟာက ဘာလဲဟယ်။ အခုဆီထမင်း။ အခုစာကလေးကြော်
နဲ့...ငါဖြင့် အုံ့ညာလို့ မဆုံးဘူး” နင်ပဲ...မခကို မရရင် သေတော့
မိမယ်ဆိုပြီး အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာကို အခုဘယ်လိုဖြစ်လို့
အစက်စက်ဖြစ်သွားရပြန်တာတုံး။

ဒေါ်ယုက ပေါ်တီကိုအောက်အထိ ဆင်းလိုက်ရင်းမေး
သည်။ ယံယံက သုန်သုန်မှုန်မှုန်မျက်နှာ ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွ
သည်။

“မအေးစက်လို့ မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေပို့ပါ မေမေ။

ပြန်စဉ်းစားရပြီလေ။ သူ့အဲဒီလောက်ငြင်းနေတာ သားနဲ့ တကယ်
မစေ့စပ်ချင်လို့နေမှာပါ ဆိုပြီး”

“မင်းနဲ့ ဘီဘီအကြောင်းတွေကို သိထားတာမျိုးဆို
ရင်ကော”

သူ...မေမေ့ကို စွေစောင်းစောင်းလှည့်ကြည့်သည့်
အဲဒါပါပဲ အဖြစ်လဲကိုယ့်ဘက်မှာရှိထားတော့ ထင်တိုင်းကြည့်
မရတဲ့ သဘောမျိုးတွေဖြစ်နေသည်။

“အဲဒါကြောင့် မေမေပြောတာပေါ့။ တကယ်ချစ်တာ
မှန်ရင်...အားလုံးရှင်းပြသင့်တယ် တော်ကြာ...ဘီဘီက အ
သွားပြောလိုက်မှဖြင့်...မေမေဖြင့် သားတို့မြန်းတဲ့ နေ့က မခင်
တာကို မြင်တဲ့ကျော် ရုပ်ကိုသိပ်တောင်မသင်္ကာဘူး။ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာဖြစ်တဲ့ရုပ်နဲ့”

တကယ်ဆို။ စေ့စပ်ပွဲပျက်တဲ့ သဘောပဲလေ။ သူ
ဝင်နှစ်သိမ့်ပေး။ ဖျန်ဖြေပေးတာမျိုးလုပ်သင့်တာကို...မခင်
တောင်...အားပေးအားမြှောက်လုပ်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့...သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်က

အောင်းဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ”

ထို့ကြောင့် ယုကလဲ ဇွတ်အတင်းနှစ်ပြောခဲ့တာ
“သားကို မခနဲပဲ သဘောတူတယ်”

တမင်သက်သက်ကြီး ပြောခဲ့တာဖြစ်၏။ မိုးယံကတော့
အောင်းသွားဖို့ပြင်ဆင်ပြီးသားမို့ ကားပေါ်တက်ထိုင်ကာ စက်နှိုး
သည်။

“မခ,ကို မေးစရာတွေတော့ရှိလာပြီ မေမေ”

မေးစရာဘာတွေများလဲလို့ ကိုယ်ထပ်မမေးခင်ပဲ ကိုယ်
ဘက်ချောရဲ့ကားက လျှောခနဲ မောင်းထွက်သွားပြီး ဘီဘီခြံရှေ့
ရပ်သည်။ တတိတီနှင့်ဟွန်းသံနှစ်ချက်လောက်ပေးလိုက်သည်
ပဲ...ဘီဘီက ပြေးထွက်လာ၏။

“အန်တီယု...ဘီဘီ...သွားပြီ”

မြင်သာအောင် လှမ်းအော်လက်လှမ်းပြသွားသေ၏။
အဲဒါကားရဲ့ နောက်မှာ တက္ကစီဘုတ်တင်ထားသည့် ကားလေးထဲ
ထဲ...ယုက ဒီမြင်ကွင်းတွေကို စိတ်မသက်မသာကြည့်ပြီး
အော်ပြင်းချရုံမှတပါး တခြားဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့။ တကယ်ဆို

ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာ ဒီလိုမဟုတ်ပေမဲ့ ကလေးတွေက သူ့စိတ်
နဲ့သူကိုယ်။

• • •

အခန်း (၁၇)

“ဘာတွေလဲ”

ပေါ်ပေါ်ဖြုတ်ခနဲဖြုတ်ကျလာသည့် စက္ကူအိတ်ကိုကြည့်

မခ.က ခေါင်းမောကာပြန်မေးသည်။

“မေးစရာရှိတယ်”

ဖုန်းဆက်ချိန်းတာကြောင့်...မခ.က မိုးယံနှင့် တွေ့နေကျ

ရောက်ရောက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အခု ဒီရောက်မှာ...စာတတ်န

သတိပြုလာလုပ်နေတာပဲ နားမလည်နိုင်ခြင်းများစွာနဲ့ မေးတာကိုယ်

စိတ်မရှည်သလို။ ခေါင်းရွပ်တွေးသလို ရုပ်မျိုးနဲ့...ပြန်စိုက်

ပြည့်သည်။

“နင်...မဖွင့်ကြည့်ရဲဘူး...မဟုတ်လား”

“ဘာ”

“ဖွင့်ကြည့်လေ။ နင်...သတ္တိရမှာပေါ့။

အဲဒီထဲမှာ...နင်နဲ့ပတ်သက်တာတွေချည်းပဲ”

မခ.က စာအိတ်ကို ပေါင်ပေါ်မှောက်သွန်ချတဲ့အထွက်လာတာက ကာလာစုံခါတ်ပုံများ။

“ဟင်”

အံ့အားသင့်ခြင်းကြောင့် ဘာဆိုဘာမှ မပြောနိုင်။ နေ့နေမြင်နေရသောခါတ်ပုံကို မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ ကြည့်ရင် တကိုယ်လုံးဆူဝေလာတာရှက်စိတ်သွေးများကြောင့် ဖြစ်သည်။ မခနှင့် ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ဝတ်ထားတဲ့ အရောင်တောက်တောက်တွေကြောင့် ခါတ်ပုံထဲမှာ ထင်းနေသည်။ ပုံတွေက ဘေးစောင်းပုံ။ ကျောလျှောက်သားတွေပဲပါပေမဲ့။ မခနှင့်သူ လက်ချင်းချိတ်ထားတယ်။ တာ...အသိသာကြီး။ လက်တဖက်က City Mar။ အိတ်ကို လူက ဆွဲထားပြီး မခ.က သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲချိတ်ထားတာ ခေါင်းငဲ့ပြီး စကားတွေပြောနေပုံက ချစ်သူတွေလိုလို ဘာလိုလဲ

နောက်ဆုံးတပုံကတော့ မခ.ကို နေရာတင်ပုံရက်သား လဲကျချင်လောက်တဲ့အထိ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းကို ပေးလေသည်။ မခ.က သူ့နောက်ကျောကိုတွန်းပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသောပုံ၏

“မဟုတ်ဘူး...ဒါက”

“နင်...ငါ့ကို လက်မထပ်ချင်တာ...ဒီလူကြောင့်လား...မခ”

“ဘာ”

ဒေါသနှင့်ရှက်စိတ်ကပေါင်းစည်းကာ သွေးထဲဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက်ဖြတ်စီးသွားသလဲမသိ။ ယံယံကို မော့ကြည့်ခြင်း၊ ဝန်းခနဲထရပ်ခြင်းတို့ကလဲ ဒေါသအလျှောက်ဖြစ်သည်။

“နင်...စကားကို ဆင်ခြင်ပြီးပြော ယံယံ။

ငါ့စိတ်ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ။ နင်အသိဆုံး

ငါ့ လျှို့ဝှက်တာတွေ မကြိုက်ဘူး။ တွေဝေတယ်။

ဝေခွဲမရတာတွေငါ့မှာ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ငါ... မဖုံး

ကွယ်တတ်ဘူး။ နင့်လိုလဲ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး”

“အေး...စွပ်စွပ်ပါ...ရတယ်။ ဒါပေမဲ့...ငါက ခါတ်ပုံ

ကြီးတွေနဲ့ သက်သေအတိအကျတော့ ထွက်မလာဘူး
လေ။ နင်ပြောတဲ့ နင့်စရိုက်တွေကြောင့်ပဲ။ နင် ငါ့ကို
လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းတယ်။ ချစ်သူအဖြစ်က ပြတ်စဲတယ်”

“နင့်အပြစ်ကို ငါ့အပြစ်အဖြစ်လာမရောနဲ့”

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဒေါသကြီးက မခ...တကိုယ်လုံး
မှာယိမ်းထိုးလျက်ရှိလေပြီ။ မိုးယံကတော့ မခနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်။
အေးစက်စွာပြုံးသော နှုတ်ခမ်းတွေမှာ သံမှန်သံစတွေလွင့်ပျံလာ
သလို ခံစားရကာ ချစ်စဖွယ် မိုးယံမျက်နှာက ချက်ချင်းကြောက်
မက်ဖွယ်ရာ သတ္တဝါကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ငါက နင့်အချစ်ကို ရချင်လွန်းတော့...နင့်ကို
သိပ်ချစ်လွန်းတော့ ဘာကိုမှ မမြင်ဘူးဖြစ်သွားတယ်။
မခ။ ဒီခါတ်ပုံထဲမှာ နင်ဝတ်သွားတဲ့ အဝတ်အစားနဲ့။
သူဒိတ်တွေက အတိအကျပဲ။ ဒါကြောင့် ဖန်တီးပြုပြင်
ထားတဲ့ပုံ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလုံးဝသေချာတယ်။ ဒီတော့
နင့် သဘောအတိုင်းပါပဲ။ နင်နဲ့ငါ...လမ်းခွဲကြတာပေါ့။
လူကို ကစားတာထက်...ချစ်တတ်တဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို

နင်...ကစားသွားတာ...ငါ... စိတ်အနာဆုံးပဲ”

“ဘာ...ချစ်တတ်တဲ့ နင့်နှလုံးသား။ ဟာ...ဟ
ဟား...ဟား... တကယ်ရယ်ရတယ်”

ရင်ထဲကြည်နူးသာယာခြင်းမရှိပေမဲ့ မခ.က နာကျည်
ခြင်းနှင့်ရအောင်ရယ်သည်။

“ချစ်တတ်တာတွေ။ ပေးဆပ်တာတွေနဲ့
လူ...အထင်ကြီးအောင် မပြောနဲ့ ယံယံ။

ငါ့နားက နင့်စကားကြားရတာတောင်ရှက်တယ်။

ငါ...သိထားတဲ့ အချစ်ဆိုတာ တယောက်ကို
တယောက်နားလည်မှုနဲ့ လက်တွဲခြင်းမျိုးပဲ။ နင်...

ကျင့်သုံးတဲ့ အချစ်ဆိုတာက အဟွန်း...ညီတူညီမျှ
ခွဲဝေ...ခံစားခြင်းလေ”

လပြည့်ညရဲ့ မြင်ကွင်းက မခ.အာရုံထဲ ပြတ်ပြတ်သား
သားပုံရိပ်ပြန်ထင်လာခဲ့သည်။ ရင်ချင်းအပ်ပြီး အနမ်းချင်းဖလှယ်
ခဲ့သူက အခု မခ.ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ကြွေးကြော်နေတဲ့ အချစ်
သူရဲကောင်းကြီးပဲ မဟုတ်လား။ မခ.သည် ထစ်ခနဲရှိ...အဲဒီ

သစ္စာမဲ့စွာ ဝေခံချင်နေသော မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်နှင့် ပုတ်ခတ်သည်။

“နင်နဲ့ငါ ဒီမှာပဲ။ ပြတ်ကြပြီ မိုးယံ။

ဒါပေမဲ့ ဒီခါတ်ပုံရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ငါ့အောင်လိုက် ရှာမယ်။ တွေ့တဲ့နေ့ကျရင်တော့ နင်နဲ့ငါ။ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့။ နင်နဲ့ ပြန်စဖို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော် ငါ့သိက္ခာ...ငါ့ မာနအတွက် ပြန်တွေ့မှာ နင်...စိတ်ကူး ယဉ်နေမှာစိုးလို့...သတိပေးတာ”

ပြောချင်တာကို အနိုင်နှင့် ပိုင်းပြော၍ သူပုခုံးတဖက် ကို ဖြတ်ချိတ်တွန်းတိုက်ကာ ထွက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မိုးယံက ကျောခိုင်းသွားတဲ့ ချစ်သူကို ခေါင်းငဲ့ကြည့်ရင် ရင်ထဲတဆစ်ဆစ် တိုးဆောင့် လာတာကအသည်းကွဲခြင်းပေဒနာပဲဖြစ်၏။ မချစ်ပူး ၍ အရူးအမူးဆိုတာထက် သံယောဇဉ်ပေါ် အသစ်ဖြစ်သော အချစ်တွေ သွန်းလောင်းခဲ့တာ...ခိုင်ခိုင်ခံခံ။ နိုင်ခဲ့သော အရာတခု ကို ဖျက်ဆီးဖို့ ခက်သလောက် မေ့ပျောက်ရန် မလွယ်ကူ။

“ယံယံ”

စိုးမိုးစာပေ

သူ့လက်ဖဝါးထဲ နောက်ထပ်နှူးညှိခြင်း လက်တဖက် က တိုးဝင်ဆုပ်ကိုင်လာ၏။ ယံယံငဲ့ကြည့်တော့ နားလည်ခြင်း ချက်ဝန်းတွေနှင့် ဘီဘီက သူ့ဘေးမှာ ယှဉ်တွဲရပ်သည်။

နင်...ခံစားရမယ်ဆို။ ငါသိတယ် ယံယံ။

ဒါပေမဲ့ အသည်းကွဲခြင်းဆိုတာ တမြေမြေခံစားနေရင် ပို နာကျင်တယ်ဟ။ ဒုန်းဒိုင်းဆိုပြီး အမြင့်ဆုံးအထိ ခံစားလိုက်... အဲဒါဆို အရှိန်ပြန်ကျဖို့ပဲရှိတယ်။ နောက်ထပ်မြင့် ဖို့ ဒီဂရီမရှိတော့။ နင်...ခံစားရ သက်သာမှာပါ”

အားပေးစကားပြောလာတဲ့ ဘီဘီကို သူက ငဲ့ကြည့်ပြီး အားတင်းပြုံးသည်။

“အဲဒါလွန်းလို့ ရှော့(ခဲ)ရသွားတာမျိုးပါ။

ငါ...အဲဒီလောက်အထိ အသည်းမနဘူး”

မာနနဲ့ အံ့ကြိတ်ပြောရပေမဲ့ ရင်ထဲပလောင်ဆူနေသည် ဆုံးရှုံးခြင်းကို နှမြောသည်စိတ်တို့ကြောင့် ရင်ထဲပူနေ၏။

■ ■ ■

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၁၈)

“ဟေ့...ဟေ့ကောင်”

ရှေ့မှသွားနေတဲ့ ငလင်းနှင့် ဇေကြီးက သူ့ကိုနောက်လှည့်
ပြီးခေါ်သည်။ မိန့်က ဖုန်းဖွင့်ပြီး မစ်(စ်)ကော(လ်)စစ်နေတာမို့
အဲဒီနှစ်ကောင်ကို မော့မကြည့်။

“အေး...ပြော”

“ပြောလို့ မရဘူး...မင်း...ကြည့်ရမှာ”

မကြည့်ချင်ပါဘူးကွာ။ ရင်ခုန်စရာမကောင်းပဲနဲ့”

ပြောတာက...ဇေကြီးတို့ကို ဖြစ်သည်။

“ရှင်...ဘာပြောတယ်”

ဘူးခနဲ ပေါ်လာတာက အသံခပ်စွာစွာနှင့်မို့...သူ့ဇောကြည့်တော့...သူမက မိန့်ရှေ့တည့်တည့်မှာ မီးဖွင့်ထွက်တော့ မတတ်အကြည့်စူးရဲရဲတွေနှင့် တည့်တည့်ဝင်တိုးသည်။

“ရှင်...ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဆောရီး။ မင်းကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

ဖြေရှင်းပြီး...မခဘေးနားမှ ရှောင်ထွက်သွားတာ အသည်းယားစရာ။ မခက သူ့ရဲ့အင်္ကျီလက်မောင်းစကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ဒီမှာ...ရှင်နဲ့ ရှင်းစရာရှိတယ်”

“လာပြန်ပြီလား...မင်း”

“ဘာ အခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ”

ရှင် မခကို သိက္ခာချထားတဲ့ကိစ္စလေ”

ဘေးနားကပ်ရပ်ကာ ဝေးဝေးလဲ မသွားပဲ သူတို့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသော ငလင်းတို့ စိတ်ဝင်စားခြင်းကြောင့် မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်လာသည်။

“မင်း...ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“သိချင်ရင်...ဒီမှာကြည့်။ ဒါ...ကြည့်ပြီးမှ ရှင်နဲ့...စာရင်းဆက်ရှင်းမယ်”

ရှင်ခွင်ထဲ ပစ်ပေါက်ပေးသော အညှိရောင် စက္ကူအိတ်ကြောင့် ဘေးကပ်ရပ်နေသော ဟိုနှစ်ကောင်က လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် သူ့အနားသို့ ဖျတ်ခနဲ ပြေးကပ်သည်။ အိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်တော့ သူတွေ့လိုက်ရတာ ဓါတ်ပုံတွေ။

“ဟင်...မိန့်...မင်းနဲ့...မြေမခပန်းနဲ့”

“ဟေ့ကောင်...မင်းက ငါတို့ကို နှစ်ကျပ်ကွက် နင်းဆားတာပေါ့လေ။ ငါတို့ကို ခင်သလို ဘာလို့နဲ့...ငါတို့ ကျောင်းတိုလား”

“ငါတို့ကွင်းကို သုတ်”

“အကြံယုတ်တဲ့...ငပုတ်”

အရေးထဲ ကာရန်နဘောတွေစပ်ပြီး တဟီးဟီးတဟဲဟဲ ရယ်နေသူတွေကို...မခက ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်မှ မျက်စိစိုစို အရှိန်သတ်လိုက်၏။

“အဟဲ...ကျွန်တော်တို့က မြေမခပန်း”

ဒေါသထွက်နေမှန်း သိလို့စိတ်ပြေအောင် စတာပါ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ...ဒါပေမဲ့...မြေမခပန်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆရာဝန်လောင်းလျာကြီးက ဘယ်ကဘယ်လိုပတ်သက်သွားလဲဆိုတာ”

“ဆရာဝန်...လောင်းလျာ”

မခ.က နှာခေါင်းရှူးရင်း ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ ရှုံ့ချခြင်းတွေနဲ့ပါ။ ဒီလိုဆရာဝန်မျိုး ဘယ်လူနာက ကြည်ညိုတတ်လဲ။ လက်ဖျံတွေမှာ တက်တူးတွေအပြည့် ဆံပင်ကျွေးတတ်သိုက်ကိုမှ နားမှာ စိန်တပွင့်တပ်ထားသေးသည်။ ဟူးဆရာဝန်ရုပ်တော့ မပေါက်ပဲ...သူပုန်လိုလို ဝါးမြလိုလို ရုပ်စိတ်ထဲက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကဲ့ရဲ့၏။ မင်းမိန့်ကတော့ ဓါတ်ပုံဆရာကို စိမ်းပြေနပြေကြည့်သည်။

“အဲဒါ မင်းကငါ့ကို သိကွာချထားတာ”

“ဘာရှင့်”

“ငါ့...ရာဇဝင်တလျှောက် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ ပတ်သက်သတ်ရှိဖူးတာ မဟုတ်ဘူး” မင်းနဲ့ကျမှ လက်

ခံရ။ ဘာညာလိုလို ဟန်ဆောင်ပေးရနဲ့”

ဒီမှာ...အဲဒါ တမင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ မခ

အခက်အခဲတွေသွားလို့ ရှင့်ကို အကူအညီတောင်းတာလေ။ ရှင်ကမှ ယောက်ျားတန်မဲ့နဲ့ ရိုးရိုးသားသား အကူအညီတောင်းတာကို ဓါတ်ပုံရိုက်ပြီး အသားယူတာ။”

လူပုသလောက် ဒေါသကတော့ တော်တော်ကြီးမားပုံရသည်။ တွေ့လိုက်တိုင်း ဂျင်းစကပ်(န်)နီ အဖြူကိုမှ ဆော်တာနဲ့ အနီရဲ့ရဲနှင့်တွဲဝတ်ထားသည့် သူမက အင်္ကျီအရောင်ကြောင့် အေးအေး။ ဒေါသအရှိန်ကြောင့်လား မသိ။ မျက်နှာမှာပါ ရဲ့ရဲ့တွတ်ကြမ်းနေ၏။

“မင်း...မဟုတ်လာမပြောနဲ့နော်”

“ဒါဆို...ရှင်လဲ ဟုတ်တာပဲလုပ်လေ”

“အေး...လုပ်နေတာပဲ။ အဲဒီနေ့က မင်းဟာ မင်း

လက်လာချိတ်တာ။ မင်းပဲ ဟိုလူတွေရန်က လွတ်ချင်လို့ ငါ့ အခန်းထဲဝင်ပုန်းတာလေ။ ငါက ဓါတ်ပုံရိုက်

ပြီး အသားယူရအောင် မင်းပုံစံပြန်ကြည့်ဦး။ ပေးစား
အသားရှိရဲ့လားဆိုပြီး။ ဟွန်း...
လူက ပုတက်တက်နဲ့။

“ရှင်...မဆိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့။ ဒါဆို ဒီခါတ်
တွေဘယ်က ရောက်လာတာလဲ”

“ မင်းပြုလို့ ငါတွေတာလေ။ တကယ်တမ်း သိ
ချချင်ပါသဖြင့်ဆို ကျောခိုင်းထားတဲ့ ပုံရိပ်မလား
မင်းမျက်နှာတည့်တည့်ကို ရိုက်မှာပေါ့။ နည်းနည်း
ပါးစဉ်းစားဦး”

ဒေါသက ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်ကျသွားတာနှင့် အရောင်ရောင်
သော မျက်နှာလေးပါ ဖန်းရောင်ပျော့ပျော့လေး ထင်ကျန်ခဲ့
မခက် တည်ငြိမ်တဲ့ သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့စကားသံတွေကို လေး
သလို တချက်စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒါဆို...ဟို လူတွေက...ရှင်လူတွေ မဟုတ်ဘူး
ပေါ့”

“တခါမှ...မမြင်ဖူးတဲ့သူတွေ”

“အဲဒါဆို...တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်...ရှင်က မခတ်နား
ဘာလို့ရောက်လာတာလဲ။”

“ရော်...ခက်ပြီ...ကလေးမ”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်စုံနှိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းကာ
ကို စိုက်ကြည့်ပုံက တကယ့်စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွား၏။

“မီးပျက်နေလို့ ခါတ်လှေခါးမစောင့်ပဲ ငါ အဲဒီက
တက်တာဟေ့။ ကဲ...ရှင်းပြီးလား။ မင်းတို့ရှိနေမှန်း
လဲ ငါမသိဘူး။

မင်း...ဘာကိစ္စကြောင့် အဲဒီနားရောက်နေလဲ ပြန်စဉ်း
စားကြည့်...ဒီ အရုပ်တွေထဲ ငါ မပါတာတော့ သေချာ
တယ်”

ဒီတော့မှ မခမုတ်ဉာဏ်ထဲ အသိတရားတွေဖျတ်ခနဲ
လက်သွား၏။

“ရှစ်လွှာမှာ...တွေ့ကြမယ်”

ချိန်းခဲတာလဲ ဘီဘီ

“လှေခါးထောင့်ချိုး”လို့ နေရာရွေးပေးခဲ့တာလဲ ဘီဘီ

ပဲဖြစ်သည်။

“မင်းက လှသလောက် အယုံလွယ်တာကိုး”

“ဘိ...ဘိ”

မမက အခုမှ အဖြေထွက်သွားသလို...ချက်ချင်း... ထုတ်ကာ...နံပါတ်တွေကို တရစပ်နှိပ်ရင်း ပြေးထွက်သွားတာ ခါတ်လှေခါးဆီ။

“ဟေ့...ဟေ့...ဒီမှာ ခါတ်ပုံတွေ”

မိန့်က လှမ်းအော်ပေမဲ့...တချက်လေးတောင်ပုံမကြည့်

“မီးပုံပုံပစ်လိုက်”

ငလင်းနှင့်စေကြီးကတော့ သူမ ပါသွားသည့် ခါတ်ခါးကိုတလှည့် သူ့ကို တလှည့်ကြည့်သည်။

“ငါတို့ကို နည်းနည်းလောက်ရှင်းပြစမ်းပါဦး။

မင်းနဲ့ သူနဲ့...နောက်...ဂန္ထီကျော်စောနဲ့”

မိန့်က ထိုနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအကြောင်းတွေကို

ပြသည်။

“ငါတောင်...အံ့ဩသွားတာ။ သူ့ကို လှေခါး

ချိုးမှာ တွေ့လိုက်ရတော့။ ပြီးတော့ အဲဒီနေ့က သူတကယ် ဟိုလူတွေကို ကြောက်နေတာလဲ...ငါ့ မျက်မြင်ပဲ”

“မင်းနဲ့ပါသွားတော့ရော...အဲဒီလူတွေက ကွိုင်မရှာ ဘူးလား”

ငလင်းမေးတာကို သူ ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ နောက်ကလိုက်ချောင်း”။

မိန့်စကားက အဲဒီမှာ ပြတ်ပြီး...ဟာခနဲ ထအော်သည်။

“ဘာလဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ သတိရပြီ...အဲဒီလူရဲ့ လက်ထဲမှာ ကင်မရာတလုံး တွေ့တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နောက်ကနေ လိုက်ချောင်း တာကွ။ နောက်ကနေ ဒီပုံတွေကို ရိုက်ထားတာပဲနေ မှာ”

“ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ...ဟေ့ကောင်။

မင်းနဲ့...မြေမခပန်းကို သိက္ခာချစေချင်တာလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ ဒီပုံဆို တမျိုးတမည်မြင်သွားစေ
နိုင်တာမျိုးလေ။ ဒီမှာကြည့်ပါလား။

ငါတို့ကောင် ဘာဘာညာညာထင်သွားသေးတာပဲ”

ဇေကြီးက သူ့ကျောပြင်ကို တွန်းပြီး သူ့အခန်းထဲ
လိုက်ဝင်လာသော မခပုံကို ပြကာပြောသည်။ မိန့်ကတော့ ဓါတ်
တွေကို သူ့လက်ဖဝါးမှာ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ရင်း အကြာကြီး ဧည့်
စားနေ၏။

“မင်းတို့ကျောင်းမှာ မြေမခပန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးအ
တလော...ထူးခြားတဲ့ သတင်းမျိုးရှိလား”

“မရှိ...အင်း...ရှိတယ်”

ဇေကြီးက ခေါင်းခါခေါင်းညိတ်နှစ်ခုလုံးလုပ်သည်။

“ဟိုးတပတ်ကတော့ မြေမခပန်းနဲ့ မိုးယံစေ့စပ်တော့
ဆိုပြီး မိုးယံတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ကြားတယ်ကွ။ နောက်...မြေ
ပန်းက ငြင်းဟာလား။ မိုးယံက ဆက်ကြိုးစားတာလားမသိဘူး
ဒါပေမဲ့ မိုးယံနဲ့ မြေမခပန်းရဲ့ အဲဒီသတင်းမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘိ
ကတော့ ရှင်းထားတာပဲ”

“ဘိဘိ”

ထိုအမည်ကို ကြားမှ ရဲရဲတောက်အပြုံး။ ညှို့သော
အကြည့်တွေနှင့်ဂမ္ဘီကျော်စောနဲ့ သူ့ အဲဒီ တနေ့တည်း တရက်
တည်း City Mart ထဲမှာ ဆုံခဲ့ကြသည်ပဲ။ ဆက်စပ်လို့ မရပေမဲ့
တိုက်ဆိုင်မှုတွေက အံ့ဩဖို့ကောင်းအောင် ထူးဆန်းဖြစ်ခဲ့သည်။

“မြေမခပန်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုသိလား”

“ငါ...သိတယ်”

ဝမ်းသာအားရထအော်သည်။

“မင်း...ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဖုန်းနံပါတ်မေးတာ...ဖုန်းဆက်မလို့ပေါ့

ကဲ...ပြောစမ်းပါ”

ငလင်းကရွတ်ပြသည်။ ပြီးတော့နှစ်ကောင်သား မကြား
တကြားနဲ့ အတင်းအုပ်နေပုံရ၏။ မိန့်ကတော့ ဖုန်းဆက်ပြီးတာနှင့်
ဒီဘက်ပြန်လှည့်သည်။

“ငါ့...ခဏလိုက်သွားဦးမယ်”

“မင်းက ဘယ်ကို လိုက်မှာလဲ”

“အေးလေ...မဆိုင်ရင်...ဘေးဖယ်နေ”

“မရဘူးကွ။ ဒီမှာငါ့ပုံကြီးပါလာတာမတွေ့ဘူးလား။ သူနစ်နာသလို ငါလဲထိခိုက်မှုတော့ရှိတာပဲ။ ပြီးတော့ မဲါတ်ပုံဆိုတာ ကော်ပီပွားလို့ရတာတွေ အများကြီး။ နေရင်းထိုင်ရင်းနံပါတ်အချိတ် မခံနိုင်ဘူး ဟေ့ကောင် တွေ။ နေခဲ့ကြ”

ဖွင့်မဝင်ရသေးတဲ့ အခန်းတံခါးရှေ့မှသူ လှည့်ထွက်တော့ နှစ်ကောင်သား အူယားဖားယားနှင့် ပြေးလိုက်လာကြသည်။

“သယ်ရင်းရယ်...သယ်ရင်း ပြဿနာ ကိုယ့်ပြဿနာ ပေါ့”

ဇေကြီးက ပြောပြီး ငလင်းကို မျက်စိမှိတ်ပြသည်။

“ငါတော့...မျက်ခုံးတွေ ခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ”

ငလင်းက ပခုံးတွန့်ပြီးပြော၏။ အခါတိုင်းဆို...သူက ထိုငပေါ်နှစ်ယောက်ကြား လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်ပစ်မည်ဖြစ် ပေမဲ့...ဒီတကြိမ်တော့ ရယ်သံတွေရင်ထဲ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။ ပီရီစွာ လုပ်ကြံခံရသူထံမှာ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ရပေမဲ့...မိန့် စိတ်ပူဖူး

နေတာ တခြားတယောက်အတွက်ဖြစ်သည်။

ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလို့ တွေးမိကာမှ စိတ်ထဲမှာ သက်ဆိုင် ချင်လာတာ...ဘာကြောင့်လဲ။

• • •

အခန်း (၁၉)

“မိုးယံရော”

ဆိုင်ထံ သူမဝင်တာနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသော
မခေကို ဘီဘီက ပြုံးပြကာ ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ လိမ္မော်
ရောင်တောက်နေသော ဂါဝန်တိုက် လည်ပင်းကနေ ရင်ဘတ်
နားအထိ ကော်လံပိုင်းအိလေးကျနေကာ ခါးနားမှာ ခါးပတ်အနက်
ရောင်တပ်ထားသည်။ အသားကပ်ခြေအိတ်ဟာ အနက်ရောင်
စာအပေါက်တွေမို့ ဘီဘီ အလှကထင်းနေအောင် ပေါ်လွင်သလို
လူတကာလည်ပြန်ငေးချင်အောင် ဖမ်းစားထားနိုင်တာတွေ
ဘကယ်လက်ဖျားခါလောက်သည်။ ဘီဘီက မခေ ရှေ့မှာ ခြေ

ချိတ်ထိုင်သည်။

“ယံယံက နင်နဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့... နင်ပြောတဲ့စကားတွေကို ငါပဲနားထောင်လာပါတဲ့။ ဒါတောင် သူ့ကို ပြန်မပြောပါ နဲ့တဲ့”

ထိုင်ခုံကို ကျောမှီပြောပုံက သက်တောင့်သက်သာ။

“ငါ...နင့်စကားတွေကို ဘာတခုမှ မယုံတော့ဘူး။ ဘာဘိ။ ဒီခါတ်ပုံတွေကိစ္စ ကိုမိုးယံရှေ့မှာ ငါရှင်းမှ ရမယ်”

“ဘာလဲ...အဖြစ်မှန်တွေ သိသွားရင် ယံယံ နင့်အပေါ် စိတ်ပြန်လည်လာအောင်လို့လား”

“နင့်...ပါးစပ်ကိုပိတ်ထား...ဘိဘိ”

မခ.က စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့်ပုတ်ချရင်း အော်ပေမဲ့ အသံက ကျိတ်မနိုင်ခဲမရစွာ အေးစက်စက်သာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“နင့်ကိုငါ...ခင်ခဲသမျှ... နင့်ကို ဦးစားပေးခဲ့သမျှ

အလကားပဲ။ ငါက...သူငယ်ချင်းချင်း အခင်မင်ပျက်ပြီးမှ နေရမဲ့ ဘဝမျိုး ဘယ်တော့မှ မလိုချင်ခဲ့ဘူး။ ရလဲမယူဘူး။

အဲ့ဒါကို...နင်မြဲမြဲ မှတ်ထား”

“အေးပါ မှတ်ထားပါမယ်။ နင်...အခုယံယံကိုခေါ် ဦးမှာလား”

“မလိုတော့ပါဘူး။ နင့်စိတ်ခါတ်တွေ ဒီမှာ အားလုံး ပေါ်သွားပြီပဲ။ နင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အပြစ်တွေဖော် ကောင်လုပ်ရင် ငါက မိုးယံကို မျှော်လင့်နေတယ် ဖြစ်ဦးမယ်။ ကိုယ်ပိုင် အတွေးအခေါ်လဲမရှိ။ သူများ ပြောတိုင်း ယုံတတ်တဲ့ယောက်ျားကို ငါ မျက်လုံးချင်း တောင် စဆုံချင်တော့ဘူး။ သူ့ အကြည့်က အဆိပ်ဖြစ် လို့”

မခ.က နာနာကြည်းကြည်းပြောသလောက် ဘိဘိကတော့ ခပ် ပြုံးပြုံးရှိဆဲ။

“ဒီနေရာမှာ နင်နဲ့ ငါက အတွေးအခေါ်ချင်း ဆန့်ကျင် ဘက်ပဲ” ငါကတော့ ဘာပြောပြော ခေါင်းညိတ်နာခံတဲ့ သူကိုပဲ ချစ်ချင်တာမျိုးပေါ့...နင်...ယံယံကို စွန့်လွှတ် တာတော့ သေချာပါတယ်နော်”

ဘာမှပြန်မဖြေပဲ မခ.က မီးပွင့်မတတ်မျက်လုံးတွေနဲ့
စိုက်ကြည့်သည် ဘိဘိကတော့ ခေါင်းမောသည်။

“ဝိုး...နင်...တော်တော်ဒေါသထွက်နေတာပဲ။ ငါ့
လိုက်တဲ့ ဓါတ်ပုံတွေရဲ့ ရီဆတ်(ထိ)ကကောင်းသားပဲ
ဟ... နင် ကံကောင်းတယ်မှတ်။ နို့မို့ရင် ဟိုနှုတ်ခဲ
မွေးစေ။ ကုတ်အင်္ကျီဖားဖားလှူကြီးနဲ့ တွဲရိုက်ရမှာ။
အဟွန်း မင်းမိနို့နဲ့ ဆိုတော့ နည်းနည်းကြည့်ပျော်
ပျော်ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ယံယံကလဲ ပိုယုံသွား
တယ်လေ။ ဟာ...ဟ... နင်တို့နှစ်ယောက်က အတူ
တာကိုး”

ရယ်မောပြီး ပြောနေပုံက...တကယ်ပျော်နေတာအ
သာကြီး...မခ.က ဝုန်းခနဲ မတ်တပ်ထရပ်တော့ ဘိ
ကမော့ကြည့်သည်။

“ငါ...ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက နင့်ကို နှစ်
တစ်နေရာပေးခဲ့တဲ့ ယံယံကို ဒေါသလဲထွက်တယ်
မုန်းလဲမုန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မခေါ်ပဲလဲ မနေနိုင်ဘူး

မခရဲ့...။ တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာမှ အဲဒီ
စိတ်ကအချစ်ကြောင့် ဝန်တိုတာလို့ ငါသိလာရတာ...။
နင်တို့နှစ်ယောက်ချစ်သူဖြစ်တယ်လို့ စးသိတဲ့နေ့ကလေ
ငါ...ရူးတောင်ရူးသွားချင်တယ်သိလား”

“ရူးချင်တာမဟုတ်ဘူး။ နင်...ရူးနေတာ ဘိဘိ။ အခု
လို ငါနဲ့ မိုးယံကို နင်ခွဲလို့ရပြီပဲထား မိုးယံအချစ်က
နင်အပေါ်ရောက်လာမတဲ့လား။ သစ်ပင်တောင် ဒီနေရာ
ကနှုတ်ပြီး တခြားနေရာ ပြောင်းစိုက်ရင် ရှင်ချင်မှ ရှင်
တဲ့အမျိုး။ ဒါအချစ်ဟ။ ပေါ့ပေါ့လေးတွေးပြီး လွယ်
လွယ်လေးပိုင်ဆိုင်လို့ မရဘူး”

“မဆိုးဘူးပဲ။ နင်...ရည်းစားလေးတယောက်ထား
လိုက်တာနဲ့တင် ဒသနတွေ ဘာတွေဖွင့်တတ်လာပြီ
ပေါ့လေ။ ငါ့အတွက် အချစ်ဆိုတာကတော့ ရွက်ကျ
ပင်ပေါက်လိုပဲဟ... အရွက်ကျရာ...အပင်ပေါက်
တယ်။ အဟွန်း ရှင်သန်ကြီးပြင်းဖို့ ဆိုတာတော့...သူ
ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ ဥယျာဉ်မှူးရဲ့ အရည်အချင်းပေါ့။

စိတ်ချပါဟာ...နှင့်ရဲ့ အသည်းကွဲနေတဲ့ ယံယံကို ငါ အကောင်းဆုံးပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးပါ့မယ်”

“လိုက်ပါတယ်။ လိမ်ညာတတ်တဲ့သူနဲ့ ပြောတိုင်း ယုံတဲ့သူ။ မိုးယံက နင့်အတွက်ပဲဆိုတာ နင် စိတ်ချ ထားလိုက်တော့ တခုတော့ ငါတောင်းဆိုချင်တယ်”

“အေး...ပြောလေ။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲဥစ္စာ။ ငါ... တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ ကူညီပါ့မယ်”

ရယ်မြူးရိပ်သန်းသော မျက်ဝန်းတွေနဲ့ အောင်နိုင်သူ တယောက်ရဲ့မာန်မျိုး ဘီဘီမျက်နှာမှာ မြင်နေရသည်။ ဘယ်ဘက် ပါးပြင်ပေါ်က အမာရွတ်လေးကို လှစ်ခနဲတွေ့တော့ မခရင်ထဲက ဒေါသမီးတွေ အတော်အတန်လျော့ကျသွားခဲ့၏။ ထိုအမာရွတ် ကလေးကြောင့် အမြင့်ညှာခဲ့သည်။ အမြင့်ဦးစားပေးခဲ့သည် ကြီးပြင်းခဲ့သည့်သက်တမ်းတလျှောက် သူမစိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုနေထိုင် ခဲ့သည်။ အရာရာဦးစားပေးခဲ့သမျှထဲမှာ အသည်းနှလုံးတွေ မာ နဲ့ သိက္ခာတွေပါ အဆစ်ထည့်ပေးလိုက်ရမည်ဟု ဘယ်သောအခါ မှ...မခ.မတွေးခဲ့။ လောကကြီးက တွေးထင်မထားသော အ

ကွဲဖြစ်လာတတ်တယ်ဆိုတာ။ ဘီဘီနှင့်မှ လက်တွေ့သိလိုက် သလို။ မခ.က ရယ်ဟဟနှင့် ကြည့်နေသော ဘီဘီအား နောက် အနေနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“နောက်တခါ...ငါ့ သိက္ခာကျမဲ့ အဖြစ်မျိုး ငါ အရှက် တကွဲဖြစ်မဲ့ကိစ္စမျိုး...နင်ထပ်မံဖန်တီးပါနဲ့... ဘီဘီ”

“အို...ခေ...။ နင့်ဘက်က ကတိတည်ရင်...ငါလဲ သစ္စာရှိမှာပါ”

မခ.က ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွဲကာ ကျောခိုင်းပြီး ထွက် သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ တသောသော ပြိုဆင်းနေခဲ့တာ တွယ်ငင် ခတ်တတ်သော သံယောဇဉ်အဆောက်အဦးဖြစ်သည်။

“ဆောရီးပါ။ မြေမခပန်း”

“ရှင်”

ကိုယ့်နာမည်ကိုခေါ်၍ တောင်းပန်စကားကြောင့် မြေလှမ်းတွေကို ရပ်ပြီး မျက်နှာငဲ့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်...ဇေယျပါ”

“ကျွန်တော်က လင်းထက်”

ရုတ်တရက်ကြီး မိတ်ဆက်လာတာက ဟိုပုဂ္ဂိုလ်နဲ့
ဘော်ဒါနှစ်ယောက်။ ဓါတ်ပုံတွေပေးပြီး ကွန်ဒိုက အထွက်နှုန်း
မင်းမိန့်ဆိုသူ ဖုန်းဆက်ကာ မခဲဘယ်နေရာမှာရှိလဲ မေးပေမဲ့
အထိပါလာလိမ့်မည်လို ထင်မထားခဲ့။ မခဲက လူမှုရေးအဖွဲ့
ခေါင်းညိတ်သည်။

“တကျောင်းတည်းသားတွေပဲ။ မိတ်ဆက်စရာ မလိုဘူး”

“ဟို ကျွန်တော်တို့က အစက...ဘိဘိ စကားတွေ
ကြားပြီး...မြေမခပန်းကို အထင်လွဲခဲ့တာ”

“ဟို...ဂန္တီကျော်ဇောလာခေါ်တိုင်း မိုးယံကပါ ပါသွား
တော့...သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချစ်သူတွေလို့ ထင်ပြီး”

“ရှင်တို့...မမှားပါဘူး”

မခဲက ကျောပိုးအိတ်ကို ပခုံးတဖက်ခဲ လွယ်ထားခြင်း
အား နေရာပြင်ပြန်လွယ်သည်။ ပြီးမှ ဇေကြီးတို့ နှစ်ယောက်
ကြည့်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က...ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတော့ မှာ”

အသံရဲ့အဖျားခတ်တိုးတိမ်ဝင်သွားတာလဲ။ မိန့်ကြားရ
သည်။ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပြီး ထွက်သွားတော့ မျက်ရည်စက်
မကြွသွားတာလဲ...သူ...မြင်ရ၏။ လိုက်လာတာက အကြောင်း
မသိဖို့ထက် ဒီဓါတ်ပုံပို ဖန်တီးသူအား သိချင်ရုံသက်သက်ပါ။
ဆင်မှတ်မထားသော စကားတွေကြားမှာ သူမက အမြဲတမ်းရှုံး
မိခဲ့သူအဖြစ်ရပ်တည်ခဲ့ရတာ သိရတော့ ရင်ထဲစိတ်မကောင်းဖြစ်
ရတာ...သပ်သပ်။ သူမကို သနားကြင်နာတာ သပ်သပ်နှင့်။
မြေမခပန်း...ဆိုတာ။ တကယ့် ပင်ယံအမြင့်မှာရှိပြီး မကြွနိုင်တဲ့
အနီးတပွင့်လားလို့...သူ...သိချင်လာ၏။

အခန်း (၂၀)

“ဘယ်လိုလဲ...ဖြေနိုင်ကြလား”

“မင်း...ငါတို့ စာမေးပွဲဖြေနိုင်...မဖြေနိုင် လာမေး
တာလား”

လင်းထက်က တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း လူကိုရိုသည့်။
ဖေကြီးက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်ကာ

“ဖြေနိုင်လားသာ မေးတယ်။ ငါတို့ ဆီမှာမျက်လုံးက
မရှိဘူး...မင်းမျက်လုံးတွေ ဂဏာမငြိမ်ဘူးနော်...မိန့်။
မင်းကြည့်ရတာ တယောက်ယောက်ကို”

“အေးကွ...ငါ မြေမခပန်းကို တွေ့ချင်တာ”

ရှင်းရှပ်အပြာပေဉ္စမှာ စကင်(နံ)နီ အနက်ကို အညှီရောင် ထိပ်ချွန်ရှူးဖိနပ်စီးထားသည်။ ရွှေညှီရောင်ဆံပင်တွေကိုမြင့်မြင့် စည်းထားတဲ့ မိန့်ကို ကောင်မလေးတွေက လှည့်ကြည့်လှည့် ကြည့်လှည့်လှည့်လှည့်ကြသည်။ လင်းထက်ကတော့ မိန့်လက်မောင်း ထဲ လှမ်းတိုးသည်။

“မေးတော့လဲ ဒီကောင်ဟန်မဆောင်နိုင်ဘူး ပြေတာ... တခါတည်း အမှန်အတိုင်း”

“ဟေ့ကောင်...မင်းတို့ကို ရိုန်းပြီး မုသာဝါဒ ငါကွ လွန်စရာမရှိဘူး။ မင်းတို့ရုပ်တွေ ပြန်ကြည့်ဦး...။ ဟွန်း...။ လာတွေ့ချင်စရာ တစက်မှ မရှိဘူး”

နှစ်ယောက်ကြားက ဖြတ်ထွက်သွားတဲ့ မိန့်နောက် ပြေးလိုက်သည်။

“ခွေးကောင်...ဒီတွေ့ချင်စရာမရှိတဲ့ ရုပ်တွေကိုလဲ ကြည့်ရင်နဲ့ပဲ...ငါတို့ ကွင်း(နံ) အကြောင်းသိသွားတာကိုး”

“မင်း...အခု ဘယ်လိမ့်မှာလဲ”

ပခုံးချင်းယှဉ်လာတာနဲ့ ဇေကြီးကမေးသည်။

“မြေမခပန်းကို သွားရှာမလို့”

“ဝိုး...ရဲရင့်လှချည်လား”

လင်းထက်က ထအော်တော့...မိန့်က ခပ်တည်တည်။

“ပေါကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့”

ဆုံးမသလိုကပ်ဖဲ့သည်။ ဇေကြီးကတော့ အတူယှဉ် လျှောက်ရင်း မိန့်မျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။

“မိန့်...မင်းအတည်ပြောနေတာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကြည့်...မင်းပဲ ပြောပြီး ငါမေးတာပြန်မေးနေရသေး တယ်”

“မင်း...မေးတာလဲ အဆက်အစပ်မရှိလေ”

စကားကို အဆက်မပြတ်အောင် ပြောရင်း ခေါင်း ဘာလည်လည် မျက်လုံးတစုတစုနဲ့ မြေမခပန်းကိုရှာတဲ့ အလုပ်ပါ။ လုပ်နေရသည်။

“ငါ မေးတာ မကြွေးပန်းကို မင်းအတည်လားလို့”

မြေမခယန်းကို သူတို့သုံးယောက်က မကြွသော
ဘာညာနဲ့ နှစ်(ခဲ)နိမ်းပေးထားတာမို့ နာမည်ဂုဏ်သုံးပြီး မေးမြန်း
ဖြစ်သည်။ မိန့်က ချက်ချင်းဆိုသလို ဇေကြီးကို လှည့်ကြည့်

“ငါ့ရုပ်က... ပြောင်ချော်ချော်ဖြစ်နေလို့လား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုကွာ...မင်းက မိန့်
တွေ ဘာတွေနဲ့ မတွဲခဲ့ဖူးတော့”

“ရင်ဘက်ထဲမရောက်ပဲ...တွဲတာမျိုး ငါစိတ်မဝင်
ဘူး”

“ဒါဆို...မကြွသောယန်းက မင်းရင်ဘက်ထဲရောက်
သွားပြီပေါ့”

လင်းထက်ကပါ ဝင်မေးပေမဲ့ အဖြေ မဖြေသေးခင်
မိန့်...ဖုန်းက အသံမြည်လာခဲ့သည်။ မိန့်က ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်

“ဟဲလို”

“ကိုမင်းမိန့်”

“ဟုတ်ကဲ့...နားထောင်နေပါတယ်...ခင်ဗျာ”

အောင်မာ ဖုန်းဖြေသံက ပျူပျူငှာငှာရှိလှချည်

ကိုဇေကြီးနဲ့ လင်းထက်က အသံတိတ် အချက်ပေးသည်။

“မြေမခယန်းပါ။ ကိုမင်းမိန့်ကို တွေ့ချင်လို့။ အထွေ
အထူးတောမဟုတ်ပါဘူး။ တောင်းပန်စကားလေး ပြော
ချင်လို့ပါ။ ကိုမင်းမိန့်...အားတဲ့ တနေနေ”

“ကိုယ်...အခု...အားနေပါတယ်”

“ရှင်...”

“ပြီးတော့...မင်းတို့ကျောင်းထဲရောက်နေတယ်”

ပြောလေ...မင်း...အခု ဘယ်မှာရှိနေလဲ”

အင်း...သိပြီ...ကိုယ်ငါးမိနစ်အတွင်းရောက်မယ်”

ဖုန်းပိတ်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်တာနှင့် ဟိုနှစ်

ကောင်က အမောတကောဝိုင်းပြီးမေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“မိန့်က နှစ်ယောက်စလုံးကို ပခုံးဖက်သည်။”

“မင်းတို့ သိစရာမလိုဘူး။ ပြီးတော့လိုက်လာစရာလဲ

မလိုဘူး။ သိပြီနော်။

ပြောပြီးပြေးထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ချင်းဆက်နှယ်တာတို့

ဆဋ္ဌမအာရုံတို့ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား။ ကိုယ်သတိရချိန် သူမနဲ့ တွေ့ရပြီး ကိုယ်လွမ်းနေချိန်မှာ သူမအနားရှိခွင့်ရလျှင် သူက တိုင်းရင်းသားအဆိုတော်ရဲ့သီချင်းကို အကျယ်ကြီး အော်ဆိုပစ် ချင်သည်။ အတူနေခွင့်ရှိရင်...မိန့်အတွက် တကယ်...အတိုင်း ထက်အလွန်။

• • •

အခန်း (၂၁)

“ဟိုရက်ပိုင်းတွေက...မခကိုယ်တိုင် စိတ်တွေထွေ နေတာလေ။ ပြီးတော့ စာမေးပွဲက ရှိသွားတာနဲ့ စာတွေ ကျက်ရပြန်ရော။ စိတ်ထဲမှာရှိနေတာတော့ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့...အဲဒီအကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် မခ၊ ဆက်သွယ်ဖြစ်တာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ကိုမင်းမိန့်”

ဒီလိုကျတော့လဲ မာနကြီးသော၊ ခက်ထန်သောဆိုတဲ့ ခြေမခပန်းရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ မရှိတော့တဲ့အတိုင်း။ နူးညံ့ခြင်းတမျိုး နှင့် မျက်နှာလေးက အလင်းပျော့နေသည်။ မရယ်မပြုံးရှိတတ်

တာကိုက သူမစတိုင်(လ်)လို့ လင်းထက်တို့ ပြောတာကြားဖူး
 သည်။ ဒါပေမဲ့အခုအချိန်မှာတော့ သူမရယ်ပြုံးလိုက်လျှင် တကမ္ဘာ
 လုံး ပန်းတွေဖူးပွင့်ပြီး အသွေးအရောင်ပိုစုံသွားမည်ဟု မိန့်မျှော်
 လင့်ချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက စာတွေ ကဗျာ
 တွေဖွဲ့ခဲ့တာဖြစ်မည်။ ချစ်သော မျက်စိနှင့် ကြည့်လျှင် ချစ်စရာ
 တွေချည်းဆိုတာ။ မိန့်က ပန်းဆီရောင်တိရုပ်မှာ ဂျင်းအကျပ်
 တထည်နှင့်တွဲဝတ်ကာ ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီအနက် ခါးရှည်လေး ထပ်
 ဝတ်ထားသည့် သူမကို ငေးကြည့်သည်။

“စာမေးပွဲ... ဖြေနိုင်လား”

“ဟုတ်...ဖြေနိုင်ပါတယ်။ ကိုမင်းမိန့်”

မိန့်ကပင်စည်ကိုကျောမှီရပ်နေရာမှ ကန်ရေပြင်ဘက်
 မျက်နှာမူသည်။

မိန့်လို့ ခေါ်လဲဖြစ်တယ်နော်။ ကြားနေကျ မဟုတ်တော့
 နားထဲထောင့်နေလို့

“ဟို...မခ၊ တောင်းပန်တာ အသိအမှတ်မပြုချင်လို့
 စကားတွေ လမ်းကြောင်းလွဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

သူက...မခကို ငဲ့ကြည့်သည်။ မျက်ခုံးထူခြင်း၊ နှုတ်
 ခါခြင်းတွေကို ခိုင်ကြည်သော မေးရိုးက တောင်ခတ်ပေးသော
 ခေါ် သူ့မျက်နှာက ဆွဲဖြစ်သည်အထိမပါ။ ခေတ်စကားနှင့်
 ခြားရလျှင် လူရှိန်ချင်စရာ ရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။

“ကိုယ်က အဲဒီလို ဝေလည်တာတွေမလုပ်တတ်ဘူး”

“ဒါဆို”

“မင်း...ဘာကို တောင်းပန်တာလဲ။ ကိုယ်မသိတော့
 တာ”

“ဟို... မခကို ကိုမင်း...အဲ...မိန့်က အမြဲကူညီခဲ့
 တာလေ။ အဲဒါတောင် မဟုတ်တာတွေ စွပ်စွဲပြီး
 ရန်တွေ့ခဲ့သေးတာ။ ပြန်တွေးတိုင်း အားနာတာနဲ့”

“တောင်းပန်တာပေါ့”

နှုတ်ခမ်းတွေဖွင့်တော့မရယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေ
 က ရယ်မြူးရိပ်သမ်းနေတာကို မခက ကြည့်ရင်း နှမ်းရိနေသော
 ခေတ်တွေက ခေါင်းထောင်လာသလို ခံစားရသည်။ မခက
 ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဟွန်း...သူတော်ကောင်းကို စော်ကားသလို ဖိသလို ဖြစ်သွားတယ်”

“အင်း...အဖြစ်မှန်ကို မင်း...သိရင်တော်ပါပြီ။ ကိုယ်ကဗွေမယူတတ်ပါဘူး”

“အဟွန်း...မိန့်က နောက်တတ်သားပဲ”

ဟက်ဟက်ပက်ပက် မဟုတ်ပေမဲ့ သွားတန်းတွေပေါ် အောင်ရယ်တော့ ပါးမိုပလေးတွေနီမြန်းရဲတက်သွားသည်။ ကြည်လဲသည် မျက်ဝန်းလေးတွေက မျက်တောင့်ကော့တွေ ဘောင်ခတ်လျက် ရယ်လိုက်မှ ပိုချစ်စရာကောင်းသွားတာဖြစ်၏။ မိန့်က အဲဒီအရယ်မျက်နှာလေးကို တခဏလေးတွေရတာ တင်တိမ်ခြင်းမရှိဟု နှလုံးသားက အချက်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူမဘေးနား ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“စာမေးပွဲပြီးပြီ။ ဘာအစီအစဉ်ရှိလဲ”

မခ.က ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟိုး အရင်ကဆိုရင်တော့ ရှေ့ပင်ထွက်တာတို့။

ကစားကွင်းသွားတာတို့နဲ့ လျှောက်လည်တာပဲ။ ဒါပေမယ့်

အခုတော့ အစီအစဉ်မရှိပါဘူး။ မခ.က သူငယ်ချင်း ရှားတယ် မိန့်ရဲ့။ ရှိတဲ့နှစ်ယောက်တောင် တည့်အောင် မပေါင်းနိုင်တာ ကြည့်ပါလား။ ဆက်ဆံရေးည့်တယ် ပြောရမှာပေါ့။ မိန့်နဲ့ ဒီလောက်လေးပေးဖြောင့်နေတာ တောင် ကိုယ့်ကို ကိုယ်ထူးဆန်းနေတာ...သိလား”

“ဟားဟား...ကိုယ်လဲ လူထူးလူဆန်းနဲ့ လာတွေ့ နေသလိုဖြစ်နေပြီ။ သူငယ်ချင်းမရှိပေမဲ့ ကိုယ်ရှိပါတယ်။ မင်း...သွားချင်တဲ့ နေရာရှိရင်”

“ဟင့်အင်း...ဒီနေ့တော့... မခ...နားချင်ပြီ။

စိတ်လေးစရာတွေ ဘာမှမရှိတော့ဘူးဆိုတော့။ စာမေးပွဲ လဲပြီးသွားပြီ။ မိန့်ကိုလဲ...တောင်းယန်ပြီးပြီဆိုတော့လေ။ ကိုမက်(စ်)မိသား”

မခ.က ခါးလေးညှတ်ကာ ကိုရီးယားလိုပြောသည်။

ဖိခ. ပြန်တော့မယ်”

“ကိုယ်...လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရတယ်...ဒီအချိန်ဆို...အိမ်ပြန်တဲ့ဘတ်(စ်)တွေ

ချောင်တယ်”

“ဟား...ဘယ်လိုလဲ...။ မင်းက တကယ့်ခွစာစား ပြောသမျှအားလုံးငြင်းနေတာ”

သူက မခန့်နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်လျှောက်ရင်းပြောသည့်

မခကပြုံးစေ့စေ့နှင့် မော့ကြည့်သည်။၏

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာ။ မခက ဆက်ဆံရေးညှိဘယ် လို့”

“သတင်းကြားစက မယုံဘူး”

“အခုရော”

“ကြားထားတာထက် ဆိုးတယ်”

သူက နှာခေါင်းတွန့်ပြီး မချီမချည်ပြောတော့ ရယ်ရင်း အရှေ့လမ်းဘက်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ထို မှာတင် မခမျက်နှာပေါ်က အရယ်အပြုံးတွေ ပျက်ခဲနေပျောက် သွားသည်။ မျက်နှာလေးက ချက်ချင်းညှို့တက်လာ၏။

“တခြားလမ်းက သွားရအောင်နော်...မိန့်”

မော့မော့လေး ပြောလာတဲ့ မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်

ထပြည့်နေ၏။ မိန့်က ရှေ့တူရုမှသူတို့ထံ ဦးတည်လျှောက်လာတဲ့ မိုးယံနဲ့ ဂမ္ဘီကျော်စောက် တချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ မခက ချက်နှာလေးဆီပြန်ကြည့်တော့ သနားကရုဏာသက်ခြင်းက နှလုံး သားမှာ တထိုင်တည်းအဖြစ်တွယ်သည်။

“မခသူတို့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင့်သင့်မဖြစ်သေးဘူး။

မိန့်...ပြီးတော့...သူတို့ရှေ့မှာ...မခအားငယ်တာ တွေဝမ်းနည်းတာတွေ ဖြစ်တာကို ရိပ်မိသွားမှာလဲ စိုး...တယ်”

အတုန်တုန်အလှုပ်လှုပ်ပြောနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတွေ ကို ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲကတုန်ကယင်ဖြစ်နေတာကို ဆုံး မရခက်နေ၏။ သူမစိတ်အတိုင်း လိုက်လျောခြင်းသည် သာအကောင်းဆုံးလို့ သူ...ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကို...မင်း...မိန့်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ဂမ္ဘီကျော်စောက် အနားသို့ရောက်လာ သည်။ မိုးယံလက်ဖောင်းတဖက်ကို တွယ်ချိတ်လျက် အစွမ်းကုန်ဝံ့ကြွားခြင်းတွေက မျက်နှာမှာ ရောင်ပြန်ဟပ်

နေ၏။

“လာလည်တာလား။ ဇေကြီးတို့နဲ့တွေ့လား”

မေးပုံက မိန့်ကပဲ ဇေကြီးတို့ဆီလာရင်း မခေနှင့် လမ်းကြောင်း
လို့ တွေ့သလိုမျိုး။ မိုးယံက နှုတ်ဆိပ်ကာ မခေနှင့် မိန့်ကို
စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေ၏။

“ကျွန်တော်...မခေ...ဆီလာတာ”

ပြောရင်းက အေးစက်နေသော လက်လေးတဖက်ကို
မိန့်ကလှမ်းဆွဲသည်။ အလိုက်သင့်ပါလာသော လက်ဖဝါးလေး
သူ့ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်မှ သတိဝင်သွားသလို ပြန်ရုန်းပေမဲ့...
ကလွတ်မပေး။

“စာမေးပွဲပြီးသွားပြီ ဆိုတော့။

ဘယ်သွားမလဲလို့...မေးနေတာ။

မခေက ကစားကွင်းနဲ့ ရုပ်ရှင်...ရွေးနေတာနဲ့”

ကလေးမ...ရွေးပြီးသွားပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ခု

ပဲလုပ်ကြည့်မလား။ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

တရင်းတနီးကြီးငုံ့မေးကာ လက်လဲဆွဲထားသေး။

စိုးစိုးစာပေ

ဆင်းတိုက်ပစ်ကာ...မခေ့မျက်နှာဆီ လေနေ့ရှူးခနဲ မှုတ်ပစ်တော့။
မခေ့မှာ အံ့သြတကြီးနှင့် မျက်လုံးဝိုင်းသွားရတဲ့အထိ။ ဒီလူရဲ့
သရုပ်ဆောင်ကောင်းပုံက တကယ်လား။ ဟန်ဆောင်နေတာလား။
မခေ့တောင် မခွဲခြားတတ်တော့။ ထူးဆန်းလွန်း၍ စောစောကရှိ
မသော ရင်မဆိုင်ရဲတာတွေ။ ငိုချင်တာတွေလဲ အစရှာမရအောင်
သောက်ကွယ်ကုန်သည်။

“ဟိတ်...ဖြေလေ”

“မခေ့က...ဟို”

“မခေ”

မိုးယံက ကြားဖြတ်ခေါ်ကာအသံရော မျက်နှာကတင်း

တင်းမာမာ

“ငါတို့နဲ့ အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့”

“အို...ယံယံကလဲ။ ဘီဘီတို့လဲသွားစရာရှိသေးတဲ့

ဥဇာ”

“ငါကလဲ...မလိုက်ပါဘူး”

မခေ့က ဘီဘီကို စိုက်ကြည့်ပြီးပြောသည်။ မခေ့ကို

စိုးစိုးစာပေ

တွေ့တာနဲ့ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ဟားတိုက်၍သာ ရယ်ပစ်ချင်သည်။ ဖြစ်ရလေ...လုယက်သူက ငါ့ပစ္စည်းကြီးတွေပိုက်ပြီး အော်နေတာနဲ့တင် အလုပ်ရသူက ငိုရမလို့။ ရယ်ရမလို့။ မခ.က တရားကျသွားသလို ဘီဘီကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်သည်။

“သွားမယ်လေ မိန့်။ ကစားကွင်းအရင်သွားပြီးမှ... ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာပေါ့။ မိန့်ကိုဖုန်းဆက်ခေါ်မဲ့ သူမရှိလောက်ပါဘူးနော်။ တော်ကြာ မခ.ကယောက်တည်း ပြန်နေရမှာစိုးလို့”

မိန့်ကဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်ပြီး...မခ.

လက်ထဲထည့်ပေးသည်။ “မခ.လက်ထဲအပ်လိုက်ပြီ။ စိတ်တိုင်းကျ စိမ်လို့ရတယ်က...ဒါဆို အဆင်ပြေပြီလား”

“နီး...ခေ။ သွားကြစို့...မိန့်...”

လက်ချင်းမြဲမြဲတွဲ၍ ထိုနှစ်ယောက်ဘေးမှ ဖြတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်ကစီးနားရောက်တဲ့အထိ မိန့်က မလွှတ်ဆေး

သူမကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“တက်လေး”

“မိန့်...ဟိုလေ...အဲဒါက...မခ.ဟန်ဆောင်တာ”

“တက်ပါ...ဂမ္ဘီကျော်ဇောအကြောင်းမေ့သွားပြီလား နောက်ကနေရှုခိုးလိုက်နေရင်...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟို...အဲဒါက”

ကိုယ်တို့ကို ခါတ်ပုံရိုက်ခိုင်းသလို လိုက်ချောင်းနေရင် ပိုခက်မှာပေါ့။မင်းအတွက်ပြောတာ နော်...တော်ကြာ ဟန်ဆောင်တာမှန်းသိသွားရင်...မင်းကို ပြောစရာပို ရသွားလိမ့်မယ်”

ဒီလိုဆိုတော့လဲ...သူမက တွေ့တွေ့ဝေဝေလေးဖြစ်သွား

မိန့်...ဖွင့်ပေးထားသော ကားထဲဝင်ထိုင်၏။ မိန့်က မောင်းရာဝင်ထိုင်သည်။

“ကဲ...မထူးပါဘူး...ဟန်ဆောင်လက်စနဲ့ ဆက်... ဟန်ဆောင်တာပေါ့။ ကိုယ်တို့ ကစားကွင်းသွားမလား။ ဒါမှမဟုတ် ရုပ်ရှင်ကြည့်မလား”

“ရုပ်ရှင်တော့ မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

“အိုခေ ဒါဆို...ကစားကွင်းပေါ့”

ငွေမှင်ရောင်ဒက်ဘယ်(လ်)ကပ်ကြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားတာကြည့်ရင်း...သစ်ပင်အကွယ်မှ ကုပ်ချောင်ချောင်းနှင့်ထွက်လာသော် လင်းထက်တို့နှစ်ယောက်မှာ တယောက်မျက်နှာတယောက်ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင်...ဒါ...တကယ်ကြီးလား”

“တကယ်ပေါ့ကွ။ လက်ချင်းတွဲသွားတာ။ ကားတံခါးဖွင့်ပေးတာ...မင်း မမြင်ဘူးလား”

“ဒါဆို...သူတို့သွားတာ ဘယ်လဲ”

“ငါလဲ သိမလားဟ။ သိချင်ရင်ဖုန်းဆက်မေးကြည့်လိုက်”

ဇေကြီးက ဒီတကြိမ်တော့ လင်းထက်နှင့်အငြင်းမပွာတော့ပဲ ဖုန်းထုတ်ကာ တတိတိနှိပ်သည်။ တဖက်က ဖုန်းခွဲတာနှင့်ဟဲလိုတွေ ဘာတွေ မစောင့်တော့။

“ဟေ့ကောင်...မင်း...နှစ်ကျပ်ကွက်နင်းသွားပြန်ပြီ”

ပေါ့...ဟုတ်လား။ ပြောစမ်းပါဦး။

မင်းတို့ဇာတ်လမ်းဘယ်တုံးကစလဲဆိုတာ”

“ပြီးတော့...မင်းတို့ အခု ဘယ်သွားတာလဲ”

ဒိုင်လျှိုဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ကောင်လေး။ ငါတို့စပိုင်တွေ နေရာအနှံ့မှာ ရှိတယ်။ ဂန္တီကျော်ဇောထက်...ဆိုးသွားမယ်။ မှန်မှန်ဖြေ... ကောင်လေး”

နှစ်ယောက်အပြိုင်ဖုန်းတလုံး အလယ်ထားပြီး အော်နေတာ Hip Hop သမားတွေထက် ဆိုးသည်။ တဖက်က အသံထွက်လာ၏။

“ဟို...မိန့်...မဟုတ်ပါဘူး။ မခပါ”

“ဗျာ”

လင်းထက်က အကျယ်ကြီးအော်ပြီးဇေကြီးက သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒါ... မိန့်ရဲ့ နံပါတ်ပါ။ ငါလဲမမှားပါဘူး။

ဟဲလို

“ဟုတ်... မိန့်က...မှာစရာရှိမှာခဲ့ပါတဲ့”

သူကားမောင်းနေလို့ ဖုန်းမကိုင်အားဘူးတဲ့

“ဪ...မမှာတော့ပါဘူး။ အိမ်မှာဆုံကြမယ်ပဲ။

ပြောပေးပါခင်ဗျာ။

ဧကြီးက ရိုရိုသေသေပြောပြီးမှ ဖုန်းပိတ်လိုက်၏။

“ခွေးကောင်”

“ဝဲစား”

တယောက်တစ်ခုနဲ့ဆီ မေတ္တာပို့သလျက်ရှိကာ...

တကယ်ဆို ဒီကောင်ဒိုင်လျှိုအထာတွေနဲ့ ကွက်ကျော်ရိုက်သွားသမျှ သူတို့က ငုတ်တုတ်ထား၏။

• • •

အခန်း (၂၂)

“အဆင်ပြေသွားပြီလား”

အိမ်ရှေ့မှာကားထိုးရပ်ပြီး သူက မျက်ခုံးတပင့်နှင့် ပြုံးစေ
အေးသည်။ မခ.က စလင်းဘတ်(တီ)အိတ်ကြိုးကို ပန်းမှာတင်
ရင်း သွားတန်းတွေပေါ်အောင်ရယ်သည်။

“အခုမှ တကယ်...အဆင်ပြေသွားတာ။ ဟား...ဟား
တူနဲ့ ထုတဲ့အရုပ်တွေကို ဘီဘီလို့ သဘောထားပြီး
ထုခဲ့တယ်။ လက်ရှေ့ထိုးပွဲမှာလဲ ပြိုင်ဘက်ကို မိုးယံ
လို့ သဘောထားပြီး ဆက်တိုက်ထိုးခဲ့တာ။ မိုက်တယ်
ပျော်စရာကြီး...အပျော်ဆုံးက ရိုလာကိုစတာစီးတာပဲ။

အရင်တုံးက စီးဖူးပေမဲ့ အခုစီးရတာနဲ့ မတူဘူး။ ဘယ်လို ပြောရမလဲဆိုတော့ အခု ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ မွန်းကြပ်တာ တွေ။ ဝမ်းနည်းတာတွေ အကုန်ဖြင့်ထုတ် အော်ပစ်လိုက် သလိုပဲ။ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပြီးရှင်းသွားတာ...ဘာနဲ့တူလဲ ဆိုတော့ မလိုအပ်တဲ့ အမှိုက်တွေ လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ ခံစားမှုမျိုးနဲ့ တူတယ်”

စကားအရှည်ကြီးပြောပြီး လက်ကျန်ရေဖူးကို မော့ သောက်သည်။ မိန့်က စတီယာရင်ပေါ် လက်တင်ရင်း သူမကို တစောင်းထိုင်၍ ငေးကြည့်နေ၏။

“လူ့ဘဝဆိုတာ...အဲဒါပဲ...အတိတ်ကိုမမေ့ရဘူး ဆိုပေမဲ့ မလိုလားတဲ့ အရိပ်တွေကို ထုပ်ပိုးပြီး သယ် နေရင် မလိုအပ်ပဲ လေးတာပဲ အဖတ်တင်တာပေါ့။ စိတ်လေးလံပြီး နေရက်တွေကို ကျော်ဖြတ်တာထက်ပင် ရင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးစိတ်ထားလေးနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်တွေ ကို တခုချင်းလုပ်သွားတဲ့လူက အောင်မြင်တာလွယ် တယ်လို့...ကိုယ်...ဖတ်ဖူးတယ်”

စိုးစိုးစာပေ

“ဝိုး...ဒီလိုဆိုတော့လဲ မိန့်က...ဆေးကျောင်းသားနဲ့ မတူပဲ ဖီလော်သမားလိုလိုနဲ့”

“ကိုယ်က...ဆေးကျောင်းသားနဲ့ရော တကယ်တူလို့ လား”

“နိုး”

မခ.က လက်ဝါးခါပြသည်။

“တကယ်...တူတာပြောရမလား”

“အင်း...ပြောကြည့်လေ။ စိတ်မဆိုးမိဖို့ ကြိုတင်ပြင် ဆင်ထားပါ့မယ်”

မခ.က နှုတ်ခမ်းကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ရပ်သည်။

“အဟွန်း...အားလဲနာတယ်...ခင်လဲ ခင်တယ်။

ဒါပေမဲ့...ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်နဲ့တူတယ်”

ပြောပြီးကားတံခါးဖွင့်ဆင်းသည်။

“အိမ်ထဲခဏဝင်ပါဦးလား...မိန့်။ အလုပ်အားရင် ပြောတာပါ။ အိမ်မှာ ဖေဖေတော့ မရှိဘူး။ မေမေ တော့ရှိတယ်”

စိုးစိုးစာပေ

ပိတ်ရင်းက အိမ်ရှေ့ခြံကို အကြည့်ရောက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်ဝရံတာမှာ လက်ရန်းကို လက်ထောက်ပြီး သူမဘက်ကို ကြည့်နေတာက ရှုတင်းတင်း။ မခရင်ထဲမျက်နှာတခုတော့ ဖြစ်ထွန်းသွားလေသည်။ ကိုယ်နဲ့ သူချစ်သူဘဝတုံးဘယ်ကပြန်လာလား။ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား။ ဘိဘိခြံ ရှေ့ကားရပ်။ ဘိဘိကို ဦးအောင်ပို့ပြီးမှ ကိုယ်အိမ်ကိုယ်ပြန်ရတာ ချစ်သူရယ်အမည်ခံပြီး ချစ်သူတို့ အခွင့်အရေးဆိုတာ ဘယ်မှာရှိခဲ့လို့လဲ။ မခ.က တွေးရင်း မပြယ်နိုင်သော ဝမ်းနည်းစိတ်က တစ်ကပြန်စရန် ခေါင်းထောင်လာ၏။

“ဟေး...အိမ်ထဲခေါ်ပြီး...ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ကိုယ်...ကို ဧည့်ခံရမှတွေးကြောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...မိန့်ရဲ့။”

သတိဝင်လာတဲ့အချိန် မိန့်က ကားအောက်ဆင်းသည်။

“လာ...မိန့်...ဒါ...မခတို့အိမ်ပဲ”

“အိမ်နှစ်အိမ်က ဆင်တူပဲနော်။ အလယ်ကခြံခတ်တာလား”

မိန့်က သူမနှင့် အတူ ယှဉ်တွဲဝင်ရင်း မေးသည်။ မခ.က တဖက်အိမ်ဆီ လှမ်းမကြည့်မိအောင် သတိထားသည်။

“အဲဒါ ဘိဘိတို့အိမ်လေ။ အလယ်မှာ မလွယ်တံခါးလေးရှိတယ်။ အရင်တုံးကတော့ အချိန်မရှိလဲ ဟိုခြံဒီခြံကူးနေကြတာပါပဲ။ အခုတော့ မခ.ခြံဘက် သိပ်မလာဖြစ်တော့ဘူး မိန့်ရဲ့။ အိမ်ရှေ့ခြံပဲ သွားတာများတယ်”

“ဪ...ဪ”

မိန့်ကဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ မခ.ကတော့ ပေါ်တီကိုအောက်ရောက်လာ၏။

“မေမေရေ...ဒီမှာ...ဧည့်သည်ပါလာတယ်။ တခုခု ဧည့်ခံဖို့ အမြန်ဆုံးလုပ်ပေးပါလို့”

သမီးရဲ့ အသံက မကြားရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ မြူးကြွကြွအသံမို့ ဒေါ်ဒေဝီက နောက်ဖေးဆောင်ရှိ သစ်ခွအိုးတွေ ရေလောင်းနေရာမှ ကသောကမျောထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့စာမေး

ပွဲနောက်ဆုံးနေ့မို့ သမီးကို မျှော်နေတုံးနေခိုက်တော့ မခ.ကရော့ထံ မလာပဲ...အခု အချိန်အတော်ကြီးလွန်မှ ပြီးတော့စဉ်သည်ပင် ပါသေးသည်။

ဒေါ်ဒေဝီ...စဉ်ခန်းထဲရောက်တော့ သမီးက အရင် လှမ်းမြင်ကာ...မအလက်ကို လာဆွဲခေါ်သည်။

“နောက်ကျနေလို့ စိတ်ပူနေလား...မေမေ”

“ပူတာပေါ့အေ... ဘိဘီနဲ့ ယံယံလေးတောင်ပြန် ရောက်ပြီ။ သမီးပါမလာတော့”

“မခ.သူတို့နဲ့ လိုက်မပြန်ဘူးလို့ ပြောထားတဲ့ဥစ္စာ”

“အေးပါ။ မေမေကလဲ အတူမပြန်ခိုင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရောက်မယ်ထင်ထားတာပေါ့။”

“ဒါနဲ့စဉ်သည်ဆိုတာ”

“မေမေ့ကို မခ.ပြောပြထားတဲ့...မခ.ရဲ့ စုပါမင်း(နီ) ဆိုတာလေ”

မိန့်.က မခ.ရဲ့ တထူးတဆန်းအခေါ်အဝေါ်ကြောင့် အံ့ကြဲ သွားသလို မျက်ခုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ပင့်တက်သွားရ၏။ မခ.မေမေ

ဆိုသူအား မတ်တပ်ရပ်ခေါင်းညွတ်ကြိုသည်။

“ကျွန်တော်က”

“မောင်မင်းမိန့်လို့ အန်တီ သိထားပြီးသားပါ။

လူချင်းတော့ အခုမှ တွေ့ဖူးတော့တယ်။ အန်တီတို့ သားအမိက မောင်မင်းမိန့်ကို စုပါမင်း(နီ)လို့ နာမည် ပေးထားကြတာ”

“ဗျာ”

“မခ.အခက်အဲဖြစ်တဲ့အချိတ်ဆို ကူညီဖို့ရောက် ရောက် လာလို့လေ။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီနာမည်ဝှက်ပေးထား တာ”

သူက ဆံပင်တချက်သပ်ရင်းရယ်သည်။ ဒေါ်ဒေဝီက သဘာ သမီးရဲ့စိတ်ခံစားမှုတွေကို သိထားသူပီပီ...ဒီ...မင်းမိန့် သူ့ကြောင့်မခ.လေးရယ်နိုင် ပြုံးနိုင်လာတာကိုပဲ ကျေနပ်မ နိုးရှို

“အစစအရာရာအတွက်...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... သားရယ်”

လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောခြင်းဖြစ်၏။ သမီးရဲ့ နေ့ရက်
က ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ဆိတ်သုဉ်းကာ လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်း
ကို မိခင်တယောက်အနေနှင့် မလိုလားခဲ့။ ထို့ကြောင့် ပျော်
ခြင်း။ အသစ်တဖန်နိုးထခြင်းတွေကို ဆောင်ယူလာပေးသူ
မင်းမိန့်ဆိုသူအား ဒေါ်ဒေဝီက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုရ

• • •

အခန်း (၂၃)

“ဖိတ်စာ...လာပို့ပေးတာ...ဒေဝီရေ”

ကပ်ပေးလာတဲ့ ဖုန်းနံရောင်ဖိတ်စာကိုယူပြီး ဒေါ်ဒေဝီ
က ဟန်မပျက်ပြုံးပြရမေ့မှ ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းလှ။ သားအမိ
နှစ်ယောက်လက်ချင်းချိတ်ကာ ဒီဘက်ခြံကူးကတည်းက ယူက
သူမထံ ဖုန်းဆက်ပြီးသား

“ကြားထဲက ယုဝဲတောင်းပန်ပါတယ်။ ဒေဝီ။

ဒီလောက်အထိလုပ်ပေးလို့ ယုပါစိတ်ပါသွားတယ်။

မထင်ပါနဲ့ကွယ်။ သားမျက်နှာရယ် နောက်ပြီး သူတို့

အိမ်မှာ...သား တညအိပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကရှိနေတော့

ပြိုင်ဆိုင်ပြောကြစတမ်း ဆို တို့က ကျော်လိုစကားရေး
မကြွယ်ဘူး။ နောက်အဲဒီလို လူသိရှင်ကြားပြောဆိုရမှာ
ရှက်တယ်။ ဒေဝီရယ် တကယ်တော့ တို့သားဒီလို
ဖြစ်ရတာ။ ယု...အထိန်းအသိမ်းညှို့လို့ပါ”

“ဖိတ်စာတော့ သူတို့လာကမ်းလိမ့်မယ်။ ဒေဝီတို့ လက်
သင့်မခံလဲဖြစ်တယ်နော်။ မခလေးကိုလဲ ပြောပြပေး
ပါဦး။ ယုအတွက်တော့ မခ.က အမြဲတမ်း သမီးလေး
ပါပဲလို့”

မှားပါတယ်လို့ ထပ်တလဲလဲပြောကာ။ တောင်းပန် နေတဲ့
သူကိုလဲ။ အပေါ်စီးမှ လက်ညှိုးထိုးကာ အပြစ်မတင် ချင်တော့
ပြောတိုင်း ယုံ၍ လိမ်တိုင်းရတဲ့ သူနှင့်မခ.ဝေးသွား တာကို
ကြံဖန်ပြီး ဝမ်းသာရမလိုဖြစ် ခဲ့ခဲ့ရသည်။ အဖြစ်အပျက်
တွေအားလုံးပြီးကာ သွေးအေးသွားမှ မခ.က မအေကိုရင်ဖွင့်
ပြခဲ့၏။

“ရုပ်ရှင်ကြည့်တဲ့ညကတည်းက မခ.သဘောပေါက်
တာ...မေမေ။ မခ.ရဲ့ကျွဲပြီးသားခြေလှမ်းကိုပြန်မနုတ်

ခင် သူနဲ့ အကျေအလည် ညှိခဲ့ကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
သူက ဘီဘီအပေါ်သနားတာတွေတောင် ပုံထုပ်ဖြစ်နေ
တော့...။ နေပါစေ။ မေမေ။ မခ.လဲ အတ္တကြီးတတ်
ပါတယ်။ သူဟာ မခ.အတွက် အမြဲဦးစားပေးဖြစ်ခဲ့
ပေမဲ့...မခ.ကျတော့ နောက်နည်းနည်းဆုတ်ပါလို့
သည်းခံပေးပါတို့နဲ့ မနှစ်သိမ့်နဲ့...မခ.ခွင့်မလွှတ်ချင်
တော့ဘူးမေမေ။ ချစ်တာနဲ့ပဲ နောက်ချန်ရစ်ခဲ့တာက
ဘယ်လိုမှ တသားတည်းကျမနေနိုင်ဘူး။ ချစ်တဲ့သူမို့
ကျန်တဲ့အခွင့်အရေးတွေကို အားနည်းတဲ့သူဆီ လက်လွှဲ
ပြောင်းပေးမယ်ဆိုရင်...အဟုန်း ရှိမိယို ဂျူးလီယက်
တောင် ရာဇဝင်တွင်ကျန်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မျက်ရည်တွေစေနေသည့်ကြားမှ အံတင်းတင်းကျိတ်
ပြီးပြောခဲ့တဲ့ သမီးခံစားချက်တွေ ပြန်ကြားယောင်တော့ ဒေါ်ဒေဝီ
ရင်ထဲ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မခ.ရော အန်တီ။ ကျောင်းတွေပိတ်ထားတာပဲ။ မရှိ
ဘူးလား”

ရှိပါတယ်။ ဖုန်းပြောနေတယ်နဲ့တူတယ်”

သမီးအခန်းဆီ လည်ပင်းရှည်မျှော်ကြည့်ရင်း မေးလာတဲ့ ဘီဘီကို စကားပိတ်ပြောလိုက်၏။ ကိုယ့်သမီးက ဒီအချိန်မှာ ဘီဘီကို မတွေ့ချင်သေးဘူးဆိုတာ မိခင်တယောက်အနေနှင့် ဒေါ်ဒေါ် ရာနှုန်းပြည့် ယုံကြည်သည်။ ဘီဘီကတော့ ဖုန်းပြောနေသည်ဆိုတာနှင့်ပင် အရေးတကြီးဖြစ်သွားပုံနှင့် ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်ပစ်သည်။

“မင်းမိန့်ဆိုတဲ့လူနဲ့လား...အန်တီ”

“ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ။ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းအသစ်လေ”

“အန်တီ...သတိလဲထားပြီး ပေါင်းခိုင်းဦးနော်။”

ဆေးကျောင်းသားလဲဆိုသေး။ တက်တူးနဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ ပြီးတော့ မိဘတွေမရှိကြတော့ဘူးနဲ့တူတယ်။ ဇနီးမဲ့မှာ တယောက်တည်းနေတယ်ဆိုကတည်းက နှုတ်ချင်းတိုင်းရှုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးရနေတာမျိုးပေါ့”

“နင်...သူများအတင်းပြောတာ တော်တော်ဝါသနာ

တဲ့ပုံပဲနော်...ဘီဘီ”

လှေခါးမှ တထစ်ချင်းဆင်းလာတဲ့ မခဟာ အိမ်နေရင်းထင်သည်။ အဖြူခဲပေါ်အနီအပြာ အစိမ်းရောင်စုံ ဘောလုံးသေးတွေပါသော လည်ပင်းပြုပြ အင်္ကျီက လက်ပြတ်ခါးရှည် အဖားလေးကို ခူးကျဘောင်းဘီအစိမ်းနုနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ အထဲမှာ ear phone တဖက်တပ်ထားတာမို့ i-pod နှင့်သီချင်းအထောင်နေဟန်တူသည်။ အရင်ကတွေ့နေကျလို ခက်ထန် သည့် ချစ်နှာမှာ အရောင်တမျိုးစုံပြေစွာ လင်းလဲ့နေတာမြင်တော့ တွေ့ရတဲ့ရက်အတွင်း မခလိုချောလာတာလားလို့ ဇေဇေဝါတွေ့တဲ့အထိ။ သို့ပေမဲ့ ထိုအတွေးက ဘီဘီကိုခေတုသာ အငိုက် ခြိမ်သက်သွားစေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်အနားမှီထိုင်တဲ့ မခထံ ဖိတ်အကမ်းပေးသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် နင့်ဘတ်(ထ်)ဒေးမှာ မင်္ဂလာဆောင်ချင်တာ။ ငါ့သူငယ်ချင်းကို မင်္ဂလာရှိတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးချင်လို့။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတယ်ဒိတ်မရတာနဲ့ပဲ နောက်နေ့ လုပ်လိုက်ရတာ။ ဒါပေမဲ့ ယံယံနဲ့ ငါကစိတ်ဖြေထား

ပါတယ်။ နင့်မွေးလထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်ရလို့လေ။
နင် လာခဲ့ရမယ်နော် မခ

မခက ဖိတ်စာကိုဖွင့်ဖတ်ပြီး ခေါင်းပြန်မော့လာတော့
လဲ...တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

“ငါ့အတွက်...မင်္ဂလာရှိတဲ့လက်ဆောင်လို့ နင်တို့
ထင်ချင်ထင်ပေမဲ့ ငါက မင်္ဂလာမရှိဘူးလို့ သတ်မှတ်
ချင် သတ်မှတ်မှာပဲ။ အဓိကကျတာ ငါ့စိတ် ငါ့
သဘောလေ”

“ငါ...ပြေလည်ချင်လို့ တကူတကလာဖိတ်တာ...
မခ”

“ငါကလဲ...ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ လက်ခုပ်တီးအားပေးဖို့ကျတော့လဲ... လှယက်
မှုတွေကို အားပေးအားမြှောက်ဖြစ်နေမှာစိုးတာနဲ့ပဲ”

“မခ...နင်”

ဘီဘီက ဒေါသနှင့် ထရပ်တော့ ဒေါ်ခင်ကျော်စော ကပဲ
သမီးနှင့်အတူ ရပ်သည်။

“ဒေဝီတို့က ဧည့်သည်ကို ဒီလိုဧည့်ဝတ်ပြုတာတော့
မကောင်းဘူးထင်တယ်။ ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူဆိုပေမဲ့
တကယ့်ထိုက်တဲ့သူနဲ့မှ ဆံ့ဆည်းခွင့်ရတာမျိုးပါ။ ဒါကို
ဒေဝီက ကလေးနားလည်အောင် မဆုံးမထားဘူးနဲ့တူ
တယ်” “အန်တီလဲ...ဘီဘီကို နားလည်အောင် မဆုံး
မထားဘူးနဲ့တူကယ်။ ပိုင်ရှင်ရှိသော ပစ္စည်းကို ခိုးမယူရ
တို့... မုသာဝါဒမပြောရတို့လေ။ အထူးသဖြင့် သူများ
ချောက်တွန်းပြီးမှ ရလာမဲ့အခွင့်အရေးကို ယစ်မူးသာယာ
မနေဖို့”

“နင်...ယံယံဒေဝေါ စိတ်မပြတ်သေးတာလား။

မခ။ ဒါမှမဟုတ်...ငါ့ကို ဂျှောင်နေတာလား”

ဒေါ်ဒေဝီကတော့ ကြားထဲမှ ဘာတခွန်းမှ ဝင်မပြော
အား။ ရှေ့က သားအမိနှစ်ယောက်ရန်စွာတာ။ စကားတတ်တာ
တွေတော့ သိပြီးသားမို့ ထူးဆန်းမနေတော့ပေမဲ့ ဝင်ရတိုတွေ
ဝါသနာမပါသော ကိုယ့်သမီး မြဲစိစိ အေးစက်စက် ကိုယ့်သမီး
ကို ဒီလိုအပြုံးမပျက် စကားတွေဆိုတတ်တာ မမြင်ဖူး မကြားဖူး

တာကြောင့် သမီးမျက်နှာကိုသာ အထူးအဆန်းကြီးငေးကြည့်လို့။
ဒီကြားထဲ သမီးပြောလိုက်တိုင်း တဖက်သားအမိ ဆွေဆွေခုန်
သွားတာကို ကြည့်ပြီး နှစ်ထောင်းအားရတွေဖြစ်ကာ ဒါမှ မခေလို
စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး ဘရာဇိုလုပ်နေရတဲ့အဖြစ် မခေကတော့ သတို့
သမီးလောင်း...ဘိဘီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် မတ်တပ်
ရပ်ရင်း လက်ထဲက ဖိတ်စာကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချသည်။ ပြီးမှ...
ဘိဘီကို...စေ့ကြည့်သည်။

“ဂျေဝင်ရအောင် နင်နဲ့ငါ ဘယ်နေရာတူသလဲ။ ယှဉ်
ရတဲ့အထိ တန်လို့လား ဘိဘီ”

“မ...ခ”

ကြုံးအော်သော ဘိဘီအဖြစ်ကု မခေက ဂရုမစိုက်။
ယံယံကို စိတ်မပြတ်ရအောင်... သူ့ကငါ့အတွက် အဖိုး
တန်ယောက်ျားမှ မဟုတ်တာ ဦးမဆောင်နိုင်ဘူး။
တွေဝေတယ်။ ပျော့ညံ့တယ်။ အဲဒီလို ယောက်ျားက
နှင့်လို မာယာများတဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့မှ အဆင်ပြေမှာလေ
နှင့်က လိပ်ကို ကမ္ဘာ့အပြေးသန်ဆုံး သတ္တဝါလို စီကာ

ပတ်ကုန်းပြောလဲ ယုံတာပဲ။ ကြွက်တွင်းကို နောက်
တကမ္ဘာလို့ ပြောလဲအံ့သြပြီး ခေါင်းညိတ်မှာပဲ။
ကိုယ်...ဦးမဆောင်ချင်လို့ အိမ်ထောင်ပြုတာလေ။
ကိုယ်အိမ်ထောင်ဦးစီးက ကိုယ့်မိန်းမတောင် ခေါင်း
ဆောင်မလုပ်နိုင်ရင်တော့။ ကျွတ်...ကျွတ်...သနား
စရာပဲ...ဘိဘီ”

ဘိဘီမျက်နှာက ဆေးနီနှင့်ဗျန်းခနဲ ပက်လိုက်သလို
ရဲနီရွေးလျက်။ မျက်ဝန်းထောင့်နှင့် နှာသီးများတွေ
မကျန်နီရဲနေကာ မခေကို မမှိတ်မသန် စိုက်ကြည့်သည်။

“နှင့်ကို ဦးဆောင်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားပေါ်ပါစေလို့ငါ
ဆုတောင်းပေးတယ်မခေ”

“နှင့် ဆုမတောင်းလဲ။ ငါ့အတွက် အဲဒီဆုက ပြည့်
ပြီးသားပါ”

ဘိဘီက တအိမ်လုံးတုန်ခါသွားစေမည့် အရှိန်ပြင်းသော
တက်ခေါက်သံ တချက်နှင့် ဝုန်းခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပြီး။ မခေက
ဒေါသကြီးစွာ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ကျောပြင်တွေ အိမ်တံခါးမှ

ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

“ဝိုး...နိုင်ပြီ...နိုင်ပြီ မခနိုင်သွားပြီသိလားမေမေ။

ဟဲလို မိန့်...ကြားရလား”

မအေပါးကို ရွတ်ခနဲ တချက်နှစ်ပြီးဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ကံဖုန်းကိုထုတ်ကာအော်သည်။

“မိန့်ဆီကဖုန်းလား...သမီး”

“ဟုတ်တယ်...မေမေရဲ့။ ဒီစကားတွေကိုလဲ မိန့်... ဖုန်းထဲကနေ သင်ပေးနေတာ”

“ဟေ...”

ဒေါ်ဒေဝီမှာ ရင်ဘတ်ဖိပြီး မျက်လုံးမပြူးနိုင်အောင် တအံတသြဖြစ်သွားရသည်။ မခ.ကတော့ သူမနားမှာ တပ်ထား သည့် ear phone ကို ဒေါ်ဒေဝီနားထဲပြောင်းတပ်ပေးသည်။

“မိန့်...မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

ထိုအခါ နားကျပ်အတွင်းစီးမျောလာသည့် မိန့်ရဲ့အသံ က ခပ်ရှုရှုပေမဲ့ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းမှုအပြည့်။

“အန်တီ...မင်္ဂလာပါ”

ဒေါ်ဒေဝီမှာ ဟိုနာမည်ကြီးအဆိုတော် အော်သလို အော် ဝစ်ချင်သည်။

“မ...င်...လာ...ပါ”

ဒီလိုလာ သံရှည်ဆွဲအောပစ်ရရင်တော့ မကောင်းပဲရှိ တော့မည်ဟုတွေးရင်...ဒီကလေးနှစ်ယောက်က တကယ့်ကို အတွဲညီပြီး ပေါက်တက်ကရလုပ်သည့်နေရာမှာ သူ့ထက်က ရွှေပြည်စိုးတွေချည်းလို ဆိုရမည်။

■ ■ ■

အခန်း (၂၄)

ခါတ်ပုံတွေကို...တပုံချင်းသူ...သေသေချာချာပြန်
ကြည့်ပြီးမှ မခဏ မျက်ခုံးတွန့်၏။

“ခါတ်ပုံတွေကို မီးပုံရှိလိုက်” လို့ အမိန့်ပေးသွားပေမဲ့
သူ...မလုပ်ရက်ခဲ့...ကိုယ့်လက်မောင်းကို သူမလက်ချောင်းများ
နှင့် အားကိုးတကြီး တွယ်ချိတ်ထားတာကို ပြန်ကြည့်တော့ ရင်ထဲ
အေးသလို နွေးသလိုနှင့် မူမမှန်သော ရင်ခုန်သံက လူကို နှိပ်
စက်သည်။

“အချစ်နဲ့ တွေ့ရင် လူတွေက အလိုလိုပျော့ညံသွား
ကြတာ တကယ်ကွ။ နဂိုက do or die ဆိုတဲ့ ငါတို့

ကောင်ကြီး...ကြည့်...ချစ်မိပြီလဲဆိုရော...ဒူးမခိုင်
ရတာနဲ့။

သူ့ကိုဇေးကြီးက ဝေဖန်ဖူးသည်။

“အဲဒါ နူးညံ့သွားတာကွ နဂိုက ကြမ်းတောကြီး။

ကြုံတိုင်းနှိပ်ကွပ်ခံရပေမဲ့ မိန့်မှာ မအီမလည်အပြုံးနှင့်
ခေါင်းငုံ့နေခဲ့သည်။ သည်းမခံနိုင်သည့်အခါလဲ ဒီကောင်တွေကို
ပိတ်ကန်ပေါ့။ ချစ်တတ်လာပြီဆို ပေးဆပ်ချင်တာတွေ ဖြည့်ဆည်း
ချင်တာတွေသာများလာတတ်ကြောင်း။ အခု...သူ့တကယ်ခံစား
မိခဲ့ပြီ။ ဂူမရယ်သံက ကိုယ့်အတွက် ဂီတ... သူမအပြုံးက
ကိုယ့်အတွက် အင်အားဖြစ်ပြီး သူမ အချစ်က ကိုယ့်အတွက်
အသက်ရှည်ဆေးတပါးဖြစ်ခဲ့သည်။

“တီး...တောင်”

လူခေါ်ဘဲ(လဲ)သံအရင်မြည်လာသည်။ မိန့်တံခါးပေါက်
နားဆီ လျှောက်သွားပြီး CCTV က ရင်ထဲမှာ ကြည့်တော့ သူ့ရဲ့
ရှေ့နေကြီး ဦးသော်က.... မိန့်...တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာနှင့်
ဦးသော်က .က အိမ်ထဲတောက်လျှောက်ဝင်သွားရင်း...ဆိုဖာမှာ

အရင်ထိုင်သည်။ လက်ဆွဲအိတ်ထဲက ဖိုင်တထပ်ကြီးဆွဲထုတ် ကာ
စားပွဲပေါ်တင်ရင်း...ခါတ်ပုံတွေဆီ အကြည့်ရောက်သွား သည်။

“ခါက”

မိန့်က ဘာမှပြန်မဖြေပဲ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခါတ်ပုံတွေအရင်
အောက်သိမ်းသည်။ ဦးသော်က.က တနားမလည်နိုင်သလို
အာကြည့်သည်။

“ထူးဆန်းလွန်းလို့ပါကွ...ကန့်ကွက်တာတွေ တားဆီး
တွေ မရှိမှန်း လူလေးလဲ သိသိကြီးနဲ့ ဘာလို့ ပုံတွေ
သိမ်းလိုက်ရတာလဲ။ မင်းကငါ့ကိုတောင် တွန့်တိုနေ
တယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

မိန့်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ရုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မျက်နှာပုံမှ မပါသေးတာ။ အေးဆေးပေါ့”

“အောင်မာ”

ဦးသော်က.က မျက်လုံးကြီးပြုံးကြည့်သည်။

“ငါတွေ့လိုက်ရသလောက်တော့ အရပ်ပုံတယ်ကွ”

ရီသဲ့သဲ့ တမင်ပြောတော့ မိန့်က ခေါင်းမော့ကာ
ဟက်ဟဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

“ပုတာလေးကိုချစ်လို့ မနည်းရွေးထားရတာ”

“အေး...မင်းပဲအပြောကောင်း၊ ကဲ...ထားပါကွာ၊ ဒီ...
မင်းလုပ်ခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ၊ မင်း ချက်က
လုပ်လို့ရအောင် ကြိုပြီးလာပေးထားတာ၊ မင်းပြေထားတဲ့ ပလန်
တွေအတိုင်းပဲ၊ လိုတာရှိရင်ထပ်ပြော”

မိန့်က ဖိုင့်ကို တစ်ချက်လှန်ကြည့်သည်။

“တခြား မန်ဘာဝင်တွေနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား
ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက်ကြီးပဲ လုပ်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလားလို့

“အငြင်းအခုံမရှိပါဘူး၊ ရှယ်ယာဝင်တွေအားလုံး ကျေနပ်
တယ်ပြောရမှာပဲ၊ ဈေးကွက်အသစ်ကို ထိုးဖောက်ဖို့ အဲဒီ
အိုင်ဒီယာရှိရမှာလေ၊ ဒါမှ ကက်စတစ်မာတွေကို စိတ်ဝင်စား
အောင် ခေါ်လိုရမှာပေါ့၊ မင်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ တစ်ခုခု ကွန်ပလီ
ရှိတဲ့အခါ ငါ မင်းကိုပြောပါမယ်၊ ဟေ့ကောင်လေး...စီးပွား
နဲ့ အချစ်ရေးဘက်ဆီ အာရုံသိပ်ထားနေနဲ့ဦး၊ မင်းပညာရေးဘက်

လည်း နည်းနည်းအလေးထားဦး၊ ဒီနှစ်က နောက်ဆုံးနှစ်လေ”

“ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ကျဖူးလဲ ဦးသော်က
ကလည်း၊ ဘေးလူကြားရင် သိက္ခာကျအောင် လာလွတ်နေပြန်
ပါပြီ”

မိဘတွေမရှိတော့ကတည်းက သူ့ရဲ့အမွေထိန်းဆိုလည်း
ဟုတ်သည်၊ ဦးလေးသားချင်းလိုလည်း အားကိုး၍ရကာ သူ့ရဲ့
လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာကိုလည်း အစစအရာရာ လွှဲအပ်ထား၍ရတာမို့
ဦးသော်က က မိန့်ရဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်ဆိုလည်း မမှား။

“အေးပါ...မင်းကိစ္စ မင်းနိုင်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ငါသွား
တော့မယ်၊ လိုအပ်တာရှိရင် ဖုန်းဆက်၊ ဟုတ်လား”

ဦးသော်ကကို ခေါင်းညိတ်ပြီး အခန်းထဲ လိုက်အပို့မှာ
ပဲ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖုန်းသံမြည်လာခြင်းဖြစ်၏။ မိန့်က
ဟဲလိုဟု ထူးသည်။

“အေး...မင်းဆရာ ငါ ဧကြီး ဆက်နေတာ”

“ရပြီလေ...ငါ့သားရွှေသွေး မောင်ဧကလေး”
သူက ဖုန်းထဲမှ ပြန်နှုတ်လိုက်သောအခါ ဧကြီးထံမှ

မပီမသ ဆဲရေးသံတစ်ချက် ထွက်လာ၏။

“မင်းကို သတင်းထူးပေးမလိုဟာ၊ ပြေပြေလည်လည် မဆက်ဆံကူးလား”

“ပြောကြည့်လေ၊ တကယ်ထူးရင် တကယ်ချီးမြှောက်မယ်”

“လဲသေလိုက်...ဝဲစား၊ ဒီမှာ ဂျန်းရှင်းစက္ကွဲ(လ်)ထဲ မင်းမဒီကိုတွေ့လိုက်...”

“ဘာ...ဘာ...ဟေ့ကောင်”

“ဖြည်းဖြည်းအော်ပါဟ၊ ရှော့ပင်(န်)လားမသိဘူး၊ တစ်ဗွေတည်း”

“အေး...မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ထားလိုက်၊ ငါအခု လာပြီ”

ချက်ချင်း ပျာယာခတ်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ကားသွေးပြေးဆွဲပြီး အခန်းထဲက ထွက်ဟန်ပြင်သော မိန့်ကြောင့် ဦးသော်က က တအံ့တသြကြည့်သည်။

“ဟ...ဘာဖြစ်တာလဲ မင်းက”

“အရေးကြီးတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် ဒိုးတော့မယ်၊ ဦးသော်က က ဖြည်းဖြည်းလေးနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေးလာပေါ့...အိုကေ”

မျက်စိတစ်ဖက်ပါ မှိတ်ပြုပြီး ဓာတ်လှေကားဆီ တန်းပြေးသည်။ သူ့အရှိန်မှန်နှင့်သူ တအိအိဆင်းနေသော ဓာတ်လှေကားတောင် စိတ်က သိပ်မရှည်ချင်တော့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အသံ၏မြန်နှုန်းထက် ကြိမ်ဖန်များစွာ မြန်ပစ်လိုက်ချင်တာ။ သူမအနား ရောက်ရုံဖို့အရေးဖြစ်သည်။

အချစ်နှင့် အလျင်လိုခြင်းက တိုက်ရိုက်အချိုးကျမှန်း မိန့်မားလည်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ချစ်တတ်သူတိုင်း လျင်မြန်သွက်လက်ဖို့တော့ လိုပါလိမ့်မည်။

• • •

အခန်း (၂၅)

မခ က ဆိုင်းဘုတ်ကြီးမှာ စိန်ရောင်ရွှေရောင်တွေက
 ဖျတ်ဖျတ်လင်းလဲ့နေတာကို ဒီအတိုင်း မော့ငေးသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ
 လည်း လူတွေကျိတ်ကျိတ်တိုးနေတာကြည့်ပြီး ဘောဘုတ်တွေ
 ထောင်ထား၍သာ ရတနာအရောင်းဆိုင်မှန်းသိရသည်။ အကြောင်း
 ဒေသီသူတွေဆိုလျှင် ဘာတွေ အလကားပေးနေလဲလို့ ထင်နိုင်ဖွယ်
 ရာရှိသည်။ ဆိုင်ဝင်ပေါက်ရဲ့ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ နာမည်ကျော်
 အနုပညာရှင်စုံတွဲက ခေတ်မီဆန်းသစ်သော စိန်ထည် ရွှေထည်
 တွေ ဝတ်ထားသည့် ဘောဘုတ်ကြီးတွေ ထောင်ထားတာကို
 အကြည့်ရောက်သွားချိန်မှာ ရင်ထဲ ကျင်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဒီဆိုင်ရှေ့

ကို မခ ရောက်ဖူးပါသည်။ ပြီးတော့ ဒီလိုလည်း ငေးကြည့်နေ
သည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ခဲ့။

“ကြည့်ထား မခ၊ အဲဒီမင်းသမီးဝတ်တဲ့ စိန်လက်စွဲ
ကြီးကို ကြိုက်လား။”

“ကြိုက်တော့ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြီးကြီးပဲဟ”

“ကြီးတော့ ငါ့အချစ်ကို ကိုယ်စားပြုရာကျတာပေါ့၊ နင်
ငါ့ရဲ့ လက်ထပ်လက်စွပ်ကျရင် ဒီလို လက်စွပ်ကြီးဝယ်မှာ”

“ရူးပေါ့...ဘယ်တော့လက်ထပ်ရမှန်း မသိတာကို”

“အောင်မာ...နင်က ငါ့ကို အထင်သေးတာလား၊ ဒီမှာ
အခုလက်ထပ်ချင်ရင် အခုရတယ်၊ နင်ကိုသနားလို့ သူ့မမှာ အသက်
လေးက ငယ်သေးတယ်၊ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ဖို့ သနားပါတယ်ဆို
ပြီး ငါ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးထားတာကို မစော်ကားနဲ့”

အဲဒီတုန်းကတော့ အနာဂတ်အတွက် တောက်ပသော
မျှော်လင့်ခြင်းတွေနှင့်ဖြစ်သည်။ အချစ်စိတ်ရဲ့ ဒီရေလှိုင်းဟာ
နှလုံးသားကို စည်းချက်ညီညီ ရိုက်ပုတ်နေစဉ်မို့ အမှားအမှန် မခွဲခြား
တတ်ခဲ့။ အခုတော့...။

“မခ...တစ်ယောက်တည်းလား။”

ခေါ်သံကြောင့် ရုတ်တရက် ဆေးသို့ဝင်ကြည့်တော့ မခ
မျက်နှာ ယန်းသွေးရောင်ရဲတက်သွားသည်။ ယံယံလက်မောင်းကို
ဟီးလေးခိုလျက် ခပ်နွဲ့နွဲ့ရပ်နေသော ဘီဘီ။

“ရှေ့ပင်(နံ)လား မခ”

ယံယံမေးသံက ခြောက်ကပ်ကပ်ပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေ
ထဲမှာ နောင်တ တရားကြောင့် စွတ်စိုနေတာ မခ...တွေ့ရ၏။
မခက ငေးမောတွေဝေခြင်းတွေကို ဖျောက်ပစ်သည်။

“နင်တို့ ဘယ်လာတာလဲ”

“ဒီဆိုင်ကိုလာတာလေ”

ဘီဘီက ရတနာနန်းတော်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“လက်ထပ်လက်စွပ် လာရွေးတာ”

အားနာခြင်းအရောင်တွေ ဖြတ်ဖြေးသွားတဲ့ ယံယံ၊ မျက်နှာ
က အိုးတိုးအမ်းတမ်း။ ယောက်ျားတွေရဲ့ အချစ်က လျှာဖျားမှာ
တင်ရှိကြောင်း မခ လက်ခံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။ မခနှင့်တုန်းက
ရည်ရွယ်ခဲ့သောဆိုင်ထဲမှာ အခုတော့ မခ မဟုတ်သည့် တခြား

တစ်ယောက်နှင့်။

“နင်ရော ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲ မခ”

“ဟင်”

မေးလာသော မေးခွန်းအတွက် မခမှာ စကားလုံးတို့ ရှားပါးဆွဲအခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ မခချင်စိတ်နှင့် ဟန်ဆောင်ထားသမျှက တကယ်မဟုတ်ခဲ့။

“ဪ...ငါမေးတာ စိတ်မကောင်းလို့ပါ။ အခု ငါတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း ဘက်ပဲ့ကျန်ခဲ့တော့...”

“မခကို ကျန်ခဲ့တာလို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

မခ လက်ထဲမှာ စက္ကူကြိုးတပ်အိတ်တွေ ဆွဲယူခြင်းခံလိုက်ရသည်။ လွတ်လပ်သွားသော သူမလက်ဖဝါးတစ်ဖက်သည် အလိုလို ဆွဲယူသိမ်းပိုက်ခြင်းပါ ခံလိုက်ရသည်။ အံ့ဩတံကြီး ငဲ့ကြည့်တော့ မခ အလိုရှိတိုင်း အနားရောက်လာသည့် မခရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် စူပါမင်း(နီ)။

“ကိုယ့်ကိုမစောင့်ဘဲ ဘာလို့ထွက်သွားရတာလဲ။ မခ စိတ်ကြိုက် ရွေးပြီးပြီလား”

“ရှင်”

ဘာကိုစိတ်ကြိုက်မှန်း မသိ။ ဘာကိုရွေးခိုင်းမှန်းမသိ၍ မခက မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ မော့ကြည့်သည်။ မေးလိုက်တိုင်း အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ မျက်တောင်တွေ မျက်ခုံးရိုးမှာ ကော့တက် ပြန့်ကားသွားတဲ့ အရိုးခံမျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း မိန့်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းအစုအဝေးတွေ တဖြောဖြောနှင့် ပြိုကျစိဆင်းလာ၏။

“ကဲ...မရွေးရသေးလည်း ဆိုင်ထဲမှာ ကိုယ်နဲ့အတူ စိတ်ကြိုက်ရွေးမယ်...လာ”

လက်ဖျားလေး ဆွဲခေါ်သွားတာလည်း ကယုတယ။ ပွင့်ချပ်ထိလျှင် ကြွေကျတော့မယ်အတိုင်း မေးကူထိန်းသိမ်းခြင်း တွေက ဟန်ဆောင်ခြင်းမဟုတ်မှန်း သိသာလွန်းသည်။ ဒါဆို သူတို့က ဘာလဲ။ တကယ့်အတွဲတွေ ဖြစ်သွားကြတာလား။ ဟိုး အရင်တုန်းကတောင် ဘာမှမဟုတ်ခဲ့ဘဲနဲ့လို့တွေးရင်း ဘီဘီက သူတို့နောက်မှ လိုက်ဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ပေမယ့် တွဲထားသော ယံယံက သူမနှင့်အတူ ပါမလာခဲ့။

“လက်စွပ်ရွေးရမယ်လေ မောင်ရဲ့”

လက်ထပ်ခါနီးမှ အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ စိတ်လိုတိုင်း မောင်လိုခေါ်တတ်ပြီး စိတ်လက်မကြည်သာတဲ့အခါ နင်တွေ ငါတွေ ပြန်ဖြစ်သွားတတ်တာမို့ ယံယံကတော့ မူမမှန်သော အသုံးအနှုန်းတွေကို ထူးပြီးမခံစားချင်တော့။

“နောက်နေ့မှလာရွေးလို့ ရတာပဲ၊ ပွဲရက်က လိုသေးတာကို”

“မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မခကိုတွေ့တာနဲ့ ကိုယ့်ဦးတည်ရာ ဖျက်ပစ်ရတဲ့အထိ မခက အရေးပါနေတုန်းပဲလား မောင်၊ မောင့်ရင်ထဲမှာ ဘီဘီအတွက် နေရတစ်နေရာစာတောင် မရှိဘူးလား”

“ကျစ်...နင်နဲ့တော့ခက်တာပဲ ဘီဘီ”

“မောင်က လွယ်တဲ့နည်းမှ မသုံးချင်တာ၊ ခက်မှာပေါ့၊ ကဲ...ဝင်မယ် မောင်၊ မောင့်ကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဒီလောက်စတေးခဲ့ပြီးမှ ဘီဘီ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မရှုံးချင်တော့ဘူး၊ ဘီဘီတို့ လက်စွပ်ရွေးပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ထွက်မယ်လေ မောင်ရဲ့...နော်”

လက်မောင်းမှာ ပါးအပ်ပြီးပြောလာတဲ့ ဘီဘီမျက်ဝန်းညို

တွေကို ရင်ဆိုင်ကြည့်မိတဲ့အခါ တင်းထားသမျှ ဆုံးဖြတ်ချက်က အရည်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မခက သူ့ကို စွပ်စွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တွေဝေတဲ့သူ၊ မပြတ်သားတဲ့သူတဲ့။ ဟုတ်တာပဲ...သူက ကိုယ့်နှလုံးသားကိုတောင် ရဲရဲခံ့ခံ့ ငုံ့ကြည့်အဖြေမရှာရဲသူ။

ခွင့်လွတ်ပါ မခရယ်၊ ငါက ပျော့ညံ့တဲ့သူပါ။

. . .

အခန်း (၂၆)

“စိန်တစ်ပွင့်တည်းချည်းကို သိန်းနှစ်ဆယ်နှီးပါးတန်
တယ်၊ အလယ်က ပုလဲက ထိပ်တန်းပုလဲ၊ လက်စွပ်တစ်ကွင်း
လုံးမှာ တပ်ထားတဲ့ စိန်နဲ့ ပုလဲရဲတန်ဖိုး တွက်ကြည့်ရင် ပလက်
တီနမ်ဖိုးက ရယ်ချင်စရာ”

“တော်ရုံအချစ်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ လက်စွပ်တစ်ကွင်း
ထဲကို သိန်းရာချီတန်တာ”

“တော်ရုံချမ်းသာတာလည်း မဟုတ်လောက်ဘူးဆိုတာ
ထည့်ပြောလေ၊ သိန်းထောင်ချီချမ်းသာရုံနဲ့ ဒီလောက်ပေးမလား”

“ဒါဆို သောင်းချီပြီးရှိတာလား၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အချမ်း

သာဆုံး စာရင်းဝင်ထဲကလား”

“မိန်းမ...စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့၊ ဟိုဘဲက သူ့မဒီမှ သူ့မဒီဟဲ့၊ ဘေးဘီတောင် မျက်လုံးဝေတာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီကောင်မလေးလည်း ချောလိုက်တာဟယ်၊ အရပ်လေး ချထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ပွေ့ချီတော့မတတ်ဖြစ်နေတာ”

“ဟာ...ကျွန်”

ဘီဘီက အခုပဲ နားထဲကြားယောင်လာတာကြောင့် မျက်ဝန်းစုံမှိတ်ပြီး ခေါင်းပါခါပစ်သည်။ တောက်...မြေမပန်းက ဘယ်လိုကံထူးသူလဲ။ အရှုံးတွေကြားထဲမှာတောင် ပွေ့ယူကောက်ချီမည့်သူကို ဘီဘီက သူမရှေ့ပုံချပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဘီဘီက မျက်လုံးပြန်ဖွင့်တော့ မရည်ရွယ်ဘဲ ကိုယ့်ဘယ်ဘက်လက်ဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။ ရွှေကွင်းလေးကိုလိမ်၍ စိန်တစ်ပွင့်တည်း ကလပ်လေးနှင့် ပင့်မြှောက်ထားသလိုရှိသော သူမရဲ့လက်ထပ်လက်စွပ်။ အော်ဒါပေးတုန်းက စိတ်တိုင်းကျအပ်ခဲ့ပေမယ့် အခု မခဲ စိန်လက်စွပ်နှင့်ယှဉ်တော့ အလကားဖြစ်သွား၏။

“မေမေ”

ဘီဘီက ဘေးနားမှာထိုင်ပြီး တီဗီစီ အာရုံအပြည့်အဝ ဆက်နေသော မေမေ့ကို လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဒေါ်ခင်ကျော်စောက သက်ကာပြပြီး တီဗီပဲဆက်ကြည့်နေ၏။ ဘီဘီတို့ ကံဆိုးပုံများ ရရှိမခံရတဲ့ ဘေးနားက အမေတောင် စိတ်ဝင်စားမခံရတဲ့ အဖြစ်။ ဘီဘီက သက်ပြင်းရွှိက်ရင်း မေမေကြည့်နေရာကို လိုက်ကြည့်သည်။ ပြည်တွင်းချွန်နယ်(လ်)တစ်ခုက အင်တာဗျူးခန်း။

“ဒီရှော့ပင်းမော(လ်)ကြီးရဲ့ ဖွင့်ပွဲက တခြားရှော့ပင်းမော(လ်)တွေနဲ့မတူဘဲ ပြိုင်ပွဲလေးလုပ်မယ် သိရပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီအကြောင်းအရာလေးကို ပရိသတ်သိအောင် ရှင်းပြပေးပါဦးလို့”

ဖြေကြားသူက အသက်ကြီးပိုင်း ယောက်ျားကြီးဖြစ်ကာ ဦးသော်ကဆိုပြီး စာတမ်းထိုးပေးထား၏။

“ပြိုင်ပွဲဆိုတာတော့ ပရိသတ်ကို ဒီရှော့ပင်းမော(လ်)ကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်တဲ့သဘောပါ၊ ရှော့ပင်းမော(လ်)ကြီးက နက်ဖြန်ဖွင့်မှာပေမယ့် နာမည်မတပ်ရသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ M.D မှာ ရွေးချယ်ထားတဲ့ နာမည်ရှိပေမယ့် ပရိသတ်က မှန်အောင်

ခန့်မှန်းပေးနိုင်လို့ M.D စိတ်ကူးနဲ့ တိုက်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီထက် သိန်းရာချီတဲ့ ကွန်ဒိုတစ်ခန်း ချက်ချင်းဆုချမှာပါ”

“စိတ်ဝင်စားစရာ အစီအစဉ်လေးပါပဲ။ သဲလွန်ပေးပေးထားဦးမှာလားရှင့်”

“သဲလွန်စပေးထားမှာပါ။ ရှေ့ပင်းမော(လ်)ထဲဝင်နေလည်း ကက်စတမ်မာတွေ ခန့်မှန်းလို့ရတဲ့ နိမိတ်ပုံလေး ပြထားမှာပါ”

“သဲလွန်စကို ဒီမှာ တီဗီကြည့်ပရိသတ်တွေသိအောင် ပြောပြပေးလို့ရမလားရှင့်”

ဘီဘီတောင် စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားသည်။ ဒါမျိုး ချစ်စရာ မှန်ခဲ့ရင် ကွန်ဒိုတစ်ခန်းတဲ့။ မဆိုးလှ။ ဦးနှောက်လေး နည်းစားပေးရုံနှင့် ကွန်ဒိုတစ်ခန်းရလည်း နည်းလား။ ကိုယ့် မကြည့်တဲ့ အန်တီယုတို့နဲ့ အတူနေစရာမလိုတော့ပြီ။ ယံယုံ ကိုဆွဲပြီး ကွန်ဒိုမှာ အသင့်နေနိုင်သည်။

“နာမည်က လေးလုံးတဲ့ပါ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့ရမယ်။ ငါ့အဖို့ ထည်ဝါရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားခြင်းလည်းရှိတဲ့”

ဖြစ်ပါတယ်။ အဖြေမှန်သူ တစ်ဦးထက်ပိုခဲ့ရင်လည်း ကွန်ဒို တစ်ခန်းစီပဲ ချီးမြှင့်မှာဖြစ်ပါတယ်”

ထိုအစီအစဉ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မေမေနှင့် ဘီဘီက စာရွက် တစ်ရွက်စီနှင့် ဆော့ပင်(နံ)တစ်ချောင်းစီကိုင်ကာ ခေါင်းချင်းဆိုင် ပြီး နာမည်တွေရေးချသည်။

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရွေးစမ်း ဘီဘီ၊ မေမေထဲက လာကူး မချနဲ့၊ မေမေမှန်ရင် မေမေ တစ်ခန်း”

အရေးထဲ အခန်းလာလုနေသော မေမေအား ဘီဘီက မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“ဘီဘီမှန်ခဲ့ရင်လည်း မေမေ လာမနေနဲ့”

“မနေပါဘူး၊ ညည်းသာ မှန်ပါစေ”

“မေမေလည်း မှန်ပါစေ”

သားအမိနှစ်ယောက် ပွစ်စိနှင့် ရေရွတ်စောင်းမြောင်းရင်း နာမည်လေးလုံးကိုချရေးတာ မိုးလင်းလုနီးပါး။

အခန်း (၂၇)

“မင်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမလို့”

ခေါ်လာခဲ့တာက ဒီနေ့မှဖွင့်သော ရှေ့ပင်းမော(လ်)ကြီးဆီ။ အဝင်ဝမှာကတည်းက အဖြူရောင်ပန်းပွင့်လှလှကြီးတွေက မျက်နှာကြက်တွေ ဘေးနံရံတွေမှာ ကပ်ထားပေးတာတစ်မျိုး၊ တွဲလောင်းကျနေတာတစ်မျိုးနှင့် လှလှပပရှိတာ ရင်သပ်ရှုမောစရာပါ။ အဝင်ဝမှာ လူတိုင်းကို ကတ်လေးတစ်ကတ်ဆီပေးပြီး ခန့်မှန်းထားသောအမည်ရယ်၊ ကိုယ့်အမည်နှင့် ကိုယ့်လိပ်စာပါ ဖြည့်ကြသည်။

“မခလည်း ဝင်ပြိုင်မယ်”

တန်းစီရပ်ရန် ရည်ရွယ်ပေမယ့် မရပ်ဖြစ်ခဲ့။

“မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ မင်းနဲ့ဆိုင်တာ ကိုယ်ပြမယ်...လာ”

အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုစီ။ တစ်ခန်းလုံး အပြာရောင်မှန်ချပ်ကြီးတွေ အပြည့်ရှိကာ မခက အခန်းအလယ်ရှိ ဆိုဖာထိုင်ခုံရှည်မှာ နေရာချထားပေးပြီး ရှေ့စားပွဲမှာ သစ်သီးစုံပန်းကန်လေးကို ချထားသည်။

“အဆာပြေစားထားနှင့်၊ ကိုယ် ခဏနေပြန်လာခဲ့မယ်”

သူက မခနဲ့ပတ်သက်ရင် အမြဲတမ်း ထူးဆန်းခြင်းတွေသာ ဖုံးတတ်တာမို့ သူပြောတဲ့အတိုင်း ခဏစောင့်နေဖို့သာ စိတ်ကူးထားပါသည်။ ကြာတော့ ပျင်းလာတာနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရန် ထိုင်ရာမှအထိ ဒိန်းခဲမြည်သံနှင့်အတူ နံရံကမှန်ချပ်တွေမှာ မီးပန်းပွားတွေလို အရောင်တွေထွက်လာ၏။

“ဟေး”

အော်လိုက်သံတွေက အကျယ်ကြီး။ မခက အခန်းပတ်လည်အား ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်အောင် လိုက်ကြည့်ရင်းက ထူးဆန်းအံ့သြခြင်းတွေနှင့်အတူ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက်

လာရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ တီဗီဖန်သားပြင်ချပ်ကြီးတွေမှ ဒိန်းခဲမြည်သံနှင့်အတူ “မြေ...မ...ခ...ပန်း” ဆိုသည့် စာလုံးတွေ တစ်လုံးစီပေါ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ ဟေးခဲအော်သံကျယ်ကြီးတွေ နှစ်နှစ်အတူ ကင်မရာရိုက်ချက် ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ခန်းမကျယ်ကြီးထဲက လူပရိသတ်များစွာ။ ပြီးတော့ နံရံတွေ မျက်နှာကျက်တွေမှ အဖြူရောင်ပွင့်ချပ်ကားကြီးများနှင့်အတူ မီးရောင်စုံလင်းဖြာထွက်နေသည့် စတိတ်စင်ပေါ်မှာမည်ကြီး ပရင်စင်(နီ)တာတနစ်ဦး။

“မင်္ဂလာပါရှင်”

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ...အခု ကျွန်တော်တို့ စောင့်မျှော်နေတဲ့ ရှော့ပင်းမောနာမည်ကြီး ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါပြီ၊ ထူးခြားဆန်းပြားပြီး ထည်ဝါမှုရှိရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မြေကြီးကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ နူးညံ့ခြင်းအမည်က မြေမခပန်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီအမည် ရွေးချယ်ပေးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ MD ဦးမင်းမိန့်အား မြေမခပန်းအကြောင်း ချင်းလင်းပြောကြားပေးပါရန် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်ခင်ဗျား”

နားထဲမှာ လက်ခုပ်သံတွေကြားနေရပေမယ့် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးနေသော မခ ရင်ခုန်သံတွေကို မိမယ်မထင်။ မခ

က အသက်ရှူရင်း ဝိညာဉ်နုတ်ခဲရတဲ့သူလို။ မှန်သားပြင်ကို တခါတမော ငေးကြည့်နေမိ၏။

“မင်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမလို့”

နှားထဲမှာ သူ့အသံကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ကြားယောင်မိသည်။

“Happy Birthday...မြေမခပန်း”

မှန်သားပြင်ပေါ် သူ့အသွင် ပေါ်လာခဲ့သည်။ အဖြူရောင် ရှုပ်ပေါ်က ဝေ့စံကုတ်အနက်ထပ်ဝတ်ကာ ဆံပင်တွေအားဖြင့် နောက်ပြန်စည်းထားသော သူ့အား မခက မမြင်ဖူးတဲ့သူလို စိတ်ကြည့်သည်။ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေပေမယ့် နှလုံးသားတော့ သူစိမ်းမဆန်ဘဲ စည်းချက်ညီညီ လှုပ်ရှားနေတာက အပြေလကခုင်သံများနှင့်အပြိုင်။

“မြေမခပန်းဆိုတာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တန်ဖိုးအထားမရှိဘဲ အမျှော်လင့်ရဆုံး ပန်းကလေးပါ”

“ခေး...ဟေး...ဟေး”

လူအများက သဘောတကျ အော်ဟစ်အားပေးသည့်

“ဒီနေ့က သူ့မွေးနေ့မို့ ဒီမြေမခပန်း ရှာပင်းမောကြီးကို သူ့အတွက် ဘတ်ဒေးပရဲဆင့် ပေးအပ်မှာဖြစ်ပါတယ်။ မခ...”

သူက ကင်မရာကိုစိုက်ကြည့်ပြီးခေါ်တော့ မခက ယောင်လျက်...။

“ရှင်”

ခနဲထူးမိတဲ့အထိ။ သူက မခ နှလုံးသား ဟိုးအတွင်းပိုင်းအထိ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်မည့် အကြည့်နက်များနှင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းအချစ်နဲ့ ကိုယ် သင့်မြတ်ချင်ပြီ မခ”

ပါးပြင်တွေ ထူပူဖိန်းရှိန်းသွားကာ မခက မျက်နှာလွှဲပစ်ပေမယ့် သူ့ချစ်ခွင့်ယန်ခြင်းစက်ကွင်းမှ မလွတ်မြောက်နိုင်ဘဲ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် မြင်နေရ၏။

“မင်းရဲ့ စူပါမင်းကို မရက်စက်နဲ့နော်”

ထိုနောက်ဆုံးစကားကြောင့် မခမှာ ရှက်သွေးဖြာနေသည့် ကြားမှ အသံထွက်အောင် ရယ်မောမိချိန်မှာပဲ တစ်ခန်းလုံး မှောင်အတိ ကျသွားသည်။ အလင်းထဲမှ အမှောင်ပြောင်းသွားတဲ့အခါ

အတန်မှာပဲ မခ အနားသို့ နွေးထွေးမွှေးယုံသော ဝန်းရံက ချိုမွှေးစွာ ရောက်လာ၏။

“ပြန်ချစ်ပါတော့ မခ ရယ်”

ကြည့်စမ်း။ အပြာရောင် မီးပွင့်လေးထဲမှာ သူ့တစ်ယောက် တည်း ရပ်နေသည်။ မခ ရှိရာသို့ လှမ်းလာတိုင်း မီးပွင့်လေးက တရွေ့ရွေ့။

“မခ...”

“ဟို မခ၊ ဒီရှောပင်းမောကြီးကို မယူဘူး”

ရှက်စိတ်နှင့်အတူ ငြင်းဆန်လိုစိတ်က ကသောကမျော ထွက်ကျသွားသည်။ သူက မခ ရှေ့မှာရပ်တော့ ထုံးစံအတိုင်း မခကပဲ မော့ကြည့်ရကာ ရီသေချွန်းလဲ့သော သူ့အကြည့်တွေနဲ့လည်း ကြာကြာရင်မဆိုင်ရဲချေ။

“မခ...ပြန်တော့မယ်”

“မရဘူး”

သူက ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ထားသည်။

“အားလုံး လူသိရှင်ကြား ကြော်ငြာပြီးသား မခ၊ ဣပါမင်း

ကို မရက်စက်နဲ့လို့လဲ ပြောထားပြီးသား”

“ဒါနဲ့ပဲ မခဏက လွယ်လွယ် ခေါင်းညိတ်ရတော့မှာ လား”

“ခေါင်းမညိတ်ချင်လည်း ရပါတယ်၊ ခေါင်းမခါရင် ပြီးတာပဲ”

“ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ မခက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မျက်လုံးမှိတ်ပြီးနေ”

“မျက်လုံးမှိတ်ခိုင်းပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“နမ်း...မ...လို့”

“ဘာ”

မခက မျက်လုံးပြူးပြီး လက်သီးနှင့်ရွယ်တော့ သူက ထိုလက်သီးဆုပ်လေးကို ဖမ်းဆွဲပြီး ရင်ခွင်မှာအပ်သည်။

“တကယ်ချစ်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်မယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်မချစ်တော့တဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနမ်းတဲ့...”

“ဟွန်း...မခ အဖြေမပေးရသေးဘူးနော်”

“မဖြေလည်း သိပြီးပြီ၊ မခ မျက်လုံးတွေက ပြောနေတယ်၊ မိန့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲတဲ့”

ထိုအခိုက်မှာပဲ တစ်ပွင့်တည်းသော မီးပွင့်လေး ပိတ်ကျသွားကာ တစ်ခန်းလုံးမှောင်အတိကျသွားကာ...

“ဟာ...သွားပြီ၊ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး”

“ရီမုတ်ရှာလေ... ပြန်ဖွင့်”

အခန်းထောင့်တစ်နေရာက တီးတိုးစကားသံတွေကြောင့် မခက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အမှောင်ထဲလိုက်ရှာသည်။

“ရီမုတ်က ငါ့လက်ထဲမှာ”

မိန့်က အမှောင်ထဲမှ ဇေကြီးတို့ကြားအောင် အော်သည်။

“လာ...ကိုယ် ဖက်ထားမယ်”

“မလိုပါဘူး လွတ်ပါ၊ မိန့်ရဲ့ မြင်သွားလိမ့်မယ်”

“မှောင်နေတာ ဘာမှမမြင်ရဘူး၊ လွတ်စေချင်ရင် ချစ်တယ်လို့ပြော”

“မပြောဘူး”

“မပြောရင် မလွတ်ဘူး”

သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ခြင်းထဲမှာ သူမက မလူးမလွန်သာ ရှိရင်းက တမ်းတမြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် ဖြန့်ခင်းသော အနမ်းဇာပဝါ ပါးသည် မခ မျက်နှာအနံ့မှာ ခပ်ဖွဖွတင်ကျန်ရစ်သည်။

ဒီရင်ခွင်က မခအတွက် အလုံခြုံဆုံး ခိုလှုံရာ။

■ ■ ■

အခန်း (၂၈)

“ထင်မထားဘူး၊ ကြည့်စမ်း၊ မြေမခယန်းတို့က ငါတို့ကို အလဲထိုးပစ်တာ၊ ရှော့ပင်းမောတစ်ခုလုံးကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးသတဲ့၊ ရက်ရောတာလား၊ ချမ်းသာလွန်းတာလား၊ ဟွန်း... မိဘလည်း မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ အမွေတွေ သိန်းများစွာကျန်ခဲ့တာတဲ့၊ နိုင်ငံခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေတောင် ရှိတယ်ဆိုပဲ၊ ဘယ်နှယ့်ဘီဘီး ညည်းဆင်လိုက်တာက တကယ်မင်းလောင်းရှေ့ မခကို ပစ်ချပေး လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

မေမေ ပြောနေတာ တစ်ခုမှ နားထဲမဝင်။ ဘီဘီက ရှော့ပင်းမောကြီးရဲ့ဆိုင်းဘုတ်မှာ LED မီးပွင့်များနှင့် စာတမ်းချောင်

ထားသော 'မြေမခပန်း' ဆိုတာကို မော့ကြည့်ပြီး ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ် နာလာရသည်။

မင်းမိန့်ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုက မြင်းမိုရ်တောင်ဆိုလျှင် ယံယံက ဆီးစေ့သာသာရှိသော ပစ္စည်းဥစ္စာလောက်နှင့်။ ဘီဘီက မြေမခပန်း ဒကာင်းစားရေးအတွက် လမ်းကြောင်းခင်းပေးခဲ့တဲ့သူ အဖြစ်လား။ အတိတ်အကြောင်း ပြန်တွေးတဲ့အခါ။ မင်းမိန့်နှင့် နီးစပ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သော သူမအဖြစ်တွေက ဆူးရွှန်တွေအလား ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားကို တဆစ်ဆစ်ထိုးဆောင့်လာခဲ့သည်။

“ငါတို့ကိုက အမြင်မကျယ်တာပါ၊ လေ့လာရမယ်၊ ရှာရ ပွေ့ရမှာ၊ အခုတော့ ရွှေမင်းသားထင်တဲ့ဟာက ဒါမျိုးနဲ့ယှဉ်တော့ ရွှေမင်းသားနောက်လိုက်လောက်တောင် အဆင့်မရှိတော့ပါလား။”

“ကဲ...တော်ပါတော့ မေမေရာ”

ခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးကာ နားထဲမှ လေတွေ တစ်ဝိုက်ထွက် နေသလို ခံစားရသည်။ များပြားလှသော ကားတန်းကြီးကိုဖြတ်ကူး ပြီးမှ တက္ကစီဂိတ်ထံရောက်မည်။ အမြင်အာရုံတွေမိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား ရတာလည်း သူ့မ သတိထားမိနေသည်။ နားထဲ ရယ်သံတွေလိုလို။

စိုးမိုးစာပေ

လူကို လက်ညှိုးထိုး ဟားတိုက်နေသော မျက်နှာကြီးတွေ နီးလာ လိုက် ဝေးသွားလိုက်။ လက်ခုပ်သံတွေ၊ ပေးခနဲ ဟားခနဲ အော်သံ တွေကြားထဲ ကိုယ့်ရှေ့မှာ မီးလုံးကြီးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသလို မြင်ရသည်။

“တီ”

ဟွန်းသံ စူးရှရှ။

“ဘီဘီ...ရှေ့မှာ ကား”

မေမေအော်သံကြောင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်မိ သည်။

“တီ...ဝေါ”

ဟွန်းသံနှင့်အတူ သူမထံ ဝေါခနဲဝင်လာတဲ့ ကားဦးခေါင်း ကြီး။ ဘီဘီ ကြောက်လန့်တကြား မျက်လုံးစုံမိုက်ကာ အားခနဲ အော်ခြင်းသည် နောက်ဆုံးသိသော အသိဖြစ်သည်။

“ဒုံး”

“အမယ်လေး...ငါ့သမီးလေး သေပါပြီ”

မေမေအော်သံလည်း ကြားရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘီဘီ မျက်

စိုးမိုးစာပေ

လုံးထဲ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် မြင်ယောင်သွားခဲ့တာက LED ဇီးသီး
များနှင့် အလှဆင်ထားသော မြေမခဲပန်း ဆိုင်ဘုတ်ကြီးမှာပဲ အကြည့်
စူးစိုက်လျက် အမှောင်အတိ ကျသွား၏။

• • •

အခန်း (၂၉)

“ငါ့နာမည် မြေ...မ...ခ...ပန်း၊ ဟုတ်တယ်၊ မြေပေါ်
မကြွေတဲ့ပန်းလေ၊ ဒီတော့ အမြင့်ကြီးမှာပဲ ပေါက်တာပေါ့၊ ဟမ်...
ဘယ်လို၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ငါက ဒီရှေ့ပင်းမောကြီးကို ပိုင်တဲ့သူ၊
ငါ့ရည်းစားကလား၊ အင်း...သူ့နာမည်က မင်းမိုးယံတဲ့၊ ဟား...ဟား
မင်းနဲ့ မိုးယံကို ပေါင်းထားတာ၊ အမယ်လေး...နင့်ကို မကြိုက်ဘူး၊
စိတ်ချ သူက မြေမခဲပန်းမှ မြေမခဲပန်း”

မခသည် သံတိုင်တွေကာထားသည့် အတွင်းခန်းထဲမှာ
သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားမှာ ဆံပင်က အတိုညှပ်ထားသည့် ဘီဘီကို
ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာ မျက်ရည်ဝဲလာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

မတရားဘူးဟုလည်း ထင်လာခဲ့သည်။ မခက ရှော့ပင်းမောကြီးထံ ရှိနေချိန်တွင် ဘီဘီတစ်ယောက် ကားတိုက်ခံရသည်တဲ့။ မိန့်နှင့် အတူ နေ့လယ်စာစားချိန်မျှ မေမေဖုန်းဆက်၍ မခ သိရခြင်းဖြစ်သည်။

“သနားပါတယ် သမီးရယ်၊ ကျော်ဆိုတာလည်း ပဏှ မြေလူးပဲ၊ သူ့မျက်စိရှေ့မှာတင် သူ့သမီးကို ကားတိုက်ခံလိုက်တာ ဆိုတော့ ဘယ်မဆေးမျိုးက စိတ်ခိုင်နိုင်မှာလဲ၊ သမီးကိစ္စပြီးရင် လိုက်လာခဲ့ပါလား၊ လိုက်လာခဲ့ပါလား၊ ဆေးရုံမှာ”

နာမည်ကြီး အပြင်ဆေးခန်းတစ်ခုရဲ့လိပ်စာကို မေမေ ရွတ်ပြု၍ မခ ရောက်သွားချိန်မှာ ဘီဘီက အောက်စီဂျင်ပိုက်တွေ၊ သွေးသွင်းပိုက်တွေ ရွပ်ယှက်ခတ်နေကာ သတိ ပြန်မလည်လာတာ မျက်ပေါင်းတော်တော် ကြာပါသည်။ သတိ ပြန်ရလာတော့လည်း သူမကိုယ်သူမ မြေမခပန်းဟု တွင်တွင်ပြောနေ၏။

“မိုးနဲ့စတဲ့လူက ငါ့ကိုမချစ်ဘူး၊ မင်းမိန့်က ချစ်တတ်တဲ့ သူ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့ရည်စားနာမည်က မိုးမင်းမိန့်”

“အဲဒီစကားပဲ သူ ထပ်တလဲလဲပြောနေတာလေ”

“ဆံပင်တွေကရော ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ဆရာမ”
ကြွက်ကိုက်ထားသလို အတိုအရှည်မညီတဲ့ ဆံပင်တွေကို ကြည့်ပြီး မခက နှာစုံကိုမေးသည်။

“သူ့ဟာသူ ဆွဲညှပ်ပစ်တာလေ၊ ထမင်းစားချိန် ကျကွဲတဲ့ ဖန်ကွဲစကို ဝှက်ယူပြီး သူ့ဆံပင်ကို ဖြတ်ထားတာလေ၊ မြေမခပန်း ဆိုတာ ဆံပင်အတိုနဲ့တဲ့”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဝေသီလာတဲ့မျက်ရည်တွေကို မခ ထိန်းမထားနိုင်တော့။ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျတဲ့မျက်ရည်တွေကို မခ က လက်ဖျောင့်နှင့် ပွတ်ဆွဲသုတ်သည်။

“ဟိတ်...မင်း”

“ကို”

အနားသို့ရောက်လာတဲ့ မိန့်က မခ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို လက်မနဲ့ ဖွဖွပွတ်ဆွဲ သုတ်ပေးသည်။

“အဲဒါကြောင့် ကိုက မလိုက်နဲ့ပြောတာ၊ ခရီးကဝေးတော့ ပင်ယန်းတယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေတော့ ငိုမိမယ်လေ”

“မခ...ဘီဘီကိုသနားလို့ပါ”

ပထမဆုံး ချစ်ခွင့်ရရုံသာနဲ့ အချစ်ဆုံးဖြစ်ခွင့်မရတဲ့ဘဝမှာ သူမိုးယံ
က တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်လျက်...။

ဖူးစာဆိုတာ တကယ်တမ်းတော့ ချစ်တတ်ပုံချင်း ကွာခြား
သဖြင့် ဦးထုလူ မဖြစ်တာတွေလည်း ရှိတတ်သည်။

နှလုံးစိတ်စမ်း ငြိမ်းစမ်းပါစေ
ရွှေအင်္ဂုလီ